

ဦးဘန်းရွှေ၏ ယတြာများ

နှင့်

အခြားစိတ်ဝင်စားဖွယ်အဖြစ်အပျက်များ

တင်ညွှန်

ဦးသန်းရွှေ၏ ယတြာများ

နှင့်

အခြားစိတ်ဝင်စားဖွယ် အပြစ်အပျက်များ

တင်ညွှန်

ပထမပိုင်းပိုဒ်

၁။ ၂။ ၃။ ၄။ ၅။ ၆။ ၇။ ၈။ ၉။ ၁၀။

၁၁။ ၁၂။ ၁၃။ ၁၄။ ၁၅။ ၁၆။ ၁၇။ ၁၈။ ၁၉။ ၂၀။

၂၁။ ၂၂။ ၂၃။ ၂၄။ ၂၅။ ၂၆။ ၂၇။ ၂၈။ ၂၉။ ၃၀။

၃၁။ ၃၂။ ၃၃။ ၃၄။ ၃၅။ ၃၆။ ၃၇။ ၃၈။ ၃၉။ ၄၀။

၄၁။ ၄၂။ ၄၃။ ၄၄။ ၄၅။ ၄၆။ ၄၇။ ၄၈။ ၄၉။ ၅၀။

၅၁။ ၅၂။ ၅၃။ ၅၄။ ၅၅။ ၅၆။ ၅၇။ ၅၈။ ၅၉။ ၆၀။

၆၁။ ၆၂။ ၆၃။ ၆၄။ ၆၅။ ၆၆။ ၆၇။ ၆၈။ ၆၉။ ၇၀။

၇၁။ ၇၂။ ၇၃။ ၇၄။ ၇၅။ ၇၆။ ၇၇။ ၇၈။ ၇၉။ ၈၀။

၈၁။ ၈၂။ ၈၃။ ၈၄။ ၈၅။ ၈၆။ ၈၇။ ၈၈။ ၈၉။ ၉၀။

၉၁။ ၉၂။ ၉၃။ ၉၄။ ၉၅။ ၉၆။ ၉၇။ ၉၈။ ၉၉။ ၁၀၀။

- ▣ ထုတ်ဝေသူ
ဦးစိုးသူရ (အဖြူရောင်စာပေ)
- ▣ အတွင်းပုံနှိပ်
ကာလာကင်း
- ▣ ကွန်ပျူတာ
ကြယ်စင်သစ်
- ▣ အုပ်စု
၁၀၀၀
- ▣ တန်ဖိုး
၂၅၀၀ ကျပ်

အဖြူရောင်စာပေ

အမှတ် (၁၁၂)၊ ၅ လွှာ၊

သမိုင်း (၄)လမ်း၊ (၁)ရပ်ကွက်၊

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၀၉၄၂၁၀၂၇၀၈၁၊ ၀၉၄၉၇၆၁၄၅၂

မာတိကာ

၁။ ဦးသန်းရွှေ၏ယတြာ (၁)	၅
၂။ ဦးသန်းရွှေ၏ယတြာ (၂)	၁၁
၃။ လျှို့ဝှက်ယတြာ	၁၉
၄။ ဦးသန်းရွှေ၏ယတြာ (၃)	၂၅
၅။ ဦးသန်းရွှေ၏ယတြာ (၄)	၃၁
၆။ သာမညတောင်ဆရာတော်ကြီး နှင့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်	၃၇
၇။ ဗိုလ်ချုပ်မှူး၏ယတြာ	၄၄
၈။ ဒိုင်ပြေးဘုန်းကြီး	၄၉
၉။ ချဲထီ (၁)	၆၇
၁၀။ ချဲထီ (၂)	၇၀
၁၁။ ဦးနေဝင်း၏ သေတမ်းစာ	၇၅
၁၂။ နေပြည်တော်ဘုရား	၈၉
၁၃။ ဦးသန်းရွှေနှင့် အီးတီ	၉၂
၁၄။ အာဇာနည်သိမ်းမှု နောက်ကွယ်ကလူ	၁၀၂
၁၅။ ဦးသန်းရွှေအကြောင်း စာအုပ်ရေးသူ	၁၀၉
၁၆။ ဦးသန်းရွှေ ၏ မြေးတော်	၁၁၇
၁၇။ လော်စစ်ဟန်	၁၂၃
၁၈။ ဦးခင်ညွန့်နှင့် ဖုန်ကျားရှင် (၁)	၁၃၂
၁၉။ ဦးခင်ညွန့် နှင့် ဖုန်ကျားရှင် (၂)	၁၃၉
၂၀။ ဦးခင်ညွန့် နှင့် ဖုန်ကျားရှင် (၃)	၁၄၆
၂၁။ ဦးသန်းရွှေ နှင့် ခရိုနီများ (၁)	၁၅၃
၂၂။ ဦးသန်းရွှေ နှင့် ခရိုနီများ (၂)	၁၆၁
၂၃။ ဦးသန်းရွှေ နေပြည်တော်ကို ပြောင်းရွှေ့ရတဲ့အကြောင်းအရင်း	၁၈၇
၂၄။ ဦးသန်းရွှေ၏ သမီးတော် မင်္ဂလာဆောင်	၁၉၃

ဦးသန်းရွှေ၏ယတြာ (၁)

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေကို ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲတမ်း မျက်နှာထား သုန်မှုန်နေတတ်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ အလိုမကျသည့်အသွင် ဖြစ်နေတတ်သည်။ စစ်အစိုးရများထဲတွင် ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာလုပ်မှု အနည်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ရှေ့က ဗိုလ်ချုပ်စောမောင်သည်ပင် ရောက်ရာ အရပ်တွင် စာအုပ်တွေထောင်ပြီး သူမည်မျှသိကြောင်း ထုတ်ဖော်ကြားဝါပြောဆိုတတ်သည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကား ဘယ်နေရာမှ စကားမပြော၊ တပ်မတော်နေ့လိုမျိုးတွင်ပင် မဖြစ်မနေ စာတက်ဖတ်လိုက်သည်သာ များသည်။ သူ့စစ်အစိုးရခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ယူနေချိန်တွင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်မှာ သူ့အတွက် ဆူးငြောင့်ခလုတ်တစ်ခု ဖြစ်နေရသလို စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်နေရသည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကား တစ်နိုင်ငံလုံးက လေးစားကြည့်ညှိ ချစ်ခင်ရသည့် အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သမီး၊ ထို့ပြင် စစ်အစိုးရနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဒီမိုကရေစီ ဘက်တော်သား။ ပိုဆိုးသည်က အမျိုးသမီး ဖြစ်နေခြင်း။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများကို အာဏာရ၊ နေရာရလာပြီးနောက် မကြာခဏ ရုပ်မြင်သံကြားများထဲတွင် တွေ့မြင်လာကြရသည်။ သတင်းလာလျှင် သူတို့တိုင်းခန်းလှည့်လည်မှုများ၊ အခမ်းအနားတက်မှုများ၊ ဖွင့်ပွဲများကို ဖွင့်ပေးခြင်းများ အားလုံး သူတို့ကို မတွေ့ချင်၊ မမြင်ချင်မှ အဆုံးဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ထူးခြားစွာ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကို အမျိုးသမီးများသာ ဝတ်ဆင်
 လေ့ရှိသည့် ချိတ်ထဘီကြီး ဝတ်လျက်သား အခမ်းအနားတစ်ခုတွင် တွေ့
 လိုက်ကြရသည်။ ထိုနေ့ကား ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့
 နေပြည်တော်တွင် ကျင်းပသော ပြည်ထောင်စုနေ့ ညစာစားပွဲ အခမ်းအနား
 ဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူ အခြားသော ဗိုလ်ချုပ်မှူး အားလုံးလိုလိုလည်း
 ချိတ်ထဘီတွေ ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ချိတ်ထဘီတွေ ဝတ်လာကြသလဲ
 တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကြိုက်ညီရတာ အတော်လေး ထူးဆန်း
 နေတာတော့ အမှန်ပဲဟု ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်သော စက်ပြင်ဆရာတစ်ဦး
 ဖြစ်သည့် မြင့်ဦးက ပြောသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးများပါ ပိုးထည်များ
 ဝတ်သည်ဆိုသော်လည်း ယောက်ျားမိန်းမ ဒီဇိုင်းအဆင် ခွဲခြားဝတ်ဆင်ကြ
 သည်က များသည်။ ယောက်ျားများဝတ်လျှင် ပုဆိုးဟုခေါ်ပြီး၊ ပုဆိုးဆင်က
 သီးခြားဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများဝတ်လျှင် ချိတ်ထဘီဟု ခေါ်ကြသည်။
 ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ်မှူး ဝတ်ဆင်လာသည့် ပုံစံများမှာ လုံချည်ပုံစံမဟုတ်
 ချိတ်ထဘီအဆင်များ ဖြစ်နေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ နောက်ဆုံးမင်းဆက် သီပေါမင်းသည် ဗြိတိသျှတို့ ထံတွင် ၁၈၈၆ ခုနှစ်၌ နန်းစွန့်ခဲ့ရသည်။ ထိုခေတ်က ဘုရင်များသာ ချိတ်ထဘီအဆင်များကို ဝတ်ဆင်လေ့ရှိကြသည်။ သို့သော် ခေတ်သစ် အာဏာရှင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်များအားလုံး ချိတ်ထဘီတွေ ကိုယ်စီဖြစ်နေခြင်းအား တီထွင်ကြည့်နေသူအားလုံးက သဘောပေါက်လိုက်သည်မှာ ယတြာချေနေခြင်း သာ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆကြသည်။ အမည်မဖော်လိုသူ ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးက လည်း ထိုနေ့သည် ကိန်းခန်းဗေဒင် ဓာတ်သဘောအရ ဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင် ရန် အကောင်းဆုံး နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်နေကြောင်း သိရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် လွန်ခဲ့သော ရာစုနှစ်ဝက် တစ်ခုအတွင်း အုပ်စိုးသူ မင်းသုံးဆက် ပြောင်းသွားခဲ့ရသည်။ ထိုမင်းဆက် အာဏာရှင်သုံးဦး စလုံးသည် ဗေဒင်ယတြာများကို ယုံကြည်ကိုးစား အားထားကြသူများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းက ၁၉၆၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၈ ခုနှစ်အထိ အုပ်စိုး သွားခဲ့သည်။ သူလည်း ယတြာသဘောအရ သူ့ပုံကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်ပြီး မှန်ကို သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်ကာ ယတြာချေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုးကွယ်သည့် နတ်ဆရာက သူ့ကို လုပ်ကြံမည့်သူ ရှိသည်ဟု ပြောသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲတွင် လုပ်ကြံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ၉ ဂဏန်းကို အဆောင် သဘောဖြင့် ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် အသစ်ထုတ်ခဲ့သော ပိုက်ဆံများကို ၉ နှင့်စားလျှင် ပြတ်သည့် ကိန်းဂဏန်းများဖြင့် ခွတီးခွကျ ထုတ်ခဲ့သည်။ ၄၅ ကျပ်တန်၊ ၉၀ ကျပ်တန်များ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ယတြာ မစွမ်း ဟုဆိုရမည်။ နောက်တစ်နှစ်တွင် တိုင်းပြည်ပျက်ပြီး သူလည်း ရာထူးက ဆင်းပေးလိုက်ရသည်။

သူ့နေရာကို အာဏာသိမ်းပြီး ဆက်ခံသူမှာ ဗိုလ်ချုပ်စောမောင် ဖြစ်သည်။ သူလည်း ဘယ်နေရာရောက်ရောက်၊ ဘာပြောပြော ဗေဒင်နှင့် နတ်ဆရာတွေ အကြံအစည်အတိုင်း ခင်းကျင်းပြင်ဆင် ပြောဆိုလုပ်ကိုင် တတ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်စောမောင်နောက် ဆက်ခံသည့် ဗိုလ်ချုပ်သန်းရွှေကား ဗေဒင်ဆရာ၊ နတ်ဆရာပေါင်း ၇ ဦးခန့် ရှိသည်။ သူတို့အားလုံး၏

အဓိကပစ်မှတ်သည် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ဖြစ်သည်။

ဗေဒင်ဆရာ၊ နတ်ဆရာ၊ အောက်လမ်းဆရာများ အားလုံးသည် အရှေ့တောင်အာရှတွင် အလွန်ရေပန်းစားသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ပြည်ထောင်စုနေ့ ညစာစားပွဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေနှင့် အပေါင်းအပါများကို ချိတ်ထဘီများဖြင့် ပြည်သူတွေ တွေ့ရှိလိုက်ကြရသော်လည်း၊ အင်တာနက် Webpage ပေါ်တွင် ထိုပုံများကို မတင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝစ်ကိုဆင်တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာ့ရေးရာ အထူးကျွမ်းကျင်သူ မနုဿဗေဒပညာရှင် အင်းဂရစ်ဂျော့က ယတြာချေသည်ကို လူသိမခံလိုသောကြောင့် အင်တာနက်ပေါ်သို့ ပုံများ မတင်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု သုံးသပ်သည်။

ယင်းသို့ ဗိုလ်ချုပ်များ ချိတ်ထဘီဝတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြည်တွင်းမီဒီယာမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကလည်း သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို အချက်နှစ်ချက်ဖြင့် သုံးသပ်ပြသည်။ ပထမအချက်မှာ မြန်မာနိုင်ငံကို မိန်းမတက်ပြီး အုပ်ချုပ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် မိန်းမအသွင် ထဘီဝတ်ထားသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများက ထိုနေ့ကို ယတြာချေသည့် အနေဖြင့်တက်ပြီး အုပ်ချုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအချက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အားလုံး ထဘီ ဝတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ အာဏာကို လွှဲပြောင်း ယူလိုက်သလို ဖြစ်သွားမည်ဟု အခါပေးသည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ရွှေဝါရောင် တော်လှန်ရေး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ထိုတော်လှန်ရေးသည် လက်ရှိ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေသည့် စစ်အစိုးရ အပေါ် သံဃာတော်များက ဆန့်ကျင်သည့် လှုပ်ရှားမှုလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုဆန့်ကျင်ပွဲတွင် ပြည်သူတွေကလည်း အစိုးရထံ အမျိုးသမီးအတွင်းခံများ ပို့ရန် ဆော်ကြကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမျိုးသမီးအဝတ်ကို နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးများက မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း အများက သတ်မှတ်ကြသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေသည် သူ့ရပ်တည်ချက် ခိုင်မြဲနိုင်ရေးအတွက် အောက်လမ်းနည်းများသုံးပြီး လုပ်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း ဝန်မလေး

ကြောင်း အားလုံး သိသွားခဲ့ကြသည်။

ယခုတင်ပြခဲ့သည့် အမျိုးသမီး ချိတ်ထဘီဝတ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ အကြောင်းသည် ယုတ္တိဗေဒနည်းအရ ခိုင်လုံခြင်းမရှိဟုဆိုလျှင် အယူသီး အစွဲအလမ်းကြောင့် ထင်ရာလုပ်ခြင်းဟုသာ ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ ထဘီဝတ်ပြီး ယတြာချေသော အမှုကိစ္စသည် ယခင်ကလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယခင် ထောက်လှမ်းရေး အကြီးအကဲတစ်ဦးသည်လည်း အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကဲ့သို့ဝတ်ပြီး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို တန်ပြန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ပြည်သူများသည် တစ်ကြိမ်မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်မဟုတ် ထဘီ ယတြာများကို မြင်လာရသည့်အခါတွင် အဘယ်ကြောင့် စစ်အုပ်စုသည် ထိုသို့ လုပ်ဆောင်နေကြောင်းကို သဘောပေါက်စ ပြုလာကြသည်။ ထို အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများသည် လေသံလည်းမဟ၊ အင်တာဗျူးလည်း မခံ၊ အားလုံး နှုတ်ပိတ်ရေငုံနေကြသည်မှာ ဆိတ်ဆိတ် နေ ဝန်ခံရာရောက်နေသလောဟုလည်း စဉ်းစားစရာ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နေအိမ်အကျယ်ချုပ်မှ လွတ်မြောက်ချိန်တွင် စစ်ခေါင်းဆောင်များသည် တင်းမာစွာ ဆက်ဆံနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံအပေါ် စီးပွားရေး ပိတ်ဆို့မှုများ ဆက်လုပ်ရန် အနောက်နိုင်ငံများကို ထပ်မံတိုက်တွန်းသည့် အခါတွင် နိုင်ငံပိုင်သတင်းစာများက သူမနှင့်သူမ နောက်လိုက်များကို ကြေကွဲဖွယ် နိဂုံးချုပ်ရလိမ့်မည်ဟု သတိပေး ရေးသားခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို စစ်အစိုးရ ပေးကျွေးထားသည့် အုပ်စုများက ဒီပဲယင်းတွင် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းမှာ စစ်အစိုးရသည် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပပေးခဲ့သည်။ စစ်ဖိနပ်အောက် ရောက်နေသော ပြည်သူများအတွက် ဒီမိုကရေစီကို နဖူးတွေ့၊ ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် မှူးကြီးသန်းရွှေ အုပ်ချုပ်သည့်ခေတ်သည် ဒီမိုကရေစီအသွင်ထက် အာဏာ

ရှင်ပုံစံဖြင့်သာ အုပ်ချုပ်သွားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သူ့ချိတ်ထဘီဝတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အင်းဂရစ်ဂျော့က ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေသည် အမှန်တော့ နန်းကျဘုရင်၏ အသွင်ကို ယူထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ သူသည် မြန်မာနိုင်ငံကို ဘုရင်စနစ်ဖြင့် မင်းတရားကြီးအသွင် အုပ်ချုပ်ချင်နေသူ ဖြစ်သည်ဟု ရေးသားခဲ့သည်။ ဘုရင်အသွင်နှင့် ထီးရိပ်နန်းရိပ်ကို အထင်ကြီး လေးစားနေသောကြောင့်လည်း သူ့အိမ်တွင် ခေါ်ပြောနေကြသည်များမှာ ထီးသုံးနန်းသုံးများ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

ပြည်ထောင်စုနေ့ ညစာစားပွဲတွင် မင်းတရားကြီး ယတြာအတိုင်း လိုက်ပြီး ချိတ်ထဘီဝတ်ကြသော ဗိုလ်ချုပ်များသည် ထိုနေ့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး နှုတ်ပိတ်ရေငုံနေကြသည်။ အားလုံး အမိန့်မရဘဲနှင့်လည်း တစ်ညီတညွတ်တည်း ချိတ်ထဘီ ဝတ်ဆင်လာကြပြီး အခမ်းအနားတက်ရန် ဆိုသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထိုထဘီမျိုးသည် မည်သည့် အမျိုးသားများ ထံတွင်မှ အဆင်သင့် ရှိနိုင်သော အရာမျိုး မဟုတ်ပေ။ တစ်နည်းကြည့်ရလျှင် ၂၀၀၄ ခုနှစ်က အရာကျသွားခဲ့ရသည့် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ကဲ့သို့ပင် သူတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကို နှစ်သိမ့်ပေးသည့်အနေဖြင့် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်အားလုံး ထမီလိုက်ဝတ်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေသည် ယခင်ဘုရင် ဝင်စားသည့် မင်းတစ်ပါးဖြစ်သည်ဆိုဆို၊ ဘုရင်မကြီးတစ်ပါး ဝင်စားသည်ဟုပြောပြော နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ထဘီဝတ်ပြီး စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

Ref : Why Did Burma's Leader Appear on TV in Women's Clothes?,
By Robert Horn; Times; The Guardian.

ဦးသန်းရွှေ၏ယတြာ (၂)

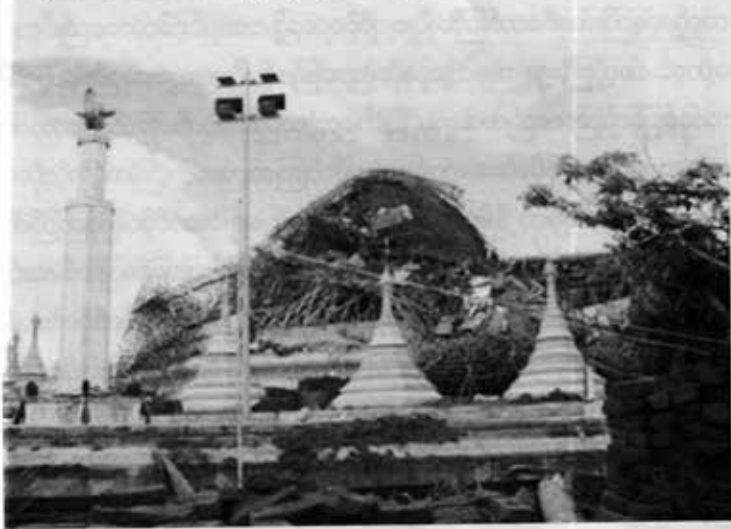
ဘုရားပြုသည့် ကိစ္စသည် မြန်မာလူမျိုးတို့အတွက် အလွန် အတိတ်နိမိတ်ကောက်စရာ ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အနက်အမျိုးမျိုး ဖွင့်နိုင်သည်။ နိုင်ငံတော်ပိုင် သတင်းစာတစ်စောင်ဖြစ်သည့် မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၂၃၀၀ ခန့်က တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ သည့် ဓနုတ်စေတီတော်ကြီး ပြိုပျက်ခဲ့ရသည့် သတင်းပါလာသည်။ ရှေး ဟောင်းစေတီကြီးက ရှေးကျလွန်းသောကြောင့် ပြိုကျသွားသည် မဟုတ်။ အသစ်ပြန်လည် တည်ထားရာမှ ပြိုကျသွားသည့်အတွက် အတိတ်ကောက် တတ်သူတွေက နိမိတ်မကောင်းဟု ယူဆကြသည်။

ထိုအချိန်က ဒီမိုကရေစီခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို စစ်အစိုးရက ဖမ်းဆီးထားချိန်ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံတကာကလည်း မြန်မာနိုင်ငံအပေါ် ဖိအားတွေပေးနေချိန် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် စစ်အစိုးရသည် ဒီမိုကရေစီ ကိုရော၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကိုပါ ထိတ်လန့်နေချိန်ဟုလည်း ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ပိုဆိုးသည်က ဓနုတ်စေတီတော်ကို မြန်မာနိုင်ငံ၏ စစ် ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင်ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်မွမ်းမံ တည်ဆောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ပြိုကျခဲ့ရသည့်အတွက် စစ်အုပ်စုအဖို့ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်လွန်ကဲ သွားခဲ့ကြရသည်။

ဓနုတ်စေတီတော်ကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တည် ခဲ့ပြီး၊ ထိုနေရာမှာ ယခင်က မြို့တော်ဟောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထိုစေတီကြီးသည် နာဂစ်မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ပြီး မကြာသေးမီကမှ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကတော် ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင်က အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မွမ်းမံ တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုရှေးဟောင်းဘုရားသည် ယခင်က သုံးကြိမ် တိုင် ပျက်စီးခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ယခုနောက်ဆုံးအကြိမ် ပြိုကျခဲ့ခြင်းမှာ ပြောစမှတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စစ်အာဏာရှင်တို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေနှင့် သူ့မိသားစုကိုယ်တိုင် ကြီးမှူးပြုပြင်ခဲ့သော ဘုရားဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

မြန်မာနိုင်ငံသားတို့ကလည်း ထိုအတိတ်နိမိတ်ကိုကောက်ပြီး ရာစုနှစ်ဝက်နီးပါးခန့် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်လာခဲ့သည့် စစ်အာဏာရှင်ခေတ်ကုန်ပြီဟု ပြောဆိုကြသည်။ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် စေတီတော် ထီးတော်အောက် ခေါင်းလောင်းပုံ အဆင့်ကစပြီး ပြတ်ကျကာ မြောက်ဘက် အာရုံခံတန်ဆောင်းပေါ် ပြိုကျသွားခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးပတ်ခန့်ကမှ ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင်သည် မိသားစုဝင်များ၊ နောက်တော်ပါ တပ်မတော် အရာရှိ ကြီးများနှင့်အတူ ဤစေတီတော်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီး ထီးတော်၊ စိန်ဖူးတော်၊ ငှက်မြတ်နားတော်တို့ကို ခမ်းနား

ကြီးကျယ်စွာ အောင်စည်အောင် မောင်းတီးပြီး အသစ်ကပ်လှူပူဇော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ စေတီတော်ကြီး ပြိုကျပျက်စီးခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး မြန်မာ့အရေး ကျွမ်းကျင်သူ မနုဿဗေဒပညာရှင် ဝစ်ကောဆင်တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခအင်းဂရစ်ဂျော့က ဤထီးတော်ကြီးကို မသူတော်တို့ လာတင်သည် ကို ဒေသခံတို့က မကြည်ဖြူသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပြိုကျခြင်း ဖြစ်သည် ဟု မှတ်ချက်ပြုသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးလာပြီး ဒေလီသို့ ရောက်လာ သူတစ်ဦးကလည်း ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ အလှူဒါနကို ဝနုတ်စေတီက လက်မခံလိုသောကြောင့်ဟု ပြောပြသည်။

အင်းဂရစ်ဂျော့က ထိုထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး “ဒါဟာ နိမိတ်မကောင်းတာပဲ။ မကောင်းတာတွေ ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ နတ်ဒေဝါ သူတော်စင်တွေက အပြစ်သား စစ်အစိုးရ ဝနုတ် စေတီကိုလာပြီး အပြစ်တွေ ဆေးကြောတဲ့သဘောနဲ့ ကုသိုလ်လာယူတာကို လက်မခံဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ပိုပြီးဆိုးတာက ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေရဲ့ အာဏာစက် ကုန်ခမ်းလာတဲ့သဘောကို ပြတာပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ဘယ်

လောက် ကောင်းတာတွေလုပ်လုပ်၊ မကောင်းမှုကို ပြန်ပြီး အဖတ်ဆယ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ စစ်အစိုးရအတွက်ဆိုရင်လည်း အလွန် မကောင်းတဲ့ နိမိတ်လက္ခဏာပေါ့” ဟု ဝေဖန်ရေးသားခဲ့သည်။

စေတီတော် ပြိုကျသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားခဲ့ရသည့် အစိုးရသည် ချက်ချင်းပင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ကောလာဟလ များနှင့်ပတ်သက်ပြီး တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ သူတို့ ခေတ်စေတီတော်နှင့် ပတ်သက် သည့် သတင်းများကို မီဒီယာများတွင် ရေးသားဖော်ပြခြင်းမပြုရန် လှမ်းပြီး ပိတ်ပင်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဖုံးထား၍လည်း မရ သည့်အဆုံး ပြန်လည်ပြုပြင်ရာ၌ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်မှုများ ညံ့ဖျင်းခြင်းကြောင့် ပြိုကျခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတင်းထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်ရှိ သတင်းများနှင့် အင်တာနက်ပေါ်ရှိ ဘာလော့ဂ်ဂါများ၏ အရေး အသားများကို ဖုံးကွယ်ထားရန် မဖြစ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် ထိုသို့ သတင်း ထုတ်ပြန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခေတ်စေတီတော် ပြိုကျပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် မန္တလေးမြို့မှ မြောက်ဘက် ၁၃၆ မိုင်ခန့်ကွာဝေးသည့် မုံရွာမြို့ရှိ ဗောဓိတစ်ထောင် ဘုရားတွင်လည်း အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ပြန်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ထင်ရှား ကျော်ကြားသော သံဃာတော်နှစ်ပါးသည် အမြင့်ပေ ၁၃၀ မီတာခန့် မြင့်သည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးပေါ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့်တက်စဉ် ဓာတ် လှေကား ပြုတ်ကျပြီးဒဏ်ရာများ ရခဲ့ကြသည်။

ဒီလို တစ်ပတ်အတွင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ရဲ့ အထွဋ်အမြတ်ထားတဲ့ နေရာတွေမှာ ဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်နှစ်ခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းဟာ နိမိတ် မကောင်းဘူးလို့ပဲ ယူဆရလိမ့်မယ်။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အုပ်ချုပ်တဲ့ စစ်အစိုးရ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပြည်သူတွေမှာ ဘေးဆိုးရန်ဆိုး ကပ်ဆိုးတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတွေ့ရတော့ မယ်ဆိုတဲ့ နိမိတ်ပဲဟု အိန္ဒိယသို့ ရောက်လာသည့် ပြည်ပြေးတစ်ဦးက ပြောကြားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်ပေဒင်၊ နက္ခတ်၊ ယတြာ၊ ဓာတ်သဘောတွေကို ယုံကြည်မှု လွန်ကဲလှသည်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံကို အုပ်စိုးခဲ့သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများကို ပေဒင်ဆရာ၊ နတ်ဆရာတွေက လွမ်းမိုးမှု လွန်ကဲ လှကြောင်းတွေ့ရသည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် အာဏာသိမ်းခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း အစိုးရ လက်ထက်က သူ့အဆောင်ဂဏန်းမှာ ၉ ဖြစ်ပြီး ဘာလုပ်လုပ် ၉ ဂဏန်းနှင့် ကိုက်ညီပြီး လုပ်ဆောင်လေ့ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် သူသည် ၄၅ ကျပ်တန်၊ ၉၀ ကျပ်တန် ငွေစက္ကူများကို အတိတ်နိမိတ်များနှင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုကိန်းဂဏန်းများသည် ၉ နှင့် စားလျှင် ပြတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် သူ့ကို အသက် ၉၀ တိုင် နေရမည်ဟု ပေဒင်ဆရာများက နိမိတ်ဟောခဲ့ကြသည်။ ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း သူသည်အသက် ၉၂ နှစ်မှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ဦးနေဝင်းသည် တံတားတစ်စင်းပေါ်တွင် မကောင်းဆိုးဝါးများ ထွက်သွားစေ လိုသည့် သဘောဖြင့် နောက်ပြန်လျှောက်ခဲ့သေးကြောင်းလည်း ပြောကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေသည်လည်း ပေဒင်၊ ယတြာနှင့် အကြား အမြင်ဆရာများကို အလွန်ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏မြို့တော်ကို နေပြည်တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ခြင်းမှာ အခါပေး ဟူးရားများ၏ အကြံဉာဏ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ် ရွှေဝါရောင် လှုပ်ရှားမှုတွင်ပါဝင်ခဲ့ပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်ရှိလာသည့် ဆရာတော်တစ်ပါးက ဗိုလ်ချုပ်များသည် ပေဒင်နိုင်ငံရေး လုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေသည် ပေဒင်နှင့် နတ်ဆရာများ၏ အခါ တော်ပေးချက်အရ ယတြာများကိုလည်း မကြာခဏ စီရင်ဆောင်ရွက် လေ့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် အာဏာတည်မြဲရေးအတွက် ထိုသို့ ခိုင်းစေသမျှ လိုက်လံလုပ်ဆောင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ရွှေတိဂုံတုရားကြီး ပေါ်တွင် သူနှင့်မျက်နှာချင်းတူသော ကျောက်စိမ်း ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို

ထုလုပ်ကိုးကွယ်ခြင်းမှာ အထင်ရှားဆုံးယတြာ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေနှင့် မိသားစုလှူဒါန်းသည့် သူ့မျက်နှာပုံတူ ဘုရားအဖြစ် ပြည်သူ များအားလုံး သိကြပြီးဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ အယူသီး၊ အစွဲအလမ်းကြီးမူသည် သူငယ်စဉ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင်၏ ဆွေမျိုးတစ်ဦး ပြောပြချက်အရ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးတွင် မွေးရာပါ အမှတ်တစ်ခုရှိကြောင်း၊ ထိုအမှတ်ကိုကြည့်ပြီး ဗေဒင်ဆရာက နောင်မြန်မာနိုင်ငံ၏ မင်းဖြစ်မည်ဟု ဟောခဲ့ကြောင်းသိရသည်။ ထို့ပြင် ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်း၌ နေထိုင်သည့် ဒေါ်ဓမ္မသီဆိုသည့် သီလရှင်တစ်ပါးသည်လည်း ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးဇနီးမောင်နှံ၏ အခါတော်ပေးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေကြောင်း သံတမန်တစ်ဦး၏ ဇနီး ဖြစ်သူက ပြောကြားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးမိသားစု အပါအဝင် ယခင်က တန်ခိုးဩဇာထက်လှသည့် စစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ် ခင်ညွန့် နှင့် ဇနီးမောင်နှံတို့ကလည်း ဒေါ်ဓမ္မသီထံ မကြာခဏသွားကာ အကြံဉာဏ် နှင့် ယတြာများယူတတ်ကြောင်း သံတမန်၏ဇနီးက ဆိုသည်။ဗိုလ်ချုပ် ခင်ညွန့်သည် ထောက်လှမ်းရေး အကြီးအကဲတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အလွန်ဩဇာ ထက်လှသော်လည်း ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် ဖြုတ်ချခံရပြီး နေအိမ် အကျယ်ချုပ် ထိန်းသိမ်းခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ရာထူးတက်လိုသူများနှင့် ရာထူးတွင် မြဲလိုသူများသည် ဗေဒင်နှင့် နတ်ဆရာများ၊ အခါတော် ယတြာပေးသူများထံ ချဉ်းကပ်လေ့ ရှိကြသည်။ အထူးသဖြင့် ထိုခေတ်က စစ်ခေါင်းဆောင် အသိုင်းအဝိုင်း ကြီးကြီးပိုင်းကပါ ကိုးကွယ်ကြသည့် ဆရာလေးဒေါ်ဓမ္မသီထံ ချဉ်းကပ်ကြသည်။ ယင်း သီလရှင်ဆရာလေး မည်မျှတုန်းကြီးသနည်းဆိုသော် သံဃာအတုအယောင် များကပင် နာမည်တက်ချင်သဖြင့် ချဉ်းကပ်ခြင်းခံရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဆရာလေးသည် တစ်နေ့တွင် အိပ်မက်အရ ပုဒ္ဂလုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို အရှာထွက်စဉ် စီးလာသည့်ကား ဗွက်နှစ်ပြီး ဆက်မမောင်းနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာလေးက လက်ကိုင်ဖုန်းထုတ်ပြီး ဖုန်းတစ်ချက် ဆက်လိုက်သည်။ မြန်မာပြည်သူလူထုလက်ထဲတွင် လက်ကိုင်ဖုန်း ကိုင်နိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး အလွန်နည်းပါးချိန်တွင် ယင်းဆရာလေးထံ၌ ဖုန်းသုံးလေးလုံး ကိုင်သုံးနိုင်သည်။ ဆရာလေး ဖုန်းဆက်လိုက်သောကြောင့် မကြာမီ စစ်သားများ ရောက်လာပြီး ဗွက်နှစ်နေသောကားကို ထရပ်ကားများဖြင့် လာဆွဲပေးကြရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားအများစုသည် ဗေဒင်၊ ယတြာ စသည်တို့ကို ယုံကြည်မှု ပြင်းထန်ခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ကာလပေါင်းကြာခဲ့ပြီ။ နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင်ခွင့်ရရေး၊ ရာထူးတိုး၊ လင်ငယ် မယားငယ်ကိစ္စကအစ စာမေးပွဲအောင်ရန်အဆုံး ဗေဒင်မေး၊ ယတြာချေခြင်းများကို တွင်ကျယ်စွာ မြဲလုပ်လျက် ရှိကြသည်။ ယတြာချေလိုက်လျှင် အဆိုးတွေပျောက်ပြီး၊ အကောင်းတွေ ရောက်လာလိမ့်မည်ဆိုသော ယုံကြည်မှုများဖြင့် ဗေဒင်ဆရာ၊ နတ်ဆရာတို့ အပြောအတိုင်း လိုက်လုပ်လေ့ရှိကြသည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ် ရွှေဝါရောင်လှန်ရေးအပြီးတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ နိုင်ငံရေး အခြေအနေများ တင်းမာလာခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် စစ်အစိုးရသည် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရန် ဦးအောင်ကြည်ကို စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းသည်လည်း ယတြာဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

‘အောင်’ ဆိုသည်မှာ အောင်မြင်ရမည်ဆိုသည့်သဘောဖြစ်ပြီး၊
 ‘ကြည်’ ဆိုသည့် သဘောက ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို အောင်မြင်ရမည်
 ဆိုသည့်သဘောဖြစ်ကြောင်း ရန်ကုန်အသိုင်းအဝိုင်းမှ အတွင်းသိ ဗေဒင်ဆရာ
 တစ်ဦး၏ ထောက်ပြချက်ကိုကြည့်လျှင် စစ်အစိုးရသည် ဗေဒင်ယတြာအပေါ်
 မည်မျှအစွဲအလမ်းကြီးကြောင်း ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်မည်ထင်ပါသည်။

Ref: Instant Karma in Myanmar, By Sudha Ramachandran and
 Swe Win

လှူငှက်ယတြာ

သမီးတော်ကြီး ကြွချီတော်မူလာမည်ဆိုသောကြောင့် ကျောင်းဝင်း တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ တောကျောင်းလေးတစ်ကျောင်း ဖြစ်သောကြောင့် ယခင်က လူသူအရောက်အပေါက် နည်းသော်လည်း ရသေ့ကြီးဦးသိဒ္ဓိအစွမ်းကား မင်းတရားကြီးနှင့် သမီးတော်များထံ ပေါက် သွားပြီး ယခုတော့ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် ဖြစ်ကုန်သည်။ ဦးသိဒ္ဓိကား နှယ်နှယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်။ ထွက်ရပ်ပေါက်လိုလို၊ ပထမံလိုလို၊ အဘဆရာ လိုလို ဤနေရာသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အလုံးစုံ စွမ်းသည်။ ဗေဒင်၊ အင်း၊ လက်ဖွဲ့၊ အဆောင်တွေက အောင်သည်။ လင်ကွဲ၊ မယားကွဲ၊ လင်ပူး၊ မယားကပ်အားလုံး လုပ်ပေးနိုင်သည်။ ဦးသိဒ္ဓိ ဓာတ်စီးသည်ကို ခံချင်သည့် အမျိုးသမီးထုမှာ တိုက်ကင်ယူခြင်းကိုပင် ညအိပ်စောင့်ရသည်အထိ ဖြစ်လာသည်။

ရန်ကုန်က သမီးတော်ကြီး ကြွချီလာမည်ဆိုသောကြောင့် ဘောင်း ဘီဝတ်များ တောထဲ၊ ကျောင်းထဲတွင် ပျာယာခတ်နေကြသည်။ ရသေ့ကြီး ကို တောင်းပန်ပြီး ညအိပ်ကာ လာစောင့်ကြသည့် လက်နက်ကိုင်တွေက လည်း ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင် တောထဲတွင် အပြည့် ရှိနေသည်။

ယနေ့ ဦးသိဒ္ဓိ ဓာတ်နန်းပိတ်သည်။ သမီးတော်ကြီးအတွက် အထူးအစီအရင်နေ့ဟု ဆိုသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲ တစ်မိတ်တစ်စာတွေကို ညကတည်းက နှင်ထားသည်။ ရသေ့ကြီးကား တစ်ညလုံး ဂူအောင်းပြီး အစီအရင်များ စီမံနေကြောင်း သတင်းတွေ ထွက်ပေါ်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ၁၀ နာရီခန့်တွင် တောလမ်းအတိုင်း ကား အမည်းရောင်တစ်တန်းကြီး ဝင်လာသည်။ ကားတွေအတွင်းထဲတွင် မည်သူ လိုက်ပါလာမှန်း မည်သူမျှ မမြင်ရ။ စုစုပေါင်း ကားအမည်းငါးစီးနှင့် လက်နက်ကိုင်အစောင့် ရှေ့တစ်စီး၊ နောက်တစ်စီး ခြံရံကာ တောလမ်း အတိုင်း ဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်း အဘဓာတ်နန်းရှေ့တွင် ကားတန်းကြီးက ရပ်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီဝတ် လက်နက်ကိုင်တစ်ယောက်က အလည် ခေါင်မှ ကားတံခါးကို ရိုသေစွာ သွားဖွင့်လိုက်သည်။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ခပ်တုတ်တုတ် ခြေထောက်တစ်ချောင်း မြေနီလမ်းပေါ်သို့ ကျလာသည်။ မျက်မှန်အမည်းကြီး တပ်ထားသည့် ခေတ်ဆန်ဆန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကားထဲမှ ထွက်လာသည်။ အသင့်စောင့်နေသော ချိတ်ထမိဝတ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က လန်းဆန်းကို ရိုသေစွာ သွားကမ်းသော်လည်း လက်ခါ ပြုခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“အဘဘယ်မှာလဲ”

အမျိုးသမီးက လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်သည်ကို အပွင့်အခက် များနှင့် ဘောင်းဘီဝတ်တစ်ဦးက ရိုကျိုးစွာခါးကိုင်ပြီး-

“အဘဓာတ်နန်းဂူထဲမှာ ညကတည်းက မထွက်လာသေးဘူး”

“အချိန်သိပ်မရဘူး...။ အဘကို ထွက်လာခိုင်းလိုက်”

အပွင့်အခက်နှင့် အရာရှိတစ်ဦးက တဲနန်းအတွင်းသို့ ပြေးဝင် သွားပြီး တစ်ယောက်ကိုရှာကာ တီးတိုးသွား ပြောလိုက်သည်။ မကြာမီ ယောဂီဝတ်တစ်ဦးက မောင်းကြီးကို အဆက်မပြတ် ထုလိုက်သည်။ မောင်း ထုပြီး ဆယ်မိနစ်ခန့်တွင် တောင်စောင်းကို ဖောက်ထားသည့် ဂူတံခါး

ပွင့်လာသည်။ ဖြူဖြူနုနု၊ ယောင်တစ်စောင်းနှင့် မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည် ဘိုးတော်သိဒ္ဓိသည် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို အားပြုရင် တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာသည်။ တဲနန်းအတွင်းသို့ ဘိုးတော်ဝင်သွားပြီး မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ သံဃာစင်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေကာ သွားထိုင်နေသည်။

မျက်မှန်အမည်းကြီး တပ်ထားသည့် အမျိုးသမီးသည် တဲနန်း အတွင်း ခင်းထားသော ဖျာကြမ်းများပေါ်တွင် ထိုင်ရကောင်းနိုး ထရကောင်းနိုး ဖြစ်နေချိန်တွင် ချိတ်ထမိဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ပြေးဝင်လာပြီး သူ့ခြုံထားသည့် ပဝါဖြင့် နေရာကို ခါပေးကာ ဖြန့်ခင်းပေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက ပဝါပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး အဘကို ကန်တော့လိုက်ကာ-

“အဘ... သမီးပြောထားတာလေး လုပ်ပြီးပြီလား”

“အေး... အဘတစ်ညလုံးစီရင်ပေးနေတယ်။ သမီးတော်ရဲ့ ကဏ္ဍပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဘာများလဲအဘ”

“ဓာတ်ပုံတွေ ပါလာသလားကွဲ့”

“နှစ်ပုံစလုံး ပါလာပါတယ် အဘ”

“အိမ်... ဒါဆိုရင်လည်း လိုက်ခဲ့ကြကွဲ့”

အဘသိဒ္ဓိသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကွမ်းတစ်ယာဉ်ပြီး ရှေ့က ထွက်သွားရာ နောက်ကတစ်တန်းကြီး လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ အဘသိဒ္ဓိ ဦးတည်သွားနေသည်ကား ဓာတ်နန်းနှင့် ကိုက် ၁၀၀ လောက်ဝေးသည့် နေရာကို ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက မျက်မှန်ကို ကောက်တပ်လိုက်သည်။ အဖွင့်အခက်များပိုင်ရှင် အရာရှိတစ်ဦးက ထီးကြီးတစ်လက်ကိုဖွင့်ပြီး အပြေးလေး လိုက်မိုးပေးလိုက်သည်။

ထိုအဖွဲ့သည် တည်ထားသည်မှာ ကြာဟန်မတူသေးသည့် စေတီလေးတစ်ဆူအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ စေတီတောင်ဘက်တွင် တူးထား

သည့် ကန်ကြီးတစ်ကန် ရှိသည်။ ဘသိဒ္ဓိက ကန်ဘောင်ပေါ်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး အချက်ပြလိုက်ရာ စေတီပေါ်မှ မောင်းသံ၊ ကြေးစည်သံများ ထွက်ပေါ်လာ သည်။ အဘက တစ်ခုခုကို ရေရွတ်နေရာက နောက်သို့ လှည့်ပြီး-

“ဓာတ်ပုံတွေပေးလေ”

ဟု လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။

အရာရှိတစ်ယောက်က မှန်ဘောင်တပ်ထားသည့် ဓာတ်ပုံကြီး နှစ်ပုံကို ကိုင်လာပြီး အဘရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံက နိုင်ငံရေး မှ အနားယူသွားသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်ပုံ ဖြစ်သည်။ နောက် တစ်ပုံကတော့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ပုံ ဖြစ်သည်။

အဲဒီပုံနှစ်ပုံကို ကျောကပ်လိုက်ဟု အဘက ပြောလိုက်သည်။ အရာရှိကြီးက ယောင်နနနှင့် ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ကျောချင်းကပ်လိုက်သည်။

“ရော့ကွဲ... ဒီကြိုးတွေနဲ့ ပုံတွေကို ပူးချည်လိုက်”ဟုဆိုကာ ခါးတွင် ပတ်ထားသည့် ခါးပန်းကြိုးလိုလို၊ ပရိတ်ကြိုးလိုလို ကြိုးနှစ်ချောင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ကျောချင်းကပ်ကြိုးများ ချည်ပြီးသည့် အခါတွင် အဘက ခြေစုံရပ်ပြီး ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်နေပြန်သည်။

“ကဲ... သမီးတော်ကိုယ်တိုင် ဓာတ်ပုံတွေကို ယူလိုက်။ မောင်း သမားတွေ လာစမ်း”ဟု ဘုရားပေါ်တွင် ရပ်နေသော မောင်းထမ်းသမားများ ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အလွန်ကြီးမားသော မောင်းကြီးတစ်လုံးကို ထမ်းသူနှစ်ယောက်၊ ဘုကိုင်သူတစ်ယောက်ဖြင့် ရောက်လာသည်။

“သမီးတော်... အဘက ဖနောင့်တစ်ချက်ပေါက်ရင်၊ မောင်း တစ်ချက် ထုလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သမီးတော်က ဓာတ်ပုံကို အပေါ် မြှောက်ပြီး သွားဟဲ့... သွားဟဲ့... သွားဟဲ့လို့ သုံးကြိမ်အော်ရမယ်။ ကျန်တဲ့ လူတွေက သမီးတော်ကြီး အော်ပြီးရင် အောင်ပြီ... အောင်ပြီ... အောင်ပြီ လို့ သုံးကြိမ် အော်ရမှာကွဲ့ နားလည်ကြရဲ့လား”

အဘသည် ညွှန်ကြားချက်များပေးပြီးနောက် တပည့်တစ်ယောက် ကို လက်ပြလိုက်ရာ ကြက်မလေးတစ်ကောင်ကို ယူလာသည်။ အဘ

က ဓာတ်ပုံကို တောင်းလိုက်ပြီး တပည့်လေးကို ကိုင်ခိုင်းထားကာ ကြက်
မလေးကို ခါးကြားထဲက ဓားကိုထုတ်ပြီး တစ်ချက်တည်း ခုတ်လိုက်သည်။
ဖန်းထွက်လာသော သွေးများကို ဓာတ်ပုံနှစ်ဘက်စလုံးသို့ ဖြန့်ပက်လိုက်
သည်။ သမီးတော်ကြီးမျက်နှာက ရွံ့တွံ့တွံ့ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဖနောင့်နှင့်ပေါက်၊ မောင်းကိုထု၊ သွားဟဲ့ဟု ငယ်သံပါ
အောင်အော်၊ အောင်ပြီဟု အော်လိုက်သော အသံများသည် ကျောင်း
ဝတ်ဝန်းကျင် တောထဲတွင်ပါ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားစေတော့သည်။
အစီအရင်များ ပြီးသောအခါ အဘသည် ကန်ထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။
ရေစပ်တွင် ငှက်ပျောတုံးများဖြင့် လုပ်ထားသည့် ဖောင်တစ်ခုရှိသည်။
ငှက်ပျောတုံးငါးတုံးဖြင့် ဖောင်ဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘက အချက်ပြ
လိုက်ရာ ဓာတ်ပုံကိုယူပြီး အရာရှိတစ်ယောက်က ကန်ထဲသို့ ဆင်းလာ
သည်။ အဘက ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ငှက်ပျောဖောင်ပေါ်ရှိ ဝါးတန်းပေါ် ထောင်
လိုက်ပြီး ကြိုးချည်ထားရန် ပြောလိုက်ရာ အရာရှိက လိုက်လုပ်ပေးနေရ
သည်။ အားလုံးပြီးလျှင် အဘက သွားဟ၊ သွားဟ၊ သွားဟ ဟု
သုံးကြိမ်အော်ပြီး ဖောင်ကို ရေလည်သို့ တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

ဘုရားပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းသံ၊ မောင်းသံ၊ ကြေးစည်သံများ
ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အဘက ကန်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာပြီး
စိတ်မေ၊ စိတ်မေဟုအော်ကာ ဖနောင့်ဖြင့် မြေကြီးကို ပေါက်လိုက်သည်။
“မပူနဲ့သမီးတော် မကြာခင်အားလုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်။ ကျိန်းသေ
သွားတော့မယ်။”

အဘစကား မှန်လှသည်။ စွမ်းလည်း စွမ်းသည်။ မည်သည့်
နေရာကို ဦးတည်ပစ်လိုက်သည့် မြားချက်မှန်း မသိရသော်လည်း နောက်
သုံးရက်ခန့်ကြာသောအခါ ပိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက် နတ်ရွာစံ ကံတော်
ကုန်ကြောင်း သတင်းစာထဲတွင် ပါလာသည်။

ထိုနေ့တွင် ဘသိဒ္ဓိ ဂူအောင်းနေသည်မှာ သုံးရက်မြောက်နေ့
ဖြစ်ပြီး သွမ်းကပ်ရန် ဝင်သွားသည့် မာတုဂါမလေးတစ်ယောက် ပျောက်နေ

သည်မှာလည်း တိုက်ဆိုင်စွာ သုံးရက်ပျောက်နေသောနေ့ ဖြစ်သည်။
တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဘသိဒ္ဓိ အောင်သေ အောင်သားစားသောနေ့ဟု ဆိုရ
မည်လားမသိ။

(၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဦးစောမောင် အာဏာရရှိပြီးနောက်ပိုင်း
ပဲခူးမြို့၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။)

ဦးသန်းရွှေ၏ယတြာ (၃)

ကောလာဟလကို မြန်မာနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံရေးအရလည်း အသုံးချ
လေ့ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ စစ်အစိုးရအုပ်ချုပ်သည့် ကာလတွင် မိဒီယာကို
လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသောကြောင့် ကောလာဟလသည် အရပ်ထဲတွင်
ပျံ့နှံ့နေနိုင်သော်လည်း မိဒီယာထဲတွင် တွေ့ရခဲ၊ ကြားရခဲလှသည်။

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ကောလာဟလတစ်ခုသည် အထက်
မြန်မာပြည်တွင် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ ယင်းကောလာဟလမှာ ဖားက မြွေကို
မျှီသည်ဆိုသော သတင်းဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းသည် မြန်မာ့အယူအဆဖြင့်
ကြည့်လျှင် နိမိတ်မကောင်းသည့် သတင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ လူတွေက
ထိုသတင်းကို အတိတ်နိမိတ်ကောက်ပြီး တော်လှန်ရေးတစ်ရပ် သို့မဟုတ်
လူထုအုံကြွမှုကြီးတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ကြောင်း ပြောဆိုနေကြသည်။
လူတွေ ပြောနိုင်သည့် အထောက်အထားတွေကလည်း ရှေးခေတ်ကတည်း
က မြန်မာ့ဇာတ်နိပါတ်တော်များတွင် ရှိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓလက်ထက်
ကတည်းက ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် ကောသလအိမ်မက် ၁၆ ချက်ထဲ
တွင် ယင်းသို့ ဖားက မြွေကိုမျှီပြီး တိုင်းပြည်ပျက်ကိန်းရှိကြောင်း ဗုဒ္ဓက
ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်ကို ပြည်သူအများက ယုံကြည်နေကြသည်။

ဖားက မြွေကိုမျိုသည်ဆိုသော နိမိတ်ကို ဗုဒ္ဓက လူအပေါင်းတို့ မတရားပြုလုပ်ခြင်း များလာသဖြင့်၊ တရားမျှတမှု ဆုတ်ယုတ်လာသည့် အခါတွင် အားလုံးက ပြောင်းကပြန်ဖြစ်ကာ အစိုးမရ၊ စီမံအုပ်ချုပ်ခြင်းများ လည်း မထိရောက်တော့ဟူသည့် အနက်ကို ဆောင်သောကြောင့် လူပြော များလာသည့်အတွက် ထိုသတင်းကို စစ်အစိုးရက ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။

ယင်းသတင်းသည် တဖြည်းဖြည်း အောက်မြန်မာပြည်ဘက်သို့ လည်း ပျံ့နှံ့လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုစဉ်က ထုတ်ဝေနေသည့် လုပ်သားပြည်သူ့ နေ့စဉ်သတင်းစာ၌ ထိုသတင်းကို ဖော်ပြရသည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုသတင်းတွင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ဖော်ပြထားပြီး၊ ဓာတ်ပုံ အောက်တွင် ပုံစာကို ထိုးထားရာ၌ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၃၀ ရက် နေ့တွင် မန္တလေးအနောက်တောင်၊ စိန်ပန်းရပ်နေ ဦးကျော်အိမ်၌ လက်မ ခန့်အရွယ်ရှိသော မြွေလေးတစ်ကောင်ကို ဖားကြီးက မျိုနေပုံဟူ၍ ဖြစ် သည်။ တစ်လက်မအရွယ်ကြောင့် ဖားက မျိုနိုင်ခြင်းဖြစ်ပြီး အရေးမကြီး သယောင် ပြန်လည်တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ထုတ်သည့် သတင်းစာတွင်လည်း ဖားတစ်ကောင် ကို ပုံကြီးချွဲထားပြီး၊ မော်ကွန်းကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့် တွဲထည့်ပေးထားပြန်သည်။ ထိုမော်ကွန်းကဗျာကို ရေးသားသူမှာ အောင်ဇေယျဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူက ဖားဆိုသည်မှာ မြန်မာပြည်ကို ဆိုလိုကြောင်း၊ မြန်မာပြည်ကြီးနှင့် နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့သည် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ သုခများ ရရှိတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ကဗျာတွင် ရေးဖွဲ့ထားသည်။

နိုင်ငံပိုင်သတင်းစာများတွင် အယ်ဒီတာ့ထံ ပေးစာကဲ့သို့သော ကဏ္ဍပါဝင်ပြီး ထိုကဏ္ဍမှနေ၍ နိုင်ငံတော်ဘက်မှ ဖေးမကာ ရေးသားမှုများ တွေ့ရသည်။ ထိုပေးစာရေးသည့် အောင်ဇေယျဆိုသူမှာ အမှန်တကယ် ပြည်သူတစ်ယောက် ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ဆိုစေ အစိုးရမီဒီယာတွင် အစိုးရဝါဒဖြန့်သူများနှင့် ပြည့်နေသည်ကို ပြည်သူတွေ

အားလုံးက သဘောပေါက်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြည်သူများကြားတွင် ပျံ့နှံ့နေသော ကောလာဟလတစ်ခုကို နိုင်ငံပိုင်မိဒီယာက တန်ပြန်ရှင်းချက်ထုတ်ရသည်အထိ စစ်ဗိုလ်ချုပ်များ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားသည်ဆိုခြင်းကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ်တို့သည် အာဏာကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းလိုသောကြောင့် သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေကြသည်ဆိုခြင်းထက် ယင်းစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ ဇနီးများက မိမိတို့ခင်ပွန်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ အာဏာဆက်လက် တည်မြဲစေရန် ပိုပြီးစိုးရိမ်သောက ရောက်ကြကြောင်း တွေ့ရသည်။ သာဓကတစ်ခုကို ဖော်ပြလိုပါသည်။

အချိန်ကား ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန် ဖြစ်သည်။ ညဉ့်သန်းခေါင် ထူခြေတိတ်တိတ်ချိန်တွင် ရွှေတိဂုံဘုရား ကုန်းတော်တစ်ဝိုက် လူလည်း ရှင်းစပြုနေချိန်၌ စစ်ကားတွေ ရောက်လာကာ စစ်သားများ ကုန်းတော်အောက်ခြေတစ်ဝိုက်တွင် တပ်ဖြန့် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ နေရာကား အရှေ့ဘက် မှန်ပြင်ပြီး စစ်ယာဉ်တန်းကြီးတစ်ခု မမျှော်လင့်ပဲ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယာဉ်တန်းကြီး၏ အလည်တွင် အနက်ရောင် မှန်လုံကားကြီးတစ်စင်း ပါလာသည်။ ကားတံခါးများကို အနက်ရောင်မှန်များ တပ်ဆင်ထားသောကြောင့် အတွင်း၌ မည်သူပါလာကြောင်း မသိနိုင်ပေ။ အနက်ရောင်ကားကြီးသည် ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးများရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဘုရားစောင်းတန်း အတက်နေရာတွင် စစ်သားများက သတိအနေအထားဖြင့် စောင့်ကြပ်နေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက ကားတံခါးကို အပြေးလေး သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အရပ်ပုပု၊ အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ယာဉ်ထဲက ထွက်လာသည်။ စစ်သားများအားလုံး သတိအနေအထားဖြင့် ကိုယ်ကို ထောင့်မတ်လိုက်ပြီး အလေးပြုလိုက်ကြသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် တောက်တောက်ပပ ပြောင်ပြောင်လက်လက် ထော်စားထားသည်။ မြန်မာ့ရှေးခေတ် မင်းသမီးများကဲ့သို့ အင်္ကျီ၊ ထမိများကို ထော်ဆင်ထားရုံမက ပန်းပေါ်တွင်လည်း ကျောက်စိမ်းရောင်ပုဝါကို လွှမ်းထား

ရာ လေထဲတွင် လွင့်ဝဲနေသည်။ နားတွင်လည်း မြကျောက်နားကပ်ကို ပန်ထားပြီး ထိုကျောက်ကြီးမှာ ကြီးမားလှပြီး တစ်လက်လက် တောက်ပနေ သည်။

ဘုရားပေါ်တက်သည့် လှေကားခြေရင်းတွင် ထိုအမျိုးသမီးကြီးက တစ်စုံတစ်ခုကို စောင့်သည့်အလား ရပ်နေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် စစ်သား များသည် ကတ္တီပါအုပ်ထားသော သေတ္တာကြီးနှစ်လုံးကို သယ်ဆောင်လာ ကြသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် လှေကားကို စတင်တက်နေစဉ် စစ်သား များက စကားတစ်လုံးမျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ သေတ္တာများကို သယ်ဆောင်ပြီး သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြရသည်။

ဘုရားစောင်းတန်းလှေကားတွင် လူသူများ ရှင်းနေပြီး ရှည်လျား လှသည့် လှေကားကို အမျိုးသမီးကြီးသည် မကြာခဏနားကာ တစ်လှမ်း ချင်း တက်နေသည်။ သူမောသဖြင့် နားသည့် နေရာတိုင်းတွင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ကိုင်လာသော စစ်သားက ချပေးလိုက်ပြီး ထိုင်နားတတ်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နားလိုက်တိုင်းလည်း အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးသည် ယပ်တောင်လေးနှင့် မျက်နှာကို ခပ်ပေးရုံမက နဖူးထက်တွင် ထွက်လာသော ချွေးများကိုပင် လက်ကိုင်ပုဝါ အဖြူရောင်လေးနှင့် သုတ်ပေးနေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသူ တိတ်ဆိတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သေတ္တာထဲမှ အသံများ ထွက်လာတတ်သည်။ ကတ္တီပါဖုံးထားသည့် သေတ္တာတစ်လုံးထဲမှ ဝက်အော်သံလိုလို စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် အရောက်တွင် မလှုပ်မယှက် ကျောက်ရုပ်လိုရုပ်ကာ စောင့်နေကြသည့် စစ်သားများကို ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် တရားထိုင်သည့် ဇရပ်များ၊ ဆင်းတုများ၊ ရုပ်တုပေါင်း များစွာ ရှိသည်။

စစ်သားများသည် ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် အရောက်တွင် သယ် ဆောင်လာသည့် သေတ္တာနှစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သေတ္တာတစ်လုံးထဲမှ အဖြူရောင်ခွေးလေးတစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာသဖြင့် စစ်သားများက

ချက်ချင်း ဖမ်းထားလိုက်ရသည်။ အခြားသေတ္တာတစ်လုံးထဲတွင် အော်သံသာကြားရပြီး ထွက်မလာသောကြောင့် စစ်သားများက သွားပြီးဆွဲထုတ်လိုက်ရာ ကြောက်ရွံ့နေသည့် ဝက်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခွေးနှင့်ဝက်ထည့်ပင်းတို့တွင် ပတ်ထားသော လည်ပတ်များ၌ ရွှေကြိုးများ ချည်နှောင်ထားပြီး စစ်သားများက ရွှေကြိုးများကို အမျိုးသမီးကြီး လက်ထဲသို့ လွှဲပြောင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

လက်တစ်ဖက်က ဝက်ကိုဆွဲ၊ လက်တစ်ဖက်က ခွေးကိုဆွဲပြီး အမျိုးသမီးကြီးသည် နာရီလက်တံအတိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားကို ပတ်လေတော့သည်။ နေ့လယ်ခင်းက မိုးရွာထားသောကြောင့် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တွင် မိုးရေများဖြင့် ချောနေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် မီးရောင်ဖြင့် ပြောင်လက်နေသည့် ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် ယိုင်တိုင်တိုင် လျှောက်နေပြီး သူ့မျက်နှာတွင် လူးထားသော ပေါင်ဒါများကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးနေတော့သည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ခွေးနှင့်ဝက်ကို ဆွဲလာရင်းက ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်ဖတ်လာသည်။ ညဉ့်သည် တိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် ရင်ပြင်ပေါ်တွင် ဝက်လျှောက်နေသည့် ခြေသံက တတောက်တောက် မြည်နေတော့သည်။

ဝက်နှင့်ခွေးကို ဆွဲပြီး ယတြာချေနေသည့်နေ့ကား ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်တင်ဘာလ ဖြစ်သည်။ ခွေးသည် တနင်္လာနံ ဖြစ်သည်။ တနင်္လာနံအရ (က၊ခ၊ဂ၊ဃ၊င) နေ့နံအားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ဝက်သည် ဗုဒ္ဓဟူးနံ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနံဆိုသောကြောင့် (ယ၊ရ၊လ၊ဝ) နေ့နံများနှင့် သက်ဆိုင်နေသည်။ တနင်္လာနံနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနံကို ထိန်းချုပ်ပြီး ဆွဲလာသည်ဆိုသည့် သဘောကို နားလည်ရခက်လှသည်။ အချို့ကလည်း ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သည် အင်္ဂါသမီးဖြစ်သောကြောင့် တနင်္လာနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးကြားတွင် သူကြိုးဆွဲတိုင်း ပါရမည်ဆိုသည့်သဘော သက်ရောက်ကြောင်း ပြောသူတွေက ပြောနေကြသည်။

အချို့ကလည်း ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နံပါသည့် တနင်္လာနံ

ခွေးနှင့်၊ လူထုအဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်သည့် နံပါသော ဝက်တို့ကို မိမိတို့ ကြိုးဆွဲရာနောက်သို့ လိုက်ရမည်ဆိုသည့် သဘောဖြင့် ယတြာလာချေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြပြန်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ စစ်အစိုးရခေတ်က ဗိုလ်ချုပ်များ အပါအဝင် သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းများသည် ဘုရားကု၊ နတ်ကုများ မကြာခဏ လုပ်လေ့ရှိကြသည်။

စစ်အစိုးရခေတ်တွင် ပေဒင်ဆရာ၊ နတ်ဆရာ၊ ဘိုးတော်များ သာမက အကြားအမြင်ရသည်ဆိုသော သူများပင် သူဌေးဖြစ်ကာ အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားများဘဝ ရောက်ကြရသည်။ ထိုသူများကို စစ်ဗိုလ်များက မြှောက်စားတတ်သောကြောင့် ဗိုလ်ပေါက် ကတော်ပေါက် ဖြစ်သွားလျှင် နေ့ချင်းညချင်း သူဌေးဖြစ်သွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်နည်းဖြင့် ယတြာချေရသည်ဆိုစေ ဗိုလ်အလိုလိုက် ဗိုလ်အကြိုက်ဆောင်ကာ လုပ်ပေး လေ့ရှိကြသည်။ ဦးနေဝင်းခေတ်ကလည်း နံနက် ၂ နာရီအချိန်နှင့် ၄ နာရီကြားတွင် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ မကြာခဏ လာရောက်တတ်သည်။ ထိုအချိန်များတွင်မှ စစ်ကားယာဉ်တန်းများ အစောင့်အရှောက်များနှင့် ရောက် လာတတ်သော ဦးနေဝင်းသည် မည်သည့်အစီအမံ၊ အစီအရင်များကို လုပ်ဆောင်သွားသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြသော်လည်း အာဏာရှင် ခေတ် အဆက်ဆက် ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်တွင် အစီအရင်များလာပြီး လုပ်ဆောင်လေ့ ရှိကြသည်မှာ လူတိုင်းအသိဖြစ်သည်။ သို့သော် အာဏာရှင်တို့သည် တည်မြဲနိုင်ခြင်းမရှိ။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ကျဆုံးကြရသည်သာ ဖြစ်သည်။ ယတြာ မည်မျှကောင်းကောင်း ပြည်သူ၏ ဆန္ဒအပေါင်းကို မည်သည့်အာဏာရှင် ခေါင်းဆောင်မျှ လွန်ဆန်နိုင်အံ့ မထင်ပေ။

Ref : The Chicken and the Scorpion, Keiko Tosa

Ref : No BadNews for the King, Emma Larkin

ဦးသန်းရွှေ၏ယတြာ (၄)

မြန်မာ့စစ်အာဏာရှင်များအကြောင်း နားလည်ချင်လျှင် မြန်မာ့ရိုးရာ အယူသီး စွဲလမ်းမှုများအကြောင်းကိုလည်း အတော်လေး တီးခေါက် နားလည်ထားရန် လိုအပ်သည်။ ပေဒင်ဆရာ၊ နတ်ဆရာ၊ ဘိုးတော် စသည်တို့သည် စစ်ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများနှင့် များစွာပတ်သက် နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဦးနေဝင်းမိသားစု အရာကျသွားသည့်အခါတွင် သူတို့ ကိုးကွယ် သော ပေဒင်ဆရာများ ထောင်နန်းစံသွားကြရသည်။ အလားတူ ဗိုလ်ချုပ် ခင်ညွန့် ကျဆုံးခန်းရောက်ချိန်တွင်လည်း သူ့အလွန်အမင်း အရေးပေး အားထားကိုးကွယ်သည့် ဘိုးတော်သန်းလှ ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းခံလိုက်ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ မူလအခါပေးမှာ သီလရှင်ဆရာကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူ့မြေးတော်ကလေးကလည်း သူ့အတွက် လာဘ် ကောင်လေး ဖြစ်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသည် သူ့ကိုးကွယ်ထားသည့် ဟူးရားပရောဟိတ်များ၏ အခါပေး၊ အကြံပေးမှုမပါဘဲ မည်သည့်အရာကိုမျှ ဆုံးဖြတ်ချက် မချဟုပင် ဆိုကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထိုသို့ ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ် စွယ်စုံရသော ဝိသုဒ္ဓါပညာရှင်တွေက များလှသည်။ ဖိုထိုးသည့် ဘုန်းကြီးများ၊ နတ်ဆရာများ၊

ပီယဆေး ဖော်ပေးသူများ၊ အောက်လမ်းဆရာများ အလွန်ပေါသော တိုင်းပြည် ဖြစ်နေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် အထင်ရှားဆုံးနှင့် အများဆုံး လုပ်လေ့ရှိသည့် အတတ်မှာ ယတြာဖြစ်သည်။ ယတြာဆိုသည်မှာ အနောက်နိုင်ငံမှ အောက် လမ်း အတတ်ပညာ ဗူးဒူး(ဋ္ဌသသိသသ)နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်သည်။ ဗေဒင် ဆရာများက ရိုးရာဓလေ့ အစီအမံများဖြင့် ကံဆိုးခြင်းများကို ကာကွယ် တားဆီးပေးနိုင်ရန် အစီအရင် လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ယတြာချေလျှင် ချေမည့်သူ၏ မွေးနေ့ကိုသိရန် လိုပြီး၊ ထိုသို့ သိမှသာ ရှောင်လွှဲနိုင်မည့် နည်းများကို ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဘုရားများတွင် အိတ်ဆောင်အရွယ် စာအုပ်လေးများကိုဝယ်ပြီး သာမန် အညွှန်းများကို ရှောင်လွှဲနိုင်ရန်၊ စာမေးပွဲ အောင်မြင်စေရန်၊ အိမ်သစ်ဆောက် ရန် ယတြာများကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များအဖြစ် လုပ် ဆောင်နိုင်ကြသည်။

ဥပမာ တနင်္ဂနွေနေ့ မွေးဖွားသူတစ်ဦးသည် ဝမ်းဗိုက် အလွန်အမင်း နာကျင်နေသည်ဆိုပါက သူ့ကို ဘုရားသို့သွားပြီး ဖယောင်းတိုင် ကိုးတိုင်နှင့် ပန်းဆယ်ပွင့် သွားကပ်ခိုင်းလိုက်မည်။ ထို့ပြင် ပြဿနာတိုင်းတွင် သူ့နေ့ နံကိုက် ဖြေရှင်းနိုင်သော ပန်းများရှိသည်။ သတ်မှတ်ထားသည့် နေ့နံအလိုက် ဘုရားထောင့်များ ရှိသည်။ မည်သည့်နေ့၊ မည်သည့်အချိန်တွင် လုပ်ဆောင် ရမည်ဆိုသည့် သတ်မှတ်ချက်များ ရှိသည်။ ယင်းတို့သည် ယတြာများပင် ဖြစ်သည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလက ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၏ ဇနီးသည် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ယတြာချေရန် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူနှင့်အတူ ဆောင်ယူလာသည့် အဆောင်များကား ခွေးတစ်ကောင်နှင့် ဝက်တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ထိုသို့ တိရိစ္ဆာန်များကို အဘယ်ကြောင့် ဘုရား သို့ ခေါ်လာသည်ဆိုခြင်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်း စဉ်းစားကြည့်မှ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ ဩဇာအာဏာကို မှေးမှိန်သွား

စေရန် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။

ခွေးဆိုသည်မှာ တနင်္လာနံကို ကိုယ်စားပြုသည်။ ဝက်ဆိုသည်မှာ ဗုဒ္ဓဟူးနံ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သည် အင်္ဂါသမီး ဖြစ်သည်။ အင်္ဂါနေ့သည် ဗုဒ္ဓဟူးနှင့်တနင်္လာနေ့ နှစ်ခုကြားတွင် ရှိနေသည်။ ဝက်ကို တစ်ဘက်၊ ခွေးကိုတစ်ဘက်ထားကာ ဘုရားကိုပတ်ခြင်းဖြင့် အင်္ဂါသမီးကို လျှပ်နိုင်အောင် ချုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အခြားသီအိုရီတစ်ခုကလည်း ဘုရားပေါ်တွင် ခွေးနှင့်ဝက်ကို ပြေးနိုင်ခြင်းဖြင့် ကြောက်နေသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ ဒုက္ခအပေါင်းက လွတ်ကင်းစေရန်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်ကို ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကတော်က ဦးဆောင်ခေါ်သွားနိုင်သည်ဆိုခြင်းမှာ သူတို့ မိသားစုအပေါ်တွင် ကျရောက်လာမည့် ဘေးဒုက္ခများကို ရှောင်လွှဲနိုင်စေရန် ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အချို့ကလည်း ယင်းဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကတော်သည် ဝက်ကို စီးသည်ဟု ဆိုသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ယင်းသို့ လုပ်ဆောင်ချက်များသည် အောက်လမ်းနည်းများသာဖြစ်ပြီး အာဏာရှင်တို့ ကြောက်ရွံ့နေကြကြောင်း ပိုပြီးပေါ်လွင် ထင်ရှားနေတော့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဂါထာမန္တန် အလွန်စွမ်းသည်ဆိုသော ဘိုးရာဇာဆိုသူက ကျွန်ုပ်မကို ကက်ကင်းဆိုသည့် သဘောတရားများ ရှင်းပြသည်။ ကက်ကင်း သဘောတရားကို သိတော့မှ ထိုဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကတော် အဘယ်ကြောင့် ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တွင် ဝက်နှင့် ခွေးကို ခေါ်ပြီး လမ်းလျှောက်ရသည်ဆိုသည့် အကြောင်းကို သဘောပေါက်တော့သည်။ ကက်ကင်းသည် မြန်မာတို့၏ နေ့နံအလိုက်ခေါ်ဆိုသော အမည်များနှင့်လည်း ဆက်စပ်နေသည်။ ထိုနေ့နံများသည် ဂြိုဟ်တစ်ခုခုကိုလည်း ကိုယ်စားပြုနေပြန်သည်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်လောက်က ကက်ကင်းရိုက်ပြီး ပေါ်လစီတစ်ခု ချမှတ်လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ပြည်သူတို့ကို ကြက်ဆူပင် စိုက်ပျိုးနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်မီဒီယာများကလည်း ကြက်ဆူစေမှ ဇီဝ

လောင်စာကို ထုတ်ယူနိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့် နိုင်ငံအတွက် လိုအပ်
နေသည့် လောင်စာစွမ်းအင်အား ဖြည့်တင်းပေးရာရောက်ကြောင်း မြောက်
ပင့်ရေးကြသည်။

ကြက်ဆူပင်များကို လမ်းဘေးတစ်လျှောက်၊ ကျောင်းများနှင့်
အစိုးရရုံး အဆောက်အအုံများတွင် အားလုံး စိုက်ပျိုးကြရသည်။ မြို့နယ်
တိုင်းတွင် သတ်မှတ်ထားသည့် စိုက်ကွင်းများအတွင်း ကြက်ဆူပင်များကို
ခွဲတမ်းအရ စိုက်ပျိုးနိုင်ရန်အတွက် အပင်ပေါက်များကို မှာကြားပြီး လူထု
လှုပ်ရှားမှုအသွင်ဖြင့် စိုက်ပျိုးကြရသည်။ ကြက်ဆူစေ့ကို ဆီထုတ်ရန်
သာမက အကိုင်းအခက်များကို ထင်းစိုက်နိုင်ကြောင်း၊ ဆီကြိတ်ပြီး ကျန်
သည့်ကြက်ဆူစေ့ အဖတ်များကို မြေဩဇာအဖြစ် သုံးနိုင်ကြောင်း၊ ကြက်
ဆူဆီသည် ဆေးဝါးပစ္စည်းများ ထုတ်ရာတွင်ပါ အထောက်အကူပြုကြောင်း
မိဒီယာများက ဝါဒဖြန့်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကတော်ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်
တွင် ကြက်ဆူပင်ပေါက်များကိုစိုက်ပြီး ရေသွန်းလောင်းခြင်းကို နာမည်ကြီး
တန်ခိုးကြီးဘုရားအနီးရှိ ဗိမာန်သစ်တစ်ခုအနီးတွင် အခမ်းအနားဖြင့် ကျင်းပ
ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန် ရောက်သည့်အခါတွင် ကြက်ဆူပင်မှ
အသီးများသည် ထင်သလောက် ထွက်မလာသဖြင့် အခက်ကြုံကြရသည်။
လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနှင့် စီးပွားရေးပညာရှင်များက ကြက်ဆူစိုက်ရန်
တိုက်တွန်းနှိုးဆော်နေခြင်းသည် ပြည်သူ့ကို လှည့်စားခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သဘောပေါက်ကြပြီး ထိုအကြံပေးများကိုလည်း ပြည်သူတို့က မုန်းတီးကြ
တော့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကြက်ဆူဆိုသည့် စကား၏ ပထမအက္ခရာ
ကြက်မှာ တနင်္လာနံဖြစ်ပြီး၊ ဆူမှာ အင်္ဂါနံဖြစ်သည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်း
စုကြည်၏ အမည်ကို အတိုကောက်အားဖြင့် စုကြည်ဟုသာ သုံးလေ့ရှိကြ
သည်။ စုကြည်ကို ကက်ကင်းသဘောတရားအရ ပြောင်းပြန်ပြန်လှောင် ကြက်
ဆူ ကြည်စုနှင့် သွားကိုက်ညီသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တစ်နိုင်လုံးအနံ့ ကြက်ဆူကို

စိုက်ပျိုးခိုင်းထားခြင်းသည် ကက်ကင်းရိုက်ပြီး တန်ခိုးသြဇာအာဏာတို့ လျော့ပါးသွားစေရန် လုပ်ဆောင်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဘိုးရာဇာက ကျွန်ုပ်မကို ထိုအကြောင်းအရာများအားလုံး ရှင်းပြနေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် မှော်ယောင်ယောင်၊ အောက်လမ်း ယောင် ယောင် စီရင်ဆောင်ရွက်ခြင်းအပေါ် အထင်အမြင်သေးစွာဖြင့် ရှင်းပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျေးလက်နေပြည်သူများသာမက နိုင်ငံတော်အတွက်ပါအကျိုးရှိမည့် ဇီဝိဇယသီတုတ်လုပ်နိုင်မည့် ခြံစည်းရိုးကြက်ဆူငှက်များ တစ်သက်တစ်စပ်တည်း ကေဘဝစံပြုစိုက်ကွက်များထူထောင် ရော့တတိုင်တွင် ခြံစည်းရိုးကြက်ဆူငှက် သုံးနှစ်အတွင်း ကေငါးသိန်းစိုက်ပျိုးနိုင်ရေးဆောင်ရွက်

မြောက်ပိုင်းဒေသများရှိ မြို့ကျေးလက်နေပြည်သူများနှင့် ကျေးလက်နေပြည်သူများ နှစ်စဉ်အောင်မြင်စွာ ခြံစည်းရိုးကြက်ဆူငှက်များ စိုက်ပျိုးနိုင်စေရန် အားပေးဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးခင်း မိုးမခင်း စေ
မြောက်ပိုင်းဒေသများရှိ မြို့ကျေးလက်နေပြည်သူများနှင့် ကျေးလက်နေပြည်သူများ နှစ်စဉ်အောင်မြင်စွာ ခြံစည်းရိုးကြက်ဆူငှက်များ စိုက်ပျိုးနိုင်စေရန် အားပေးဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြောက်ပိုင်းဒေသများရှိ မြို့ကျေးလက်နေပြည်သူများနှင့် ကျေးလက်နေပြည်သူများ နှစ်စဉ်အောင်မြင်စွာ ခြံစည်းရိုးကြက်ဆူငှက်များ စိုက်ပျိုးနိုင်စေရန် အားပေးဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျေးလက်နေပြည်သူများသာမက နိုင်ငံတော်အတွက်ပါအကျိုးရှိမည့် ဇီဝိဇယသီတုတ်လုပ်နိုင်မည့် ခြံစည်းရိုးကြက်ဆူငှက်များ တစ်သက်တစ်စပ်တည်း ကေဘဝစံပြုစိုက်ကွက်များထူထောင် ရော့တတိုင်တွင် ခြံစည်းရိုးကြက်ဆူငှက် သုံးနှစ်အတွင်း ကေငါးသိန်းစိုက်ပျိုးနိုင်ရေးဆောင်ရွက်

မြို့စည်ရိုးကြက်ဆူငှက် ကာလတိုအတွင်း အကျိုးအမြတ်ရရှိလာသလို ပြည်စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများအတွက် စက်ယောင်သီတုတ်လုပ်နိုင်စေရန် ဖြန့်ဖြူးပေးခြင်း စိုက်ပျိုးရေးနှင့် မြို့စည်ရိုးကြက်ဆူငှက်များ ကူညီပံ့ပိုးပေးသွားမည်

မိုးခင်း မိုးမခင်း စေ
မြို့စည်ရိုးကြက်ဆူငှက် ကာလတိုအတွင်း အကျိုးအမြတ်ရရှိလာသလို ပြည်စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများအတွက် စက်ယောင်သီတုတ်လုပ်နိုင်စေရန် ဖြန့်ဖြူးပေးခြင်း စိုက်ပျိုးရေးနှင့် မြို့စည်ရိုးကြက်ဆူငှက်များ ကူညီပံ့ပိုးပေးသွားမည်

ကျေးလက်နေပြည်သူများသာမက နိုင်ငံတော်အတွက်ပါအကျိုးရှိမည့် ဇီဝိဇယသီတုတ်လုပ်နိုင်မည့် ခြံစည်းရိုးကြက်ဆူငှက်များ တစ်သက်တစ်စပ်တည်း ကေဘဝစံပြုစိုက်ကွက်များထူထောင် ရော့တတိုင်တွင် ခြံစည်းရိုးကြက်ဆူငှက် သုံးနှစ်အတွင်း ကေငါးသိန်းစိုက်ပျိုးနိုင်ရေးဆောင်ရွက်

☐	အခြေခံကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်ရေးနှင့် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့များကို အားပေးဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်။
☐	အခြေခံကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်ရေးနှင့် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့များကို အားပေးဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်။
☐	အခြေခံကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်ရေးနှင့် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့များကို အားပေးဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျေးလက်နေပြည်သူများသာမက နိုင်ငံတော်အတွက်ပါအကျိုးရှိမည့် ဇီဝိဇယသီတုတ်လုပ်နိုင်မည့် ခြံစည်းရိုးကြက်ဆူငှက်များ တစ်သက်တစ်စပ်တည်း ကေဘဝစံပြုစိုက်ကွက်များထူထောင် ရော့တတိုင်တွင် ခြံစည်းရိုးကြက်ဆူငှက် သုံးနှစ်အတွင်း ကေငါးသိန်းစိုက်ပျိုးနိုင်ရေးဆောင်ရွက်

ယတြာသည် ကိန်းဂဏန်းများနှင့်လည်း ပတ်သက်နေသည်။ မြန်မာ ပြက္ခဒိန်နေ့ရက်များသည် ကိန်းဂဏန်းများ၏ ထူးခြားမှုများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ဥပမာ သြဂုတ်လ၊ ၈ ရက်၊ ၁၉၈၈ ခုနှစ်ကို အတိုကောက် ပြန်ရေးလျှင် ၈-၈-၈၈ ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရှစ်လေးလုံးနှင့် သွားပြီး ကိုက်ညီသည်။ စစ်အစိုးရသည် ကိုးဂဏန်းကို သူတို့အတွက် ကံကောင်းခြင်း နံပါတ်အဖြစ် မှတ်ယူလေ့ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဘာလုပ်လုပ် ကိုးနှင့်စားလျှင် ပြတ်သည့် နေ့ရက်များကိုသာ ဦးစားပေး လုပ်ဆောင်လေ့ ရှိကြသည်။ ဥပမာ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဆူပူအုံကြွမှုကို နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သည် စက်တင်ဘာ ၁၈ ရက်နေ့တွင် အာဏာသိမ်းခြင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်စေခဲ့သည်။ စက်တင်ဘာလ ဆိုသည်မှာ ကိုးလပိုင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ကို ဂဏန်းဖြင့် ပြန်ချကြည့်လျှင် (၉ + ၁၈ = ၂၇) ဖြစ်ပြီး၊ ၂၇ ဆိုသည်ကို ပြန်တွက်လျှင် (၂ + ၇ = ၉) ဖြစ်သည်။

တပ်မတော်နေ့ကို နှစ်စဉ်တတိယလ၊ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ မတ်လ ၂၇ ရက် ဆိုသည်ကိုလည်း ကိန်းနှင့် ပြန်ချလျှင် (၂၇ + ၃ = ၉) ဖြစ်သည်။ ၂၇ ကို ၃ ဖြင့် စားခြင်း ရလဒ်ကို ဆိုလိုပါသည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ပထမဆုံး နေအိမ်အကျယ်ချုပ် ချထားစဉ်က ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် ၂၀ ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ကို ပြန်ပြီး ကိန်းချကြည့်လျှင် ဇူလိုင် ၂၀ (၇ + ၂၀ = ၂၇) ဖြစ်ပြီး၊ ၁၉၈၉ ကို ပြန်တွက်လျှင် (၁ + ၉ + ၈ + ၉ = ၂၇) ဖြစ်သည်။ (၂ + ၇ = ၉) (၂ + ၇ = ၉) ဖြစ်ပြီး၊ ၉နှစ်ခု ပြန်ပေါင်းလျှင်လည်း (၉ + ၉ = ၁၈) ဖြစ်ကာ (၁ + ၈ = ၉) ဖြစ်နေပြန်သည်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့ကား ၉ ဂဏန်းအပေါ် အစွဲအလမ်း ကြီးလှသည်။

Ref : No Bad News for the King, Emma Larkin

သာမညတောင်ဆရာတော်ကြီး နှင့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်

မေတ္တာဆိုသည်မှာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အတွက် အလေးအထားဆုံး ခံယူချက်သဘောထား ဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ဘဝနှင့် နေရစဉ်ကလည်း ထိုအကြောင်းများကို ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။ သူမအတွက် မေတ္တာတရားဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ပုံများကို Letters from Burma ဆိုသည့်စာအုပ်၏ ပထမဆုံးအခန်းလေးခန်းတွင် ဖော်ထုတ်ရေးသားခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ ၄ ရက်နေ့တွင် သာမညတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ပုံတွင် ဖော်ပြထားသည်။ ဆရာတော်သည် ဖားအံတောင်တွင် ၂၀၀၃ ခုနှစ် ပျံလွန်တော်မူချိန်အထိ နေထိုင်သွားခဲ့သည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သည် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် နေအိမ်အကျယ်ချုပ်မှ လွတ်မြောက်သည်နှင့် သာမညဆရာတော်ကြီးထံ သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့သည်။ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ဖြင့် လွတ်စဉ်ကလည်း ဆရာတော်ဘုရားထံသွားခဲ့သေးသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာတော်ကြီးထံ သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ခြင်းသည် စစ်အာဏာရှင်နှင့် NLD တို့ကြားတွင် စိတ်ဓာတ်

ရေးရာ တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခဲ့ရကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဆရာတော်ကြီးက ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်စွာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို လက်ခံပြလိုက်ခြင်းမှာ စစ်အာဏာရှင်များအဖို့ အနည်းငယ် အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဆရာတော်ကြီး နေထိုင်သည့် တောင်ကြောတစ်ဝိုက်တွင် ကရင်ဒုက္ခသည်ပေါင်း ၄၀၀၀ ကျော်ခန့် ရှိသည်။ ထိုဒေသသည် ၁၉၄၈ ခုနှစ်ခန့်ကတည်းက အစိုးရထိန်းချုပ်ထားနိုင်သည့် နယ်မြေတစ်ခုဟု အပြည့်အဝ မပြောနိုင်သည့် နေရာတစ်နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ သာမညတောင်တစ်ဝိုက်သည် ကရင်စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ခိုနားရာ နေရာတစ်နေရာဖြစ်လာသည်။ ဆရာတော်နေထိုင်သည့် ဒေသတစ်ဝိုက်တွင် နှစ်ဘက်စစ်တပ်များ ဝင်ရောက်နှောက်ယှက်ခြင်း မပြုကြသောကြောင့် ငြိမ်းချမ်းသည့်ဒေသဖြစ်နေသည်။

သာမညဆရာတော်ကြီးသည် ပအိုဝ်တိုင်းရင်းသားဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အလွန်အလေးအမြတ်ထား ကိုးကွယ်ခြင်းခံရသော ဆရာတော်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်ခန့်တွင် ယခင်ဦးဝိနယဆိုသည့် ဘွဲ့အမည်မှ သာမညတောင်ဆရာတော်အဖြစ် တန်ခိုးကြီးလာခဲ့သည်။ ဖားအံသို့ရောက်လျှင် ဆရာတော်ကြီး နေထိုင်သည့် တောင်ကြောဆီသို့ရောက်ရန် ဘတ်စ်ကားကို နောက်ထပ်တစ်နာရီခန့် စီးရသေးသည်။ ဆရာတော်နေထိုင်သည့် တောင်ကြောတစ်ဝိုက်တွင် မိသားစု ၇၀၀၀ ခန့်ရှိပြီး သူတို့အားလုံးကို ဆရာတော်က ထမင်းကျွေးထားသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဆရာတော်ကျောင်းတွင် ယာဉ်ပေါင်း ၂၂ စီးခန့်ရှိသည်။ အများစုမှာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်သည့်ကားကြီးများ ဖြစ်သည်။ ထိုဒေသတစ်ဝိုက်တွင် လမ်းပြင်ရန်နှင့် အခြားဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ရန်ဖြစ်သည်။

သာမညဆရာတော်ကြီး၏ အဓိကထူးခြားထင်ရှားသော ဝိသေသမှာ မေတ္တာတရားပင် ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံဒေသ အသီးသီးမှ လာရောက်

ကြသူများကလည်း ဆရာတော်၏ မေတ္တာကို ခံယူကြရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ထံ လာရောက်နေကြသည့် လူများစုမှာ ဆင်းရဲမွဲတေသည့် ပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်နေကြရသောကြောင့် (သို့) စစ်ဘေးကြောင့် လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းအတွက် လာနေကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆရာတော်၏ မေတ္တာရိပ်တွင် ခိုလှုံလိုက်ခြင်းဖြင့် ငြိမ်းချမ်းသည်ဟု ယူဆသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဆရာတော်ထံ လာရောက်နေထိုင်ကြသည့် မိဘမဲ့ကလေးပေါင်းများစွာလည်း ရှိသည်။ သူတို့သည် မိဘများက စွန့်ပစ်ထားခြင်း ခံရသူများ ဖြစ်နိုင်သလို စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ဘဝ ရောက်နေကြသောကြောင့်လည်း ဆရာတော်၏ အရိပ်အာဝါသတွင် ခိုလှုံပြီး နေထိုင်ကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆရာတော်မေတ္တာကြောင့် သူတို့ ဤနေရာတွင် ထမင်းမငတ်နိုင်ပေ။ ဦးပွားရေး အလွန်ကြပ်တည်းနေသည့် ကာလတွင် ဤတောင်ကြားတစ်ဝိုက်တွင် လှူဒါန်းသူများ ကျွေးမွေးသူများနှင့် စည်ကားနေခြင်းမှာ ထူးခြားလှသည်ဟုတော့ ဆိုရမည်။

စစ်အာဏာရှင်များသည် သူတို့အာဏာရပြီးနောက် ဆရာတော်ကြီးအပါး ၂၀ ခန့်ကို ရန်ကုန်မြို့တော်သို့ မကြာခဏ ပင့်ဖိတ်ပြီး သူတို့အာဏာတည်မြဲရေးအတွက် စည်းရုံးရေးအသွင် လုပ်ဆောင်လေ့ ရှိကြသည်။ သူတို့သည် သာမညဆရာတော်ကြီးကိုလည်း ရန်ကုန်သို့ပင့်ပြီး သူတို့ဩဇာတက်ရန် ကြံ့ပန်ကြသော်လည်း ဆရာတော်ကြီးသည် စစ်ခေါင်းဆောင်များ၏ ပင့်ဖိတ်မှုကို လက်မခံရုံမျှမက ရန်ကုန်သို့လည်း မကြွခဲ့ပေ။ လူအများက ဆရာတော်ကြီးကို ရဟန္တာဟု သမုတ်ကြသည်။ ရှေးမင်းဆက်ခေတ်က ရှင်အရဟံနှင့်လည်း နှိုင်းလေ့ရှိကြသည်။ စစ်အာဏာရှင်တို့ ဆရာတော်ကို ရန်ကုန်သို့ ကြွစေလိုခြင်းမှာ သာသနာပြု မင်းကောင်းမင်းမြတ်ထံ ရှင်အရဟံ ကြွလာပြီးနောက် တိုင်းပြည်ကြီးလည်း သာယာဝပြော၊ မင်းဆက်နန်းစံသက်လည်း တိုးမြင့်လာစေရန် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် သာမန် ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတစ်ပါးအသွင်ဖြင့် အရိုးသားဆုံး နေထိုင်သော်လည်း

သာမညတောင်သို့ ရောက်လာသူတိုင်းကမူ ဝိဇ္ဇာတစ်ပါးဟု မှတ်ယူကာ ကြည်ညိုကိုးကွယ်သူများလည်း ရှိကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ရဟန်းများတွင် သမထ အားကောင်းစေရန်ဟု ဆိုကာ သက်သတ်လွတ်စားသူများ ရှိကြသည်။ သာမညဆရာတော်ကြီးသည် သက်သတ်လွတ်သမား ဖြစ်သည်။ အလားတူ သာမညတောင်တွင် နေထိုင်ကြသူများလည်း သက်သတ်လွတ်စားသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သာမညတောင်ကြောတစ်ဝိုက်တွင် အသားများ ရောင်းချခြင်းမပြုကြဘဲ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များသာ ရောင်းချလေ့ရှိသည်။ ဘုရားဖူး လာရောက်ကြသူများလည်း ဤတောင်ကြောတစ်ဝိုက်တွင် သက်သတ်လွတ်သာ စားကြသည်။ ဆရာတော်ကြီးကျောင်းတွင်လည်း လာသမျှ ဘုရားဖူးအားလုံးကို သက်သတ်လွတ် ထမင်းဟင်းများသာ ချက်ကျွေးလေ့ရှိသည်။ မေတ္တာကို အခြေခံကာ သတ္တဝါများအပေါ် သနားသဖြင့် အသက်မသတ်၊ အသားမစားသည့် ဆရာတော်၏ မေတ္တာသည် အားလုံးအပေါ် လွမ်းခြုံပြီး အေးချမ်းသည့် နေရာတစ်နေရာဟု ဆိုရမည်။ နေ့စဉ် သာမညတောင်သို့ နိုင်ငံအနှံ့မှ ဖူးမြော်ရန် ရောက်လာသူများကို ဆန်တင်း ၁၀၀ ခန့်ချက်ကာ သက်သတ်လွတ်ဟင်းများဖြင့် ကျွေးထားနိုင်သည့် ဆရာတော်၏ စွမ်းအားမှာ ထူးခြားလှသည်။ ထို့ပြင် ဆရာတော်ကြီးသည် ဖားအံမှကော့ကရိတ်အထိ ၉၇ မိုင်ရှည်သော လမ်းကို ကတ္တရာခင်းပေးခြင်း၊ လမ်းတံတားအစင်းပေါင်း ၉၀ ခန့်ကို မိမိတစ်ဦးတည်းက ဆောက်လုပ်ပေးခြင်းများကိုလည်း ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးထံ ဒေါ်အောင်ဆန်းစု လာရောက်ဖူးတွေ့သလို ထိုစဉ်က နဝတအဖွဲ့မှ စစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်လည်း လာရောက်ဖူးတွေ့သည်။ ဆရာတော်၏ သဘောထားနှင့် ပတ်သက်ပြီး စစ်ခေါင်းဆောင်များ အလွန်အရှက်ရခဲ့ကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများဖြင့် ချီးမြှောက်သော်လည်း မခံယူ၊ အားလုံးကို လျစ်လျူရှုခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်များက ရန်ကုန်သို့ ပင့်ဖိတ်သော်

လည်း မလာခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံး နာမကျန်းဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းပြီး ဆေးကုသမှု ခံယူခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ဆေးကုသမှု ခံယူရာတွင်လည်း ဗိုလ်ချုပ် ခင်ညွန့်က အတင်းအဓမ္မဆေးဖိုးများ ကျခံသည်ဆိုကာ နာမည်ကောင်း တင်ယူခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ကျန်းမာလာသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်များ ဖင့်သည်ကိုမကြာဘဲ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အိမ်သို့ ကြွရောက်ခဲ့သောကြောင့် လည်း စစ်ခေါင်းဆောင်များ အရှက်ရခဲ့ကြရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်သည် သာမညတောင်သို့ လာရောက်ခဲ့သည်။ သူသည် တောင်ပေါ်သို့ တက်လာပြီး ဆရာတော်ကြီးကို ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်ကြီးက သူ့ကို ခရီးဦးကြိုခြင်းလည်း မပြု။ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းလည်း မပြုခဲ့ပေ။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သည် ဆရာတော်ကြီးကို လာရောက် ဖူးတွေ့စဉ်က ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် တောင်အောက်သို့ ကြွလာပြီး တွေ့ဆုံခဲ့သည့်အပြင် နောက်လည်းလာရန် မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ခင်ညွန့်က ဆရာတော်ကြီးကို ဗင်ကားတစ်စီးလှူသည်။ ဆရာတော်ကြီးက ရဟန်းများသည် ကားမလိုဟုဆိုကာ ပြန်ယူသွားခိုင်းခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့် တွေ့ဆုံစဉ်က နှုတ်ခမ်းရယ်မောကာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားတွေပြောသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် ကိုမူ ဆုံးမစကားသာ ပြောကြားတော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးက ဗိုလ်ချုပ် ခင်ညွန့်ကို ဦးပဉ္စင်းမရှိရင် မင်းလည်း မရှိတော့ပါဘူးဟု ဆုံးမလိုက်ကြောင်း အနီးရှိသူများက ပြောကြားကြသည်။ ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူပြီး တစ်နှစ် မပြည့်မီအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် ရာထူးမှ အဖယ်ခံလိုက်ရကာ နေအိမ် အကျယ်ချုပ်ဖြင့် နေခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် ဆရာတော်ထံလာစဉ်က ဆရာတော်ကြီးသည် သူနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့် မပေးခဲ့ပေ။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကိုမူ အတူဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့် ပေးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဦးသန်းရွှေ၏ ယတြာများနှင့်

ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ကို ဆရာတော်ကြီး ပေးတွေ့ချိန်မှာ သူလိုငါလို ဖူးတွေ့ချိန်အတိုင်းသာ ခေတ္တမျှ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့် ဆရာတော်ကြီး တွေ့ချိန်မှာ တစ်နာရီခန့် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်သည် ဆရာတော်ကြီးကို ဖူးတွေ့ပြီး ပြန်ရန် ကားပေါ်တက်လိုက်သည့်အခါတွင် ကားသည် စက်နှိုးမရ ဖြစ်နေသည်။ သူကကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဆရာတော်ကြီးထံ ပြန်လာကာ ဦးခိုက်ပြီး ထိုအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ဆရာတော်ကြီးက ဒေါသကိုထိန်းရင် အလိုလို ပြန်ကောင်းသွားမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးမှရသွားသည်။

၂၀၀၃ ခုနှစ်က ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ဆရာတော်ကြီးက ရှေ့လည်းမတိုးနဲ့၊ နောက်လည်းမဆုတ်နဲ့ဟု မိန့်မှာတော်မူခဲ့သည်။ ဒီပဲယင်းသို့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် စည်းရုံးရေး ခရီးထွက်သည့်အခါတွင် လုပ်ကြံ

တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူသည့်အခါ တွင် ရုပ်အလောင်းကို အဓမ္မလာပြီး ယူဆောင်သွားခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ မည်သည့်အဖွဲ့အစည်း၊ မည်သူတို့လာရောက် ယူဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ယနေ့တိုင် လက်သည်မပေါ်ခဲ့ပေ။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့သော ဆရာတော်ကြီးရုပ်အလောင်းကို သာမညကျောင်းတွင်ထားစဉ် လက်နက်ကိုင်လူတစ်စုသည် တိုယိုတာကားဖြင့် ရောက်လာပြီး အဓမ္မလုယက် ယူဆောင်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အလောင်းတော်ကို ယူဆောင်သွားပြီး လေးရက်ကြာမှ ဆရာတော်ရုပ်အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးကြောင်း၊ အရိုးပြာများကို ကော့ကဒါကျေးရွာတွင် ထားခဲ့ကြောင်း အကြောင်းကြားသဖြင့် သွားကြည့်ကြရာ ကျောင်းမှ ယူဆောင်သွားသည့် ခေါင်းတလားနှင့် ပြာပုံလေးကို တွေ့ကြရသည်။ ဆရာတော်၏ အရိုးပြာဟုတ်မဟုတ် မသိရသော်လည်း ရသမျှကိုသာ ဒကာ ဒကာမများက ပြန်သိမ်းလာခဲ့ကြရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဆရာတော်ရုပ်အလောင်း ပျောက်ဆုံးခြင်းသည် ဗေဒင်ယတြာကို အလွန်အမင်း ယုံကြည်တတ်သည့် စစ်ခေါင်းဆောင်များနှင့် ဖတ်သက်နေလိမ့်မည်ဟုလည်း ယူဆကြသည်။ အချို့ကလည်း ရဟန္တာဗုဒ္ဓါလ်များ၏ ရုပ်ကြွင်းများဖြင့် နေပြည်တော်ရှိ ဥပါဒသန္တီစေတီတော်ကို တည်ဆောက်ကာ ယတြာချေနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း စွပ်စွဲကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မေတ္တာတရားဖြင့် နေထိုင်လေ့ရှိသော ဆရာတော်ကြီးသည် မေတ္တာပေးသင့်သူကို ပေးခဲ့ပြီး၊ မေတ္တာ မပေးသင့်ဟု ယူဆသူများကို မေတ္တာမပေးခဲ့ရုံမက၊ တိုင်းပြည်၏ မင်းဆိုးမင်းညစ်များအဖြစ် ပြည်သူမချစ်သော အုပ်စိုးသူအပေါ် မျက်နှာသာ မပေးခဲ့ဆိုခြင်းမှာ ဆရာတော်ကြီး၏ ထူးခြားသော ပြည်သူ့အပေါ်ထားသည့် မေတ္တာဟုသာ ဆိုရမည် ဖြစ်ပါသည်။

Ref: Sacralizing or Demonizing Democracy?, Gustaaf Houtman

ဗိုလ်ချုပ်များ၏ယတြာ

၁၉၉၁ ခုနှစ်က ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး၏ လုပ်ရပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်များ ကိုးကွယ်သည့် ဗေဒင်ဆရာ၊ နတ်ဆရာများက အမျိုးသမီးတစ်ဦး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာ မည်ကို စိုးရိမ်နေကြသော ဗိုလ်ချုပ်များကို ဤသို့ အကြံပေးကြသည်။

အမျိုးသမီးခေါင်းဆောင် တက်ဖြစ်သည်ကို မလိုလားလျှင် အမျိုး သမီးအသွင်ဝတ်ကာ မြင့်မားသော တောင်ထိပ်ပေါ်တက်ပြီး သူတို့ခိုင်းသည့် အတိုင်း ယတြာချေရန်သာ ဖြစ်သည်။ ယတြာအစီအရင်အရ ဗိုလ်ချုပ် တစ်ဦးသည် အမျိုးသမီးအသွင် ဝတ်ဆင်ပြီး တောင်ထိပ်ပေါ် အရောက် တက်သည်။ မင်းသမီးတစ်ပါးကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသောဗိုလ်ချုပ် တောင်ပေါ် ရောက်လျှင် နောက်ပါများက “မမ” ဟုခေါ်ကြသည်။ ခေါ်လိုက်တိုင်း မင်းသမီးဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် ဗိုလ်ချုပ်က “ရှင်” ဟု ပြန်ထူးရသည်။ ဤအတိုင်း သုံးကြိမ်ခေါ်၊ သုံးကြိမ်ထူးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလုပ်ရပ်မှာ ယတြာချေနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မြန်မာတိုင်း သိကြ သည်။ ဗေဒင်ဆရာများက ပြောင်းပြန်လုပ်လိုက်တိုင်း အနာဂတ်တွင် အတည့် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆနေကြသည်။ ယတြာကို လောကီပညာ အထူးကျွမ်းကျင်သည်ဆိုသော ပညာရှင်များကသာ စိမ့်ဆောင်ရွက်တတ်ကြ သည်။

ယတြာနှစ်မျိုးရှိသည်။ ဗုဒ္ဓယတြာနှင့် လောကီယတြာတို့ ဖြစ်သည်။ ကံဆိုးလျှင် သို့မဟုတ် ကံကောင်းစေချင်လျှင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြသည့် အစီအရင်များ ဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓယတြာသည် ကံဆိုးသည်ဟု ယူဆသူများက ဘုရားတည်ကျောင်းဆောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကာ သံဃာတော်များကို လှူဒါန်းကြခြင်းဖြစ်သည်။ လောကီယတြာသည် ဗုဒ္ဓဘာသာအယူနှင့် သိပ်ပြီးမဆိုင်သော လျှို့ဝှက်သည့် လောကီပညာများဖြင့် စီရင်ဆောင်ရွက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လောကီယတြာသည် ကံဆိုးခြင်းကို ရှောင်တိမ်းနိုင်သလို ကံကောင်းစေရန်လည်း ဖိတ်ခေါ်မှုများကို ပြုလုပ်နိုင်သည်။ အရှောင်အတိမ်းယတြာပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ ယင်းတို့အနက် ကျိန်းချေနည်းမှာ ဖြစ်လာနိုင်သည့် အဆိုးကို ပုံတူပြုလုပ်ပြီး ပြောင်းပြန်လုပ်ဆောင်သည့်နည်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နည်းကလည်း တစ်ခုခုကို သတ်ဖြတ်လိုက်ပြီး အဆိုးကို ရောင်တိမ်းနိုင်ရန် ကြိုးစားခြင်းနည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းနည်းကို ရန်ဓာတ်သို့မဟုတ် ကက်ကင်း ရိုက်သည်ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ နတ်ဆရာ၊ ဝေဒဆရာတို့က လူတစ်ယောက်၏ အနာဂတ်ကို ကြိုတင်ရှုမြင် သုံးသပ်ကြသည်။ သူတို့က ထိုသို့ ကြိုမြင်နိုင်စွမ်းရှိသောကြောင့်လည်း ယတြာဖြင့် ရောင်လွှဲနိုင်ရန် စီမံပေးနိုင်သူများ ဖြစ်နေကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကျိန်းချေနည်းကား ပြောစမှတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူလုပ်သည့် ယတြာမှာ လက်ရှိ နိုင်ငံရေးတွင် ဝင်ရောက်ပတ်သက်နေသည့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အပေါ် ပစ်မှတ်ထား လုပ်ဆောင်နေကြောင်း သိသာလှသည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်ကတည်းက သူမအနေဖြင့် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးတွင် ဝင်ရောက်ပတ်သက်လာသည်ကို မလိုလားသော ဗိုလ်ချုပ်များသည် နည်းမျိုးစုံသုံးကာ တိုက်ပွဲဆင်သည့်အထဲတွင် ကျိန်းချေထိုက်ခြင်းကြောင့် ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရသည်များ ရှိခဲ့ကြောင်း သူတို့ ယုံကြည်နေကြသည်။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီးကို

နဝတအစိုးရသည် ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း ကျင်းပပေးခဲ့သည်။ ရွေးကောက်ပွဲသာ လုပ်ပေးသော်လည်း ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ခံရသည့် အနိုင်ရပါတီ လက်ထဲသို့ အာဏာလွှဲမည်၊ မလွှဲမည်မှာလည်း မရေရာသည့် အနေအထား ရောက်သွားရသည်။ ထိုအချိန်တွင် နိုင်ငံတော်ပိုင် မီဒီယာ ကလည်း သံဃာတော်များကို ဗိုလ်ချုပ်တွေ လှူဒါန်းသည့် ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို အသားပေးကာ ဖော်ပြနေကြသည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်များ ဘုရားတည်သည့် လုပ်ငန်းများကို စတင်လုပ်ဆောင်လာကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဘုရားတည်ဆောက်ရေးကော်မတီကိုပင် ဖွဲ့စည်းကာ နာမည်ကြီးစေတီဘုရားများကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံ တည်ဆောက်ခြင်းလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်တော့သည်။ အလှူရှင်များကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဘဏ္ဍာရေးကော်မတီများ ဖွဲ့စည်းကာ တည်ဆောက်ရေး ပရောဂျက်များကို စတင်လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံတော်မီဒီယာများ ကလည်း အလှူငွေ လက်ခံနေကြသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ ပုံနှင့်သတင်းများကို နေ့စဉ်မပြတ် ဖော်ပြပေးနေသည်။ ယင်းလုပ်ရပ်မှာလည်း ဗိုလ်ချုပ်များအတွက် ယတြာပင်ဖြစ်ကာ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် သူတို့ ဩဇာအာဏာကို တည်ဆောက်ပြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာတွင် ဘုရားတည်ဆောက်နိုင်ခြင်းသည် အမြတ်ဆုံးသော အကျိုးတရားကို ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ ထွန်းကားသော တိုင်းပြည်တွင် ဘုရားတည်နိုင်သည့်သူကို သူတော်စင် သူတော်မြတ်အဖြစ် မှတ်ယူကာ အလေးအမြတ် ပြုကြလေ့ရှိသည်။ ပုဂံခေတ် ဘုရင်များ၊ သူရဲကောင်းများအားလုံး ဘုရားတည်ကာ ကြီးမြတ်သော ဘွဲ့များကို ခံယူခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဒီမိုကရေစီနည်းဖြင့် ပထမဆုံး ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်းခံရသည့် ဦးနုသည်လည်း ကမ္ဘာအေး ဘုရားကြီးကို တည်ထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ စစ်အာဏာရှင်တို့အစ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည်လည်း မဟာဝိဇယစေတီတော်ကြီးကို ရွှေတိဂုံစေတီကြီးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး တည်ထားခဲ့သည်။ ဘုရားများကို မွမ်းမံပြင်ဆင်ရန်ဆိုသည့်

နဝတ၊ နအဖအစိုးရ၏ လုပ်ငန်းစဉ်များမှာလည်း နိုင်ငံတော် တည်ဆောက်ရေးစာရင်းတွင် ကြီးကျယ်စွာ ပါဝင်နေသည့် လုပ်ငန်းရပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သာသနာတော် ထွန်းကားရန် ဆောင်ရွက်သည့် မင်းကောင်းမင်းမြတ် စာရင်းဝင်သူများဖြစ်ရန် လုပ်ဆောင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း မဟာဝိဇယစေတီတော်ကို တည်ထားကိုးကွယ်စဉ်က ပြည်သူများအနေဖြင့် အယုံအကြည် သိပ်မရှိလှကြောင်း တွေ့ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တည်ထားစဉ်ကတည်းက ယတြာအစီအမံများ လုပ်ထားခြင်းမှာ သိသာထင်ရှားလွန်းလှသောကြောင့် အာဏာတည်မြဲရေးအတွက် လုပ်ဆောင်ခြင်းဟု သဘောပေါက်ကာ ရွှေတိဂုံစေတီလောက် ဧည့်ကားခြင်း မရှိလှပေ။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ အသက် ၉၁ နှစ်အရွယ်တွင် ဖြစ်သည်။ အသက်ရှည်စွာ အာဏာသက်ရှည်စွာ အုပ်စိုးသွားနိုင်ခြင်းကို နှောင်းဗိုလ်ချုပ်များက အားကျဦး ဘုရားတွေ လိုက်တည်ခြင်း ဖြစ်မည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်တွေ ဘုရားဖူးထွက်ခြင်းကလည်း ယတြာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင်သည် နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့တွင် ဥက္ကဋ္ဌဆိုသည့် ကြီးလေးသော တာဝန်ကြီးကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ မန္တလေး၊ ပုဂံ စသည့် ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် စေတီပုထိုးများရှိရာ ဒေသသို့ သူမကြာခဏ ဘုရားဖူးထွက်တတ်သည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအထိ မိသားစုနှင့်အတူ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်များကို အထွက်များခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပုဂံသို့ ရောက်စဉ်က ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏ ဘေးတွင်ထိုင်ပြီး ဆုတောင်းဝတ်ပြုခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ရှေးခေတ်ကျန်စစ်သားမင်းကြီးကို ကျန်ဆိုသည့် စာလုံးဖြုတ်လိုက်လျှင် စစ်သားဆိုသည့် စာလုံးကျန်နေသောကြောင့် ဗေဒင်၊ ဓာတ်နှင့် နတ်တို့ကိုယုံသော ဗိုလ်ချုပ်များအဖို့ ထိုရုပ်တုသည် အကောင်းဆုံး ယတြာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင်သည် တစ်နိုင်လုံးလောက်နီးပါး ခရီးသွားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ယင်းသည်လည်း

အားလုံးကို လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးနိုင်ရန်ဆိုသည့် ယတြာကောင်းတစ်ခု ဖြစ်နိုင်သည်။

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့က သူမြန်မာ့အသံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် အသံလွှင့်ဌာန တာဝန်ရှိသူများနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်စဉ် စိတ်ပုတီးတစ်ကုံး ကိုင်ထားသည်ကို အားလုံး သတိပြုလိုက် မိကြသည်။ စစ်ခေါင်းဆောင်များအနေဖြင့် စိတ်ပုတီးကို ကိုင်ထားသည် ဆိုခြင်းမှာ ပုံမှန်မြင်တွေ့နေကျ မြင်ကွင်းမဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင် ဤသို့ပွဲမျိုးများ တွင် စိတ်ပုတီး ယူလာလေ့ မရှိကြပေ။

ထိုသတင်းသည် အရပ်ထဲသို့ပါ ပျံ့သွားပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် များတွင်ပါ ပြောစမှတ် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင် စိတ်ပုတီး ကိုင်သည့် သတင်းကို လူတွေက အောက်လမ်းနည်းဟု ဝေဖန်သုံးသပ် ကြသည်။ သတင်းမီဒီယာသမားများနှင့် စိတ်ပုတီးကိုင်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လိုက်ခြင်းမှာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ထိုနေ့တွင်ပင် လူတွေ သတိထားမိလိုက်သည့် အချက်မှာ ရန်ကုန် မြို့ကိုပတ်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ခပ်နိမ့်နိမ့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပျံသန်း နေခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ထုတ် လုပ်သားပြည်သူ့ နေ့စဉ်သတင်း စာတွင် သံဃမဟာနာယက အဖွဲ့ဝင်ဆရာတော်ကြီးများသည် ရန်ကုန် မြို့တော်ကြီးပေါ်မှ မင်္ဂလာသုတ်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြသည်ဆိုသည့် သတင်း ပါလာသည်။ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းစေသည့် နည်းများကို ရဟတ်ယာဉ် ဖြင့် ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးအပေါ်မှနေပြီး စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ခုတုံးလုပ်ကာ ထူးခြားစွာ ကောင်းကင်ပေါ် တက်ပြီး ဆရာတော်ကြီးများနှင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းမှာ တိုင်းသူပြည်သားများ ဘေးကင်းရန်လော၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ ဘေးကင်းရန် ယတြာချေခြင်းလော ဆိုသည်ကို ကာယကံရှင်များက ပိုသိပေလိမ့်မည်။

Ref : The Chicken and the Scorpion, Keiko Tosa

ဒိုင်ပြေးဘုန်းကြီး

၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ တနင်္လာနေ့၊ နံနက်ကိုးနာရီ အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ မိုးကုန်တော့မည်ဖြစ်ပြီး ရာသီဥတုက သာယာနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်တွင် လူလေးဦး လိုက်ပါလာသည်။ မအေးကတော့ ချဲ့ထီကို စွဲနေခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းပြအဖြစ် ဦးဆောင်ဆီလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက အစိုးရဝန်ထမ်းများနှင့် ပြည်သူများကြားတွင် ဘစ်ခါတစ်ရံ ပွဲစားအဖြစ်လည်း လုပ်ကိုင်ပေးသူ ဖြစ်သည်။ လစာနှင့် မလောက်သည့် ဝန်ထမ်းများနှင့် ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်သည့် ဝန်ဆောင်မှုများကြောင့် မအေးက အားလုံးအဆင်ပြေစေရန် ပွဲစားအဖြစ်လည်း ဆက်ခွဲဆောင်ပေးသည့် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကျော်ကျော်ကတော့ စက်ပြင်ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူကတော့ ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ်ကို စိတ်ပါဝင်စားသောကြောင့် သူ့ကား

အလုပ်ရုံကိုပစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက် နှစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်နှင့် ကားဒရိုင်ဘာတို့ဖြစ်သည်။

မြန်မာစံတော်ချိန် နောက်တစ်နေ့ ညနေ ၃ နာရီခွဲခန့်၊ လတစ်လ ၏ ၁၆ ရက်မြောက်နေ့တွင် ထိုင်းထီ(ချဲ့ထီ) ဖွင့်တော့မည် ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထိုင်းချဲ့ထီ၏ နောက်ဆုံးဂဏန်းသုံးလုံးကို တရားမဝင် လောင်းကစားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ထိုအချိန်ကို မြန်မာတို့ စောင့်စားနေခဲ့ ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာချိန်က စောသေးသည်။ ရန်ကုန်နှင့် သိပ်မဝေးသည့် ထန်းတပင်မြို့အနီးတွင် နာမည်ကြီးသည့် ဒိုင်ပြေးဘုန်းကြီး တစ်ပါး ရှိသည်။ ထိုအမည်ကိုလည်း ဒကာဒကာမများက ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုန်းကြီးက ချဲ့ထီနံပါတ်များကို အတိ အကျ ပြောနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ် ရွာဒိုင်တိုင်းက အလွန် ကြောက်ကြသဖြင့် ထိုအမည်ရခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီးပြောသည့် နံပါတ်မှန်ကန်ခြင်းကြောင့် ငွေရှင်ကြေးရှင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသည့်သူများလည်း မွဲပြာကျခဲ့ရသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထန်းတပင်သို့ မရောက်မီ မင်္ဂလာဒုံရှိ ရွှေစေတီ ဘုရားကို ဝင်ခဲ့ကြသေးသည်။ ရွှေစေတီဘုရားသို့ ဝင်လိုက်ခြင်းသည် အကျိုးမယုတ်။ ဘုရားတွင် ရေးထားသည့် စာတစ်ကြောင်းကို မအေးက သူ့မှတ်စုစာအုပ်တွင် ရေးမှတ်လာခဲ့သည်။

နေဘုရားနှင့် လဘုရား၊ သောကြာသားဆိုသည့် စာတန်းအား ကိုကျော်ကျော်က အဓိပ္ပာယ်ဖော်သည်။ သူက ဤနေရာတွင် ဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာတွင် အက္ခရာ ၂၈ လုံးရှိသည်။ ထို့ပြင် နေ့နံတိုင်း တွင်လည်း သက်ဆိုင်ရာနံပါတ်များ ရှိသည်။ ဘုရားဟု ဆိုထားသဖြင့် ဘကုန်းနှင့် စသည်။ ဘကုန်းသည် မြန်မာ့နေ့နံအရယူလျှင် ကြာသပတေး ဖြစ်သည်။ ကြာသပတေးနေ့၏ နံပါတ်မှာ ၅ ဖြစ်သည်။ သူတို့က ထိုနည်း အတိုင်း ကောက်ယူပြီး လက်ခတ်တောင် (ရွှေစေတီ) ဆရာတော် ရေးထား

သည့် စာသားကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ကြသည်။ ကိုကျော်ကျော်က နံပါတ်များကို အုပ်စုနှစ်စု ခွဲလိုက်သည်။

နေလဘုရားကို သူက ၇၄၅၄ ဟု နေ့နံအရ ကောက်လိုက်သည်။ သောကြာသားကိုတော့ သူက ၆၂၆ ဟု ကောက်ထားသည်။ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ခြင်းကို နိဂုံးကောက်ရန်သာ လိုတော့သည်။ ဤသည်ကလည်း နည်းရှိသေးသည်။ ချရေးထားသည့် အက္ခရာနှင့် နံပါတ်များသည် ဆက်နွယ်မှု ရှိနေသည်။ ဥပမာ အချို့သော မြန်မာအက္ခရာများသည် အင်္ဂလိပ်ဂဏန်းနှင့် ဆင်တူမှုများရှိပြီး ထိုအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူရမှုများ ရှိသည်။ မြန်မာအက္ခရာ ထဆင်ထူးကိုဒေါင်းလိုက် ထောင်ကြည့်လျှင် အင်္ဂလိပ်ဂဏန်း ၈ နှင့် ဆင်တူသည်။ မြန်မာအက္ခရာ ရ သည် ၇ နှင့် ဆင်တူနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ချဲနံပါတ်ဖော်ရာတွင် နည်းစနစ်ပေါင်းများစွာကို သုံးနိုင်မှ နီးစပ်မှု ရှိနိုင်သည်။

ရွှေစေတီဘုရားမှ ထွက်လာပြီး ထန်းတပင်သို့ ၁၂ နာရီခွဲမှ ရောက်သည်။ လမ်းတွင် ကားခေတ္တရပ်ပြီး ထမင်းစားကြသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ သွားရမည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို တောကျောင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ မြို့နှင့်နီးသော်လည်း မြို့ပြင်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ရှိနေသည်။ ထမ်းမကြီးမှဘေးသို့ ခွဲဆင်းသွားပြီး ဖုန်ထူသောလမ်းအတိုင်း ကျောင်းသို့ သွားရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဒိုင်ပြေးဘုန်းကြီးကို သုံးနာရီ သို့မဟုတ် လေးနာရီခန့်မှသာ တွေ့ခွင့်ရကြမည် ဖြစ်သည်။

ထန်းတပင်မြို့ထဲမှထွက်ပြီး ဘယ်ဘက်သို့ ကားကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ လမ်းမကြီးမှ နှစ်ကီလိုမီတာခန့် ကွာဝေးသည့် နေရာတွင် ကျောင်းကရှိသဖြင့် ကားနှင့် မလာနိုင်သူများ ဆိုက်ကားဖြင့် သွားနိုင်ရန် ဆိုက်ကားတွေက တန်းစီပြီး စောင့်နေကြသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အိုင်အခန့် ဆောက်ထားသည်။ ပင်မအဆောင် နှစ်ဆောင်ရှိပြီး ဘုရားတစ်ဆူလည်း ရှိသည်။ ဆရာတော်က အနားယူနေသည်။ ညနေသုံးနာရီ မထိုးမချင်းထွက်ပြီး တရားဟောမည် မဟုတ်။ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသည့်

လက်ထောက် ဆရာတော်က ရောက်ရှိလာသော ဧည့်သည်များကို ကြိုဆို ဧည့်ခံ နေရာချပေးသည်။ အခန်းထဲတွင် လူဆယ့်ငါးယောက်ခန့် ရှိသည်။ လူတွေက ဝင်လာလိုက် ထွက်သွားလိုက်နှင့် အလုပ်များနေကြသည်။ အချို့ကလည်း အပြင်တွင် ဆရာတော်ကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့်စားနေကြသည်။ မအေးက သူ့မှတ်စုစာအုပ်တွင် စာကြောင်းသုံးကြောင်း ရေးချလိုက်ပြီး နံပါတ်များကိုလည်း ရေးလိုက်သည်။ ထိုစာတန်းများနှင့် နံပါတ်များကို ဆရာတော်၏ အိပ်မက်ဆိုပြီး ဘောတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ရေးထားသည်။ လူတွေက ဆရာတော်နှုတ်မှ မိန့်ကြားချက်ကို နားထောင်ချင်ကြသည်။ ဘောပေါ်တွင် ရေးထားသည့် စာတန်းက-

ပျားရည်သောက်

ဗုဒ္ဓဝယာ

သီလရှိသူများလူတွေ၊ အကုန်ဖျက်သွားနိုင်တယ်

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုစာတန်းကို အနက်ကောက်ပြီး ဖော်ထားသော နံပါတ်များမှာ ၀၃၁၊ ၀၃၆၊ ၆၆၂၊ ၇၇၀၊ ၄၇၉၊ ၄၅၃၊ ၉၅၇၊ ၆၄၁၊ ၆၃၁ တို့ဖြစ်ပြီး၊ အတွဲလိုက်ယူပြီးထိုးရန် ပေးထားသော နံပါတ်များမှာ ၁၀၊ ၂၆၊ ၅၃၊ ၄၂၊ ၆၈ တို့ဖြစ်သည်။

နေ့လယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီဖြစ်သည်။ ဒိုင်ပြေးဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဝင်းက အတော်လေး ကျယ်ဝန်းသည်။ ဘုရားကလည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပြီး ကျောင်းကလည်း နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဝင်းထဲတွင် နောက်ထပ် ခြံစည်းရိုးတစ်ထပ် ခတ်ထားသည့် ဆရာတော်နေသော တဲကျောင်းလေး တစ်ကျောင်းလည်း ရှိသေးသည်။ ခြံအပြင်ဘက်တွင် ဆရာတော်ပိုင် ကား နှစ်စီးကို ရပ်ထားသည်။ ကားတစ်စီးက အတော်လေးကြီးသည်။ ရှစ်ဘီး တပ်ကားကြီး ဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဘေးတွင် မကြာမီကမှ ဖွင့်လှစ် ထားပုံရသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိသည်။ ထိုဆိုင်တွင် ချဲထီ

လောင်းကစားသူများ ရှိကြသည်။ သူတို့သည် နံနက်စောစောတည်းက
ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်က မည်သည့်အချိန်တွင် ကြွလာ
မည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်သောကြောင့် သူတို့အစောကြီးကတည်းက လာစောင့်
နေကြသည်။ ရန်ကုန်နှင့် ထန်းတပင်မြို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်သူများက
သူ့အုပ်စုနှင့်သူ လက်ဖက်ရည်မှာသောက်လိုက်ကြ၊ ချဲထီအကြောင်း ပြော
လိုက်ကြနှင့် လုပ်နေကြသည်။

မအေးက သူ့အသိတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်။ ထို
အမျိုးသမီးသည် အသက် ၄၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူက မလေးရှား
နိုင်ငံတွင် အလုပ်သွားလုပ်နေသောကြောင့် ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ နေထိုင်
နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့်
ဆိုင်ကန်ခန့်ဝေးသည့် အခြားဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုကျောင်း
ဆရာတော်က ချဲထီနံပါတ်ပေးတာ မကြာသေးဟု သိရသည်။ ကျောင်း
တိုက်အနီးသို့ ရောက်ခါနီးတွင် သစ်သီးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ရောင်း
နေသော ပျံကျဈေးသည်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သည့် ရယ်မောသံများ ကြားလိုက်ရ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာသူက ဆရာတော်သည်
ဟာသတွေပြောရာတွင် နာမည်ကျော်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ယခု အသက်
လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သော ဆရာတော်သည် မကြာသေးမီကမှ ဘုန်းကြီး
ထတ်ထားသူဖြစ်ပြီး ဝါတော်သုံးဝါခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲတွင်
ရှိသော ကျောင်းတွင် လူတွေမဆန့်သဖြင့် အပြင်ဘက်တွင် လူတွေ ထိုင်
နေကြသည်။ သို့သော် စပီကာကို ကျောင်းပြင်သို့ ထုတ်ထားသောကြောင့်
ပြင်ပလူတွေလည်း ကောင်းစွာကြားရသည်။ ဤဆရာတော်သည် လွန်ခဲ့
သည့် နှစ်နှစ်ခန့်ကတည်းက ချဲထီနံပါတ် ပြောဆိုရာတွင် မှန်ကန်သဖြင့်
နာမည်ကျော်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်း လူနှစ်ရာကျော် သုံးရာခန့် ရှိမည်ထင်သည်။
အများစုမှာ အမျိုးသမီးများ ဖြစ်သည်။ သူတို့က ဆရာတော်ပြောသမျှကို

မှတ်စုစာအုပ်လေးတွေနှင့် လိုက်မှတ်နေကြသည်။ များသောအားဖြင့် နံပါတ်
 တွေကို တိုက်ရိုက်ချရေးနေကြသည်က များသည်။ ဗုဒ္ဓနှင့်သက်ဆိုင်သည့်
 အခေါ်အဝေါ်များကိုလည်း သူတို့က ကျွမ်းကျင်ကြသည်။ ဥပမာ-သစ္စာ
 လေးပါး၊ ဆယ်ပါးသီလ၊ ငါးပါးသီလဆိုသည့် ဟောပြောချက်များကို သူတို့
 က အဓိပ္ပာယ်ကောက်တတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာတော်က နံပါတ်
 များကို အကြံပေးသလိုပြောပြီး၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း တိုက်ရိုက်ပြောသည်။
 စာကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ရှင်းအောင်၊ ပရိသတ် နားလည်အောင် ထပ်ကာ
 ထပ်ကာ ပြောပြနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ဆရာတော်က တရားဟောရင်း စီးကရက်သောက်လိုက်သည်။
 တစ်ခါတစ်ရံ မထင်မှတ်သည့် အပြုအမူတွေ လုပ်ပြသည်။ ဥပမာ-တုန်လှုပ်
 သွားသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ရှေးရိုးဗုဒ္ဓဘာသာ အယူအဆအရ စီးကရက်
 သောက်ခြင်းကို ရဟန်းများနှင့် မအပ်စပ်ဟု ယူဆထားကြသည်။ သို့သော်
 ယခု ဆရာတော် သောက်နေသည်ကို သူတို့က ဆေးလိပ်ဟုမမြင်။
 နံပါတ်ပေးနေသည်ဟု မြင်ကြသည်။ စီးကရက်က မည့်သည့်စီးကရက်
 ဖြစ်သနည်း။ နိုင်ငံခြားဖြစ် နာမည်ကျော်ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ကအစ သူတို့
 တွင် အဓိပ္ပာယ်ကောက်စရာတွေ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်က စိတ်ကြီးကြပ်နေသည့် ဆရာတော်ထံ တတ်ပုံရိုက်ရန်
 ခွင့်တောင်းလိုက်ရာ ခွင့်မပြုဟုဆိုသည်။ နောက်နေ့တွေမှ ရိုက်ပါ။
 ယနေ့တော့ မရိုက်ပါနှင့်ဟု ပြောသည်။ ဆရာတော် တရားပေးနေသည်မှာ
 လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသွားသည်။ တရားဆုံးသော် ဆရာတော်က
 ဝိုက်ဘုတ်ပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ချရေးလိုက်သည်။

၁၈၃၁၆။ ဒါကိုထိုးပါ။

ထိုနံပါတ်များကို ချရေးပြီးလျှင် စပိကာမှ ဆရာတော်သို့ လှူဒါန်း
 ငွေများကို ကြေညာလိုက်သည်။ ထိုကြေညာသည့် အလှူငွေပမာဏသည်
 ဆရာတော် ချရေးလိုက်သည့် နံပါတ်နှင့်အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ဒီစာ
 ဆိုသည့် စာလုံးကို ပိုပြီးထင်ရှားစေရန် အောက်တွင် မျဉ်းနှစ်ကြောင်းတား

ထားလိုက်သေးသည်။ ဝှိုက်ဘုတ်ဘေးတွင် မြေပန်းအိုးလေးတစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ထိုပန်းအိုးလေးထဲတွင် အပင်ပေါက်လေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ယင်းသည်လည်း နံပါတ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ လူတွေကလည်း ထိုပန်းအိုးကိုကြည့်ပြီး မိမိတို့ထင်ကြေးများကို ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဒိုင်ပြေးဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်လာကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သုံးဆိုင်စလုံးတွင် လူတွေပြည့်နေကြပြီ။ ဆရာတော်၏ အခန်းအတွင်း၌လည်း လူတွေရောက်နေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်နှင့် သီးသန့်အင်တာပျူးရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ မအေးက ဆရာတော်ကို လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ခန့်ကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့သောကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဆရာတော်အကြောင်း ပြန်ပြောပြနေသည်။ ဆရာတော်သည် သက်တော်လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။ ယခင်က အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်လောက်ကတည်းက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ဖြစ်သည့် အင်ဂျင်နီယာ အလုပ်ကိုစွန့်ပြီး ရန်ကုန်ဆင်ခြေပုံးရှိ ဘုရားတစ်ဆူတွင် မေဒင်သွားဟောသည်။ ထိုအလုပ်တွင် အတော်လေး အောင်မြင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် သူက ဇနီးဖြစ်သူကို နောက်အိမ်ထောင်ထူထောင်ချင်လျှင် ထူထောင်နိုင်သည်ဟု ပြောပြီး လူ့ဘောင်ကို စွန့်ခွာကာ ရဟန်းဝတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ဇနီးသည်အတွက် လုံလောက်သည့် ငွေကြေးပမာဏကို ထားပေးခဲ့သည့်အပြင် ထိုင်းချဲ့ထိန်ပါတ်ကိုပါ ပေးခဲ့သေးသည်ဟုဆိုသည်။ သူသည် ရဟန်းဘဝသို့ မကူပြောင်းမီ ရသေ့ဘဝဖြင့် နေထိုင်ခဲ့သေးသည်။ ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်ဟု ဆိုသည်။ တစ်နှစ်ခန့် ရသေ့ဘဝနှင့် နေထိုင်ပြီးမှ ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မေဒင်ဟောစဉ်အချိန်က သူ့တွင် ငွေကြေးအတော်လေး စုဆောင်းမိခဲ့သည်။ ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် သူသည် ထန်းတပင်မြို့အနီး ယခု ကျောင်း

ဆောက်ထားသည့် နေရာကို လာဝယ်ထားခဲ့သည်။ နောက်သုံးလေးနှစ် အတွင်း ဆရာတော် ဟောပြောသည့် ချဲ့နဲ့ပါတ်များသည် အလွန်မှန်သော ကြောင့် နာမည်ကြီးလာသည်။ ဆရာတော်သည် ရရှိသည့် အလှူငွေများဖြင့် ဝေဝေတီတိုင်းတွင် ဉာဏ်တော် ၁၀၈ ပေအမြင့်ရှိသည့် စေတီကြီးတစ်ဆူကို သွားတည်ခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဆံတော်ကို ထည့်သွင်းဌာပနာထားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုဆံတော်ကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ပျက်စီးသွားသည့် စေတီတစ်ဆူထံမှ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယနေ့ ဤကျောင်းဝင်းထဲရှိ စေတီသည် ထိုစေတီတော်၏ ပုံတူရုပ်ပွားဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဆရာတော်သည် လူမြင်ကွင်းသို့ ၄ နာရီ ၄၅ မိနစ်မှ ကြွလာသည်။ တဲအတွင်းမှ လှမ်းထွက်လာပြီး အလှူရှင်များထံ ဦးတည်လျှောက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် မောင်းတွေကို ပုံမှန်ဝါးခတ်နေကြသည်။ လူပေါင်း သုံးလေးရာခန့် ကျောင်းဝင်းထဲတွင် စောင့်စားနေကြသည်။ ခန်းမကြီးထဲတွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသောကြောင့် အပြင်တွင်ထွက်ပြီး ထိုင်နေကြရသည်။ ဆရာတော်သည် စင်မြင့်ပေါ်ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ စင်ဆိုသော်လည်း မြေပြင်ထက် အနည်းငယ်ခန့်သာ မြင့်သည်။ မအေးက ကျွန်တော့်ကို ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် နေရာယူရန် ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ညာဘက်တွင် ထိုင်နေသူများက လက်ထဲတွင် ကက်ဆက်လေးတွေ ကိုင်ထားကြသည်။ ဆရာတော်ဟောပြောသမျှ သူတို့ အသံဖမ်းထားကြမည် ဖြစ်သည်။ အများစုသည် အမျိုးသမီးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ အဝတ်အစားတွေကလည်း ခမ်းနားလှပြီး စိန်ရွှေတွေလည်း ညွတ်နေအောင် ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ မအေးက ကျွန်တော့်နားအနီးသို့ ကပ်ပြီး ဆရာတော်က သူ့ကို ယုံကြည်သူတွေကို ပြန်ပြီးချီးမြှောက်တတ်တယ်ဟု တိုးတိုးလေးပြောသည်။ သူတို့ တစ်ခါတစ်ရံ သိန်းချီပြီး ချဲ့ထိုးကြသည်။ ထိုငွေပမာဏသည် အဆင့်မြင့်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် တစ်လရသည့်လစာ၏ အဆနှစ်ဆယ်ခန့်ပမာဏ ဖြစ်သည်။ နံပါတ်တစ်လုံးတည်းကို တစ်သိန်းဖိုး ပုံအောလောင်းကြမှုများပင် ရှိကြသည်။

ဆရာတော်က သူတည်ထားကိုးကွယ်သည့် ဘုရားအကြောင်း ပြောသည်။ ဝိပဿနာတရားအကြောင်း ပြောသည်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားဟောသည်။ ကိုကျော်ကျော်နှင့် ဒရိုင်ဘာတို့က ဆရာတော် ဟောပြောမှုများကို ရိုးရှင်းလှသည်ဟုဆိုသည်။ ပရိသတ်ကတော့ ဆရာတော်ကို သေချာစွာကြည့်နေကြသည်။ ဆရာတော်လက်တွင် မတ်ထားသည့် စိတ်ပုတီး၊ ဆရာတော် ဝတ်ဆင်ထားသည့် သင်္ကန်းအရောင် တွေအားလုံးကို လိုက်မှတ်သူတွေက လိုက်မှတ်နေကြသည်။ ဆရာတော် သည် တရားဟောပြီး တဲဆီသို့ ပြန်ကြွရန် ပြင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မအေးထံသို့ စာအုပ်ကို လှမ်းတောင်းလိုက်ပြီး စာအုပ်ထဲတွင်-

ဝိပဿနာရှုကြည့်ပါ

ရသေ့

လက်ဆောင် - ၇၆၁၊ ၇၅၁

ထိုသို့ ချရေးပေးလိုက်သည့်အပြင် ဝိပဿနာဆိုသည့် စာလုံးကို မှည့်နှစ်ကြောင်း တားပေးလိုက်သေးသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ရုန်းရင်း ဆန်ခတ် ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားဆီသို့ရောက်အောင် နေည်းပြန်တိုးထွက်လာရသည်။ မအေးကို ဆရာတော်က ဘာတွေပေးသွား သည်ကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာ သိချင်နေကြသည်။ လူအုပ်ကြီးက အော်ဟစ်ပြီး မအေးထံ ဝိုင်းလာကြသည်။ သူ့ကို ဆရာတော် မည်သည့် နံပါတ် ပေးသွားသည်ကို သူတို့ကိုလည်းပြရန် တောင်းဆိုနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်သို့ ညနေ ၆ နာရီခွဲ အချိန်ခန့်တွင် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ မအေးစာအုပ်ပေါ်တွင် ဆရာတော် ရေးပေးလိုက် သည့် စာမျက်နှာကို မိတ္တူတွေကူးပြီး ပွားလိုက်ကြသည်။ တစ်ညနေလုံး ဆရာတော်ထံက ရလာသည့် အတိတ်နှင့်နံပါတ်များကို လိုက်ဖြန့်ပြီး အလုပ်များသွားကြသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို မြန်မာတွေ တိုက်ရိုက်အသံ လှယ်ကာ သုံးသည့်စကားလုံးတစ်လုံး ရှိသည်။ ဘရိတ်ဆိုသည့် စကားဖြစ်သည်။ သူတို့က နံပါတ်သုံးလုံးပေါင်းခြင်း ရလဒ်ကို ၁၅ ၀

ဖြစ်ရမည်ဟု ဘရိတ်လုပ်ထားကြသည်။

တစ်ညလုံး ဂဏန်းသမား၊ ဗေဒင်သမားနှင့် အခြားပညာရှင် ဆရာကြီးတွေ အနက်ဖော်ကြသည်။အချို့ကလည်း ပေါက်ပြီးသား ဂဏန်းတွဲများကို ပုံနှိပ်ထားသည့် ကလင်ဒါ (calender)ကို ရှေ့တွင်ချပြီး ကြည့်နေကြသည်။ ထိုကလင်ဒါခေါ် ဂဏန်းပေါင်းချုပ်စာရင်းကို ၁၉၆၉ ခုနှစ်ကတည်းကအထိ ဆောင်ထားသူများပင် ရှိကြသည်။ တစ်ညလုံး ဟိုဘက်က လှည့်တွက်၊ သည်ဘက်က ယူဆချက်တွေထုတ်ကာ ပျာယာ ခတ်နေကြသည်။ သည်ကြားထဲ မီးက ပျက်လိုက်သဖြင့် ဖယောင်းတိုင် လေးတွေထွန်းကာ ဆက်ပြီးရှာဖွေလေ့လာကြသည်။ အချို့ကလည်း သူတို့ မွေးရက်ကိုပဲ ထိုးမည်ဟု ပြောသူတွေရှိသည်။ အချို့ကလည်း မွေးဂဏန်းကို ထိုးကြသည်။ အချို့မှာ အိပ်မက်ဂဏန်းကို ထိုးကြသည်။

နောက်တစ်နေ့သည် အင်္ဂါနေ့ဖြစ်ပြီး ချဲထွက်မည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင်း၌ ကျွန်တော်ရှိနေပြီး နံနက် ၁၁ နာရီအချိန်ခန့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ထိုင်နေသည့် အခန်းအတွင်း လူခြောက်ယောက် ရှိသည်။ ညွှန်ခန်း အတွင်း အားလုံးရောက်နေကြပြီး အနီးတွင် တယ်လီဖုန်းတွေ ရှိကြသည်။ သူတို့က ဆိုဖာများပေါ်တွင် ထိုင်နေကြပြီး ရှေ့ရှိစားပွဲပေါ်တွင် မှတ်စု စာအုပ်များ ပုံထားကြသည်။

ပထမဦးဆုံးသူမှာ တိုက်ခန်းပိုင်ရှင် ဦးစောလွင်ဖြစ်သည်။ သူသည် အသက် ၆၀ ခန့်ရှိပြီဖြစ်ပြီး ချဲဒိုင်ကိုင်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ငွေကြေး ပြဿနာရှိသောကြောင့် တရားမဝင် လောင်းကစားဖြစ်သည့် ချဲဒိုင်လုပ် နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ချဲဒိုင်လုပ်သူသည် အကယ်၍ ထိုးသားက ချဲပေါက်သွားလျှင် ချက်ချင်း အလျှော်အစား လုပ်နိုင်သည့် ငွေကြေးနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ရမည်။ သူသည် ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲများ ရှိခဲ့သော်လည်း ချဲဒိုင်ကိုင်ပြီးမှ ချမ်းသာလာသည်ဟု ဆိုရမည်။ ချဲဒိုင်က ချဲလောင်းကြေး၏ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်း ခန့်ကို ရလေ့ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ငွေထုတ်ပေးသူကို ဒိုင်တစ်ဦးသည် ချဲရောင်းရငွေမှ မည်မျှအထိ ပြန်လည်ငွေဖော်ပေးနိုင်သည်ဆိုသည့်အပေါ်

မူတည်ပြီး အကျိုးအမြတ်ကို သတ်မှတ်ပေးလေ့ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ နံပါတ်အပေါ်မူတည်ပြီး လောင်းကြေးပေါ်တွင် ဒိုင်က အကျိုးအမြတ် အများဆုံး ရနိုင်သည်။ ဦးစောလွင်သည် အတွေ့အကြုံများသည့် ဒိုင်တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် ရာခိုင်နှုန်းများများ ခံစားရလေ့ရှိသည်။ သူက ဂဏန်းတစ်ကွက်ကို ၂၃၀၀ ကျပ်အထိထိုးရန် ခွင့်ပြုလေ့ ရှိသည်။ အကယ်၍ ဆိုးသားက နံပါတ်ကို ဒဲ့ပေါက်သွားလျှင် ၁,၂၆၅,၀၀၀ ကျပ် (၁၂ သိန်း ကျော်)လျှော်ရမည် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သုံးလုံးတွဲဂဏန်းကို တိုက်ဆိုင်သွားလျှင် အဆ ၅၅၀ အလျှော်ပေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဦးစောလွင်သည် မော်လမြိုင်တွင် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နေထိုင်ခဲ့ရာက မကြာမီကမှ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မော်လမြိုင်မြို့သည် မွန်ပြည်နယ်၏ အရှေ့တောင်ပိုင်းတွင်ရှိသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ တရားမဝင် ထိလောင်းကစားရာတွင် အဓိကကျသည့် မြို့တော်ကြီးဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ချဲထီလောင်းကစားခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပထမဦးဆုံး စတင်လုပ်ဆောင်ခဲ့သော မြို့တစ်မြို့ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ချဲထီနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒိုင်ကိုင်ခြင်း၊ ရောင်းချခြင်းများအပြင် အခြားသဘောတရားများ အလုံးစုံနှင့် အတွေ့အကြုံများကို စတင်ဖြန့်ဖြူးခဲ့သည့် မြို့ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ တစ်ချိန်က ချဲထီထိုးချင်လျှင် တစ်နိုင်ငံလုံးက မော်လမြိုင်သို့လှမ်းပြီး ထိုးရသည်။ နောက်ပိုင်းမှ ချဲထီလောင်းကစားခြင်းမလေ့သည့် မြို့ကြီးများက တစ်ဆင့် အခြားမြို့ငယ်လေးများ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျေးလက်တောရွာများ အထိ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။

ထိုင်းချဲထီစနစ်မှ နောက်ဆုံးဂဏန်းသုံးလုံးကိုယူပြီး လောင်းကစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၇၄-၇၅ ခုနှစ်လောက်က မော်လမြိုင်မှ စတင်ခဲ့သည်မှာ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်လောက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံမြို့ကြီးများတွင် အတော်လေး ပျံ့နှံ့နေပြီဟုဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုင်းနှင့်မြန်မာ နှစ်နိုင်ငံသည် နယ်နိမိတ်ချင်း ထိစပ်နေပြီး ထိုခေတ်များက မှောင်ခိုကုန်များ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရာတွင်လည်း များစွာခေတ်စားခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တရားမဝင်

လုပ်ကိုင်နေကြသည့် ချဲထီသည် ထိုင်းနိုင်ငံတွင်တော့ တရားဝင် လုပ်ကိုင်နေ ကြသည့်လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။

ထိုင်းမှ တရားဝင်ဖွင့်သော ထိန်းနိတ်များထဲမှ နောက်ဆုံးသုံးလုံးကို မြန်မာချဲ့ခိုင်သည် မြန်မာပြည်သူများ ခံစားနေကြရသည့် ငွေကြေးဆိုင်ရာ အခက်အခဲများကို တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းပေးနေကြသူများဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။ သူတို့သည် ဤချဲလုပ်ငန်းတွင် ကဏ္ဍတိုင်း၌ ပါဝင်နေကြသူများ မဟုတ်ပေ။ အချို့ဆိုလျှင် ဤလုပ်ငန်းကို လုပ်နေသည်ဟုပင် လူသိကြသည် မဟုတ်။ သူတို့က လက်ခွဲခိုင်အဖြစ် ငါးဦးလောက် ပွားထားလိုက်ကြသည်။ လက်ခွဲခိုင် လေးတွေက ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း ကော်မရှင်ကြသည်။ လက်ခွဲခိုင်လေးတွေက သူတို့အိမ်များတွင်လည်း ချဲ့နိတ်ရောင်းကြသလို၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ တွင်လည်း သွားရောင်းကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ နေရာအနှံ့အပြားတွင် လမ်းဆုံ လမ်းထောင့်တိုင်းတွင် တွေ့မြင်နိုင်သည့် ဆေးလိပ်နှင့်ကွမ်းယာရောင်းသည့် ဆိုင်များတွင်လည်း ချဲထီနိတ်များကို ဝယ်ယူရရှိနိုင်သည်။

ချဲရောင်းသည့်သူများသည် စာအုပ်သုံးအုပ်ခန့် ခွဲကိုင်ထားကြသည်။ စာအုပ်တိုင်းတွင် နိပါတ် ၀၀၁ မှ ၉၉၉ အထိပါပြီး နိပါတ်တစ်ခုကို မျဉ်း တစ်ကြောင်းတားပြီး ခြားထားလေ့ရှိသည်။ နိပါတ်တည့်တည့် လိုင်းကြောင်း ထဲတွင် လောင်းသည့်ငွေပမာဏကို ရေးမှတ်ထားကြသည်။ ထိုနိပါတ်များကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် မည်သည့်နိပါတ်ကို လောင်းကြေးမည်မျှ အလောင်း အစားလုပ်ပြီးကြောင်း အလွယ်တကူသိနိုင်သည်။ သူတို့ သတ်မှတ်ထားသည့် လောင်းကြေးပမာဏသည် နိပါတ်တစ်ခုတွင် ပြည့်သွားလျှင် ထပ်လက်ခံလေ့ မရှိတော့ပဲ ထိုနိပါတ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ချဲထီဖွင့်ချိန်၌ လောင်း ထားသည့် နိပါတ်အကွက်ပေါက်သွားလျှင် ထိုထားသည့် ပမာဏအတိုင်း ခိုင်က လျှော်ရသည်။ ဒုတိယတစ်အုပ်က နိပါတ်နှစ်လုံးလောင်းသူများ အတွက်သာဖြစ်ပြီး ၀၁ မှ ၉၉ အထိ နိပါတ်များ ထည့်သွင်းထားသည်။ တတိယတစ်အုပ်ကတော့ ထိုသူများ၏ အမည်များကို သူထိုးသည့် နိပါတ် နေရာတွင် ရေးပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် လိပ်စာလည်း

ရေးချင်ရေးထားတတ်သည်။

ရဲများက ထိုစာအုပ်များနှင့်အတူ ရောင်းချသူကို မိသွားလျှင် သက်သေခံအဖြစ် သိမ်းဆည်းကာ ဖမ်းဆီးအရေးယူလေ့ရှိသည်။ သို့သော် ဒိုင်ကြီးများတွင်မူ မည်သည့်သက်သေခံပစ္စည်းမှ မရှိသဖြင့် တို့ထိမရနိုင်သူများ ဖြစ်နေကြသည်။ ငွေထုတ်ထားသည့် ဒိုင်ကြီးများသည် လက်ခွဲဒိုင်များနှင့် ညှိညှိ အခါမျှ အဆက်အသွယ်မလုပ်၊ အတွေ့ခံခြင်းမရှိ၊ သူတို့ တင်ပေး လိုက်သည့် စာရင်းကိုသာ လက်ခံလေ့ရှိသည်။ ချဲ့ရောင်းသူများက ငွေ ကောက်ပေးပြီး ထိုးထားသည့်နံပါတ်နှင့် ရောင်းချထားသည့် ငွေပမာဏကို ဒိုင်သို့ ချဲ့မထွက်မီ လာတင်ကြရသည်။ ချဲ့ရောင်းသူများသည် ဒိုင်များထံမှ ရသည့် ကော်မရှင်အပြင် ချဲ့ထိပေါက်သွားသူများထံကလည်း ကော်မရှင် အဖြစ် ဆုကြေးများထဲမှ ထပ်မံဖြတ်လေ့ရှိကြသည်။

ဒိုင်ကြီးများတွင် သက်သေအထောက်အထားများကို ဖျောက်ဖျက် သိမ်းဆည်းထားလေ့ ရှိသောကြောင့် ရဲလည်း တော်ရုံနှင့် ရှာဖွေမတွေ့နိုင်ပေ။ ချဲ့ဖမ်းသည်ဆိုလျှင်လည်း ဒိုင်ကြီးတွေကတော့ လွတ်နေတတ်သည်။ ဒေသ ဆိုင်ရာရဲများကလည်း ချဲ့ထိအရောင်း အဝယ်လုပ်နေသူများနှင့် မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ပတ်သက်နေမှုများ ရှိကြသည်။ လိုင်းကြေးဆိုပြီး ပေးထားရမှု များ ရှိသည်။ လိုင်းကြေးပေးပြီး လာဘ်ထိုးကာ လုပ်နေကြသူတွေက များသည်။ တရားမဝင် ချဲ့ထိရောင်းချခြင်းကို ဖမ်းဆီးမှုမှာ အောက်ခြေ လောက်နှင့် မလုပ်ဆောင်နိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရာရှိကြီးများကိုယ်တိုင် စစ်ဆင်ရေးအသွင်ဆင်းပြီး ဖမ်းမှသာ မိနိုင်သည်။

ရန်ကုန်ရဲတပ်ဖွဲ့သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လလောက်က ရှောင်တစ်ခင် စစ်ဆင်ရေး လုပ်ဆောင်ခဲ့စဉ် ထိတ်လန့်စရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပွား ခဲ့သည်။ စစ်တပ်၏ အရေးပါသော စစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ အသက် နှစ်ဆယ် အရွယ်သားတစ်ယောက်သည် တစ်ညတွင် နိုက်ကလပ်မှ ပြန်လာစဉ် ကားကို မြို့တော်အတွင်း အမြန်မောင်းခဲ့သည်။ နိုက်ကလပ်တွင် သူသည် ချဲ့ထိပေါက်ပြီး ကျပ်ငွေ ၈ သန်းခန့် ရရှိခဲ့သောကြောင့် ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ပေး

ခဲ့သည်။ သူမောင်းလာသော ကားသည် လမ်းဆုံတစ်ခုတွင် တက္ကစီတစ်စီးကို အရှိန်ဖြင့် ဝင်တိုက်မိသည်။ မောင်းသူနှစ်ယောက်စလုံး သေသွားသည်။ ထိုသတင်းကို မည်သူမျှ ထုတ်ပြန်ခြင်းမရှိ။ သို့သော် ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ နောက်တစ်နေ့တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၌ ပြောစရာသတင်းတစ်ခု ဖြစ် သွားခဲ့ရသည်။

ထိုမတော်တဆမှုနှင့် ဆက်စပ်ပြီး တရားမဝင် ချဲထီရောင်းချသူ များကို နှိပ်ကွပ်မှုများ စတင်ခဲ့သည်။ ဦးစောလွင်နှင့် သူ့ဒိုင်များသည် ထိုအချိန်တွင် အိမ်တွင်းအောင်းနေကြသည်က များသည်။ တစ်ဦးက အိမ် တစ်အိမ်တွင် ခိုနေလျှင် ကျန်လူများက ရန်ကုန်အနှံ့လှည့်ပြီး ငွေသိမ်း ကြသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့က ချဲရောင်းသူတစ်ဦး၏အိမ်ကို သတင်းအရ ဝင်ရောက် စီးနင်းသည်။ ထိုအရောင်းသည် ချဲအမျိုးသမီးသည် ရေချိုးခန်းအတွင်းဝင်ပြီး စာအုပ်ကို ပြေးဝှက်သည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားပြီး ဖမ်းမိသွားသည်။ သို့သော် သူမသည် ငွေကျပ်နှစ်သိန်း လာဘ်ထိုးလိုက်သောကြောင့် လွတ် သွားသည်။ ချဲထီထွက်သည့်နေ့တွင် ဒိုင်နှင့်အတူ အခြားသူများသည် ရဲတွေ့ မထင်မှတ်သည့် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းတွင် စုဝေးကြပြီး သူတို့အလုပ်ကို သူတို့ ဆက်လုပ်နေကြသည်သာ ဖြစ်သည်။

လူတွေက ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေသော်လည်း အလောင်း အစားကိုတော့ ဆက်လုပ်နေကြသည်။ ချဲထီနံပါတ်လောင်းခြင်းကို ဖုန်းများ နှင့် လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ဒိုင်တွေက တိုက်ခန်းတံခါးကို အပြင်က သော့တွေ ခတ်ပြီး အတွင်းတွင် လုပ်ကြသည်။ ဝင်ရောက်စီးနင်းပြီးဆိုလျှင်လည်း စာအုပ် တွေကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးချိန် ရနိုင်သည်။ တိုက်ခန်းထဲတွင် ရောက်နေကြသော လက်ခွဲအရောင်းဒိုင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် မော်လမြိုင်က ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်များဖြစ်ကြပြီး လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ် လောက်ကတည်းက ချဲရောင်းလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးသည် ကျောင်းဆရာမဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ဦးကတော့ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ရောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် အရောင်းစာရေးသုံးဦး ရှိသေး

သည်ဟု ဆိုသည်။ သူတို့က အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ် တက္ကသိုလ်
 ကျောင်းသူတစ်ဦးကို လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လလောက်ကတည်းက စည်းရုံးပြီး
 ကျောင်းအားချိန်တွင် ချဲရောင်းခိုင်းထားသည်။ ထိုအလုပ်သည် အန္တရာယ်များ
 သော်လည်း အားမစိုက်ရဘဲ အကျိုးအမြတ်များသဖြင့် ရောင်းပေးသူတွေက
 လည်း စိတ်ဝင်စားကြသည်။ တိုက်ခန်းသို့ ရောက်လာသောသူများသည်
 မော်လမြိုင်တွင် နေသည် ဆိုသော်လည်း ရန်ကုန်သို့သာ
 အရောက်အပေါက်များကြသည်။ လတစ်လ၏ ၂၉ ရက်တွင် ရောက်
 လာကြပြီး ၁၇ ရက်နေ့မှ ပြန်လေ့ရှိကြသည်။ ထိုင်းချဲထိက တစ်လလျှင်
 နှစ်ကြိမ်ပွင့်သည်။ လတစ်လ၏ ၁ ရက်နေ့နှင့် ၁၆ ရက်နေ့များတွင် ဖြစ်
 သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တရားဝင်လောင်းကစားကြသော အစိုးရထိလည်း
 နှစ်သည်။ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်လောက်ကတည်းက ခေတ်စားလာသည့် ချဲထိ
 နေစ်သည် ထိုင်းနိုင်ငံထက်ပင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပိုပြီးအောင်မြင်သည်ဟု
 ဆိုရမည်။

မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရထိကို ၁၉၃၈ ခုနှစ် ကိုလိုနီခေတ်ကုန်ပိုင်း
 လောက်ကတည်းက ထိတစ်စောင်လျှင် နှစ်ကျပ်နှုန်းဖြင့် မပြောင်းလဲဘဲ
 ရောင်းချခဲ့ရာ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ခန့် တည်မြဲခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ ၁၉၈၈
 ခုနှစ် နောက်ပိုင်းမြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန် ဆိုရယ်လစ်စနစ်လည်း ကွယ်
 ပျောက်သွားပြီး စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းလိုက်ကာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို
 ထုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိတစ်စောင်နှုန်းကိုလည်း ၂ ကျပ်မှ ၅ ကျပ်သို့
 တိုးမြှင့်လိုက်ကြသည်။ ထိကို လစဉ်တစ်လတစ်ကြိမ်ဖွင့်ပြီး ဆုကြေးကို
 ငါးသိန်းခန့်အထိ တိုးမြှင့်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ထိလက်မှတ်ရောင်းကြေး
 ကိုလည်းမြှင့်၊ ဆုကြေးကိုလည်း အဆင့်ဆင့် မြှင့်တင်သွားခဲ့သည်။ ၁၉၉၆
 ခုနှစ်တွင် မြန်မာ့ထိစနစ်သည် အသွင်ပြောင်းလာသည်ဟု ဆိုရမည်။ နှစ်လုံး
 ငါးသိန်း ပြစ်လာပြန်သည်။ သိန်းဆုကြီးပေါက်ကဏန်း၏ နောက်ဆုံး နှစ်လုံးကို
 သက်မဲအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဆုပေးသည့်စနစ်ဖြစ်သည်။ အစိုးရကိုယ်တိုင်
 နှစ်လုံးထိကို လုပ်ဆောင်လာသည်ဟု ဆိုရမည်။ အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံခန့်သာ

မျှော်လင့်ချက် ရှိနိုင်မည့် အခွင့်အရေးလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုနောက်ဆုံး နှစ်လုံးတိုက်သူသည် အဆ ၈၀ ရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုခေတ်က အစိုးရနှစ်လုံးထီသည် ခေတ်စားသွားသဖြင့် ဦးစော လွင်တို့ ခုနှစ်လခန့် အလုပ်မဖြစ်သည့်ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ရသေးသည်။ တရားမဝင် ထိတ်လန့်စွာ လောင်းကစားနေရာမှ တရားဝင် မြောင်ကျကျ စိတ် ကြိုက်နှစ်လုံးကို လောင်းကစားခွင့်ရလာကြသည်ဟု ဆိုရမည်။

နေ့လယ် ၂ နာရီ ထိုးပြီဖြစ်သည်။ ချဲထီဖွင့်ချိန်လည်း နီးကပ်လာ ပြီ။ ချဲအရောင်းသမားများသည် အရောင်းကို ပိတ်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ သူတို့ ကြိုတင်မျှော်မှန်းထားသည်ထက် လောင်းကြေးပမာဏ ပိုရခဲ့သည်။ အချို့သော နံပါတ်များကို ဦးစောလွင် လက်ခံခိုင်းထားသည့် ပမာဏထက် ပိုရောင်းချထားခဲ့သည်။ မော်လမြိုင်မှ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက ငွေပိုထိုးသည့်အတွက် လက်ခံရန် ဖုန်းဖြင့်သဘောတူထားသည်။

နေ့လယ် ၂ နာရီခွဲတွင် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပြီ။ စာအုပ် များကိုလည်း နံပါတ်အစဉ်အတိုင်း ချထားကြသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးနံပါတ်ထွက်သွားမှ အရှိန်များ လျော့သွားပေလိမ့်မည်။ ချဲအရောင်းသမားအုပ်စုသည် တစ်ခုခု စားသောက် ရန်အတွက် တိုက်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ ၃ နာရီ ၁၅ မိနစ်ခန့်တွင် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ဆိုဖာများပေါ်တွင် လှဲလျောင်းရင်း ချဲအထွက်ကို စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက် ၁၅ မိနစ်အကြာတွင် ဖုန်းလာသည်။ ထွက်သွားသည့် နံပါတ်မှာ ၀၀၅ ဖြစ်သည်။ ဒိုင်စားဂဏန်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး စာအုပ်များ လှန်လှောပြီး ထိုနံပါတ်ကို ထိုးထား မထား ရှာကြသည်။

၀၀၅ နံပါတ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ၀၀၅ နံပါတ်ကို တည့်ထိုးထားလျှင် အဆ ၅၅၀ လျော်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုနံပါတ်ကို ထိုးထားသည့် ငွေပမာဏမှာ ၅၀ ကျပ်သာဖြစ်သည်။ ထိုနံပါတ်နှင့် ဆက်စပ်ပြီး ၀၅၀ သို့မဟုတ် ၅၀၀ ပတ်ထားလျှင် အဆ ၁၀၀ လျော်ပေးရမည်။ ထိုနံပါတ်များကို ထိုးထား

သူမရှိ။ ၀၀၄ သို့မဟုတ် ၀၀၆ နံပါတ်ထိုးထားသူများသည် ဘေးတိုက်အဖြစ် ၁၀ ဆလျှော်ကြေး ငွေရမည်ဖြစ်ပြီး ထိုနံပါတ်များကို ထိုးထားသူ ၅ ဦးရှိကာ ၇၀၀ ကျပ်ဖိုး ထိုးထားသည်။ နှစ်လုံးထိအဖြစ် ၀၅ ဟု ထိုးထားသူများကို ၁၅ ဆလျှော်ရမည်ဖြစ်ပြီး ၁၀၀ ကျပ်ဖိုး လောင်းထားသည်။

လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်စားနေသည့် အမြင့်ဆုံး အာရုံများသည် နံပါတ်ထွက်သွားပြီး နောက်လျှောကျ ပျောက်ကွယ်သွားကာ ရယ်ရွှင် နှစ်သက်ရာများ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သူတို့ ရရှိလိုက်သည့် အကျိုးအမြတ်ကား အလွန်များပေလိမ့်မည်။ အုပ်စုလိုက် ချက်ချင်း တွက်ချက်မှုများ ပြုလုပ်နေကြသည်။ လောင်းကြေးစုစုပေါင်း သုံးသိန်းကျော်ကျော် ရလိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး ဒိုင်အိမ်မှာပင် လုပ်ငန်းများ လက်စသတ်လိုက်ကြပြီးနောက် အလုပ်သမားသုံးယောက်သည် တယ်လီဖုန်းဖြင့် လောင်းထားသည့် လောင်းကြေးများကို ကောက်ခံရန် ထွက်သွားကြသည်။ ထို့ပြင် ချဲပေါက်သော သူများကိုလည်း သူတို့ပဲလိုက်ပြီး အလျော်အစား လုပ်ပေးကြမည်ဖြစ်သည်။ ဒိုင်ပြေးပြီဆိုသည့် ကောလာဟလတွေလည်း ထွက်လာသည်။ ၀၀၅ နံပါတ်ကို လောင်းကြေးများများ အလျော်အစား လုပ်ရမည့် ဒိုင်များအနေဖြင့် ပြေးကောင်းပြေးနိုင်ပေသည်။

ခွဲဖွင့်ပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် မအေးကို ကျွန်တော် ပြန်တွေ့သည်။ ချဲမခွင့်မီက သူတို့အတိတ်တွေ နိမိတ်တွေကောက်ပြီး နံပါတ်တွေကို ဖော်ခဲ့ကြသည်။ သူထိုးသည့် နံပါတ်မှာ နှစ်ပေါက်တည်း ဖြစ်သည်။ ၇၅၁ နှင့် ၇၆၁ တို့ဖြစ်သည်။ ထိုနံပါတ်များသည် ဒိုင်ပြေးဘုန်းကြီးက သူ့မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် ရေးပေးလိုက်သည့် နံပါတ်များဖြစ်သည်။ မအေးက သူတို့ကို ဆရာတော်ကပေးသည့် နံပါတ်သည် ပေါက်ဂဏန်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အနေဖြင့် မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် မပေါက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ဆရာတော်က ပထမဂဏန်းနှစ်လုံးကို မျဉ်းသားပေးလိုက်ပြီး သား ဖြစ်သည်။ ဆရာတော် ရေးပေးလိုက်သည့် ဝိပဿနာဆိုသည့်

စာလုံးမှာပင် ၀၀၅ ဆိုသည့် အဖြေပါပြီးသွားကြောင်း ပြောကြသည်။
 ဝိဆိုသည့်စာလုံးကို သုညနှစ်လုံးဟု ကောက်နိုင်ကြောင်း ပဆိုသည်မှာ
 နေ့နံအရကောက်လျှင် ကြာသပတေးနံ ၅ ဖြစ်သည်။

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

ချဲထိ (၁)

မြန်မာပြည်တွင် နှစ်ရက်ခန့် လည်ပတ်ခဲ့ရသည့် ကာလ၌ ထိအကြောင်း ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပြီးနောက် မန္တလေးမင်းနေပြည်တော်ခေတ်က ထိအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂျိမ်းစ်စကောက်ခေါ် ရွှေရိုးဇေးသားခဲ့သည်များကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားနေမိသည်။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲနှစ်ကြိမ် ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဗြိတိသျှတို့က နယ်ပယ်ဒေသ အတော်များများကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။ သီပေါမင်း (၁၈၇၈-၁၈၈၅)သည် မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းလောက်ကိုသာ စိုးမိုးနိုင်တော့ပြီး ဘဏ္ဍာငွေအမြောက်အမြားလည်း လျော့ပါးဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း လွတ်လပ်သည့် နယ်မြေဆိုသည်မှာ လက်ချိုးရေရသည့် အနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ လန်ဒန်နှင့် ကလကတ္တားမှ နိုင်ငံရေးနှင့် ကုန်သွယ်ရေးကို သိမ်းပိုက်ချုပ်ကိုင်ထားရုံမက၊ နောက်ထပ် နယ်မြေများကို ထပ်မံသိမ်းပိုက်နိုင်ရေးအတွက် စည်းရုံးလှုပ်ရှားနေချိန်ကာလလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရင့်ရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ ငွေကြေးဆိုင်ရာ အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်နေရသည့်အပြင် သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်တို့ ဒေဝါလီခံနေရချိန်ဟု ဆိုရမည့်ကာလ ဖြစ်သည်။

သီပေါမင်းသည် ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲသို့ ငွေများ ပြန်ဖြည့်နိုင်ရေး အတွက် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးပမ်းတော့သည်။ ၁၈၇၉ ခုနှစ်တွင် ထီရောင်းချခွင့် လိုင်စင်များ ထုတ်ပေးပြီး ငွေရှာတော့သည်။ တစ်နိုင်ငံလုံး ထီအရောင်းဆိုင် များ ဖွဲ့လိုပေါက်လာပြီး ယင်းထီအရောင်းဆိုင်များကို ကြီးကြပ်ရန် ဝန်ကြီးများ နှင့် အဆင့်မြင့်အရာရှိများကို ခန့်အပ်ခဲ့သည်။ အမှုထမ်းအရာရှိများသည် သူတို့ကိုယ်ပိုင် ထီဆိုင်များဖွင့်ကာ ထီရောင်းသူအချင်းချင်း ပြိုင်ဆိုင်မှုများ ကလည်း ကြီးမားလာခဲ့သည်။ ထီထိုးလိုသူများကို ထီဆိုင်များသို့ အတင်းခေါ် လာခြင်း၊ ရေ၊ ဆေးလိပ်နှင့်ကွမ်းများ တည်ခင်းညှစ်ခံခြင်း၊ သူတို့ရောင်းချ သည့် ထီလက်မှတ်များကို မဝယ်ဝယ်အောင် အတင်းအဓမ္မ တိုက်တွန်း ခြိမ်းခြောက်ခြင်းများကိုပါ ပြုလုပ်လာခဲ့ကြသည်။ ထီနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်မြို့လုံး ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကြေကာ မွဲပြာကျခဲ့သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရွှေရိုးက-ဈေးအတွင်း ရောင်းသူရော ဝယ်သူပါ မတွေ့ရ။ လယ်သမားတို့လည်း သူတို့လယ်မြေ အပါအဝင် ပစ္စည်းအားလုံးကို ရောင်းချပြီး ရသမျှငွေကို အားလုံး ထီထိုး လိုက်ကြသည်။ ဖခင်တွေက သမီးတွေကို ရောင်းသည်။ ခင်ပွန်းတွေက ဇနီးတွေကို ရောင်း သည်။ သူတို့ကံတရားကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကြိုးပမ်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထီရောင်းသူများက အမျိုးသမီးများကို ထီလက်မှတ်နှင့် မလဲပါဟု ကြေညာ ချက် ထုတ်ပြန်ထားသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သီပေါမင်းသည် အခြားနည်းဖြင့် ငွေရနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို ရှာကြံခဲ့သော်လည်း ၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးကျဆုံးမည့်အရေးကို မကာကွယ်နိုင်သည့်အပြင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်စနစ်လည်း နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ရတော့သည်။ မြန်မာ့လူ့ဘောင်ကြီး တစ်ခုလုံးသည် ကပ်ဘေး တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသလို မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ပျက်သုဉ်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လောင်းကစားဖြင့် ပြည်ဖုံးကာချခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်သည် မြန်မာ့သမိုင်းတွင် အမှန်တကယ် ရှိခဲ့သည်။

သမိုင်းတစ်ပတ် ပြန်လည်ပြီထင်သည်။ ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်ကာလ

လောက်ကတည်းက မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထီလောင်းကစားသည့် အလေ့အထ ပြန်လည်ထွန်းကားလာခဲ့သည်။ နိုင်ငံအနှံ့လမ်းများ၊ အိမ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ဆိုင်တွေပေါ်မှာသာမက ဖုန်းများဖြင့်လည်း ထီအကြောင်းသာ ပြောကြ သည်။ လူတွေက ထီအကြောင်းပဲတွေ့၊ ထီအကြောင်းပဲ ပြောသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ မြန်မာပြည် သန်း ၅၀ ခန့်သော ပြည်သူတို့သည် ထီနှင့် သံသရာလည်နေခဲ့ရသည်ဟုပင် ပြောနိုင်သည်။

ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ စီးပွားရေး အကျပ်အတည်းအတွက် ထွက် ပေါက်ရှာကြခြင်းဟုလည်း ပြောကြသည်။ ၁၉၈၀ ပြည့်လွန် ကာလလောက် ကတည်းက မြန်မာနိုင်ငံပြည်သူတို့သည် ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှု ဆိတ်သုဉ်း ခဲ့ရသည်။ လူတိုင်း စီးပွားရေးက အဆင်မပြေ၊ အလုပ်အကိုင်က မရှိနှင့် ဒုက္ခတွေ ရောက်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုအချိန်တွင် တရားမဝင် ထီလောင်းကစားမှုများ မြန်မာနိုင်ငံ အတွင်း ရောက်လာသည်။ နိုင်ငံအတွင်း စီးပွားရေး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများက လည်း ကန့်သတ်ခြင်းခံထားရပြီး စီးပွားရေးလုပ်ခြင်းကပင် သက်စွန့် ဆံဖြား လုပ်ကိုင်ရသလို ဖြစ်နေသောကြောင့် ငွေကြေးကို အခြားနည်းဖြင့် တရားမဝင် ကစားချင်သော ငွေရှင်ကြေးရှင်များခေတ်သို့ ရောက်လာသည် ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ထိုကို တရားမဝင် ကစားကြသည်ဆိုရာတွင် ဆိုင်းနိုင်ငံထီကို လောင်းကစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ချဲ့ထိ (၂)

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ပါရီသုတေသန တတ်ခွဲခန်းတစ်ခုထဲတွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်း၏ ထူးဆန်းသော ချဲ့ထိဆိုင်ရာ ဓလေ့နှင့်အယူအဆများအကြောင်း ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့ လက်ခံယုံကြည်သည့် သီးခြားအချက်များအပေါ် စိတ်ဝင်စားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး အတော်များများသည် ချဲ့ဂဏန်းခန့်မှန်းသူများ အလျှင်အမြန် ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့လည်း ၃၇ မင်းနတ်ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူများကဲ့သို့ ကြားခံအဆက်အသွယ် ပေးနိုင်သည့် သဘောဆောင်လာကြသည်။ နတ်ကိုးကွယ်မှုသည် မြန်မာ နိုင်ငံတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာပြီးလျှင် ဒုတိယအများဆုံး ကိုးကွယ်သည့် ဓလေ့ ဖြစ်သည်။ နတ်ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူများနှင့် နတ်များကြားတွင် နတ်ကတော် များသည် ဆက်သွယ်ပေးသူများ ဖြစ်ကြပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ပြဿနာများအတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေးရာတွင် သူတို့ ပါဝင်လေ့ရှိကြသည်။ မြန်မာ့လူ့ဘောင်တွင် ချဲ့ထိဓလေ့ဝင်ရောက်လာခြင်းနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုတို့သည် ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုများ ရှိသွားခဲ့ရသည်။ ချဲ့ထိတော့မည်ဆိုလျှင် ပြောလေ့ရှိသည့် စကားတစ်ခွန်းမှာ ကံစမ်းတယ်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓအမြင်တွင် ကမ္မ(ကံ)ဆိုသည်မှာ အတိတ်က ကောင်းမှု

မကောင်းမှုများနှင့်လည်း သက်ဆိုင်နေသည်။ ကံကောင်းသည် ဆိုခြင်းမှာ လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ အတိတ်က ကောင်းမှု လုပ်ခဲ့လျှင် မျက်မှောက်တွင်လည်း ကောင်းကျိုးကိုသာ ပြန်ပေးနိုင်ပြီး၊ အနာဂတ်တွင် ကြီးပွားချမ်းသာခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်းများလည်း ရှိလာမည် ဖြစ်သည်။

အခွင့်အလမ်းနှင့် ကံကောင်းသည်ဆိုခြင်းမှာ အတိတ်ကုသိုလ်နှင့် လည်း သက်ဆိုင်နေသည်ဆိုသည့် ယုတ္တိပေဒနှင့် တည်ဆောက်ထားမှုကို ယုံကြည်နေကြသောကြောင့် ကံကောင်းတယ် ကံပေးတယ်ဆိုခြင်းမှာ ပေးသူက ပေးတိုင်းလည်းမရ၊ ကံကောင်းမှ ရနိုင်သဖြင့် ဒိုင်ပြေးဘုန်းကြီးက ပေးလိုက်သော်လည်း ကံမပေးသောကြောင့် မရသေးဟုသာ သူတို့က ယုံကြည်ထားကြသည်။ မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သည်ဖြစ်စေ ကံ ကောင်းရန် လိုသည်။ ကံချည်းသက်သာမက ဝီရိယလည်း စိုက်ထုတ် ရန် လိုသည်။ သူတို့ပြောချင်သည့် ဝီရိယဆိုသည်မှာ မပေါက်မချင်း ဆက်ပြီးထိုးနေရန်ဖြစ်သည်။

ချဲ့ထိုးသူများသည် ကံကောင်းမှ ဆရာတော်များပေးသော နိပါတ်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်မည်။ ဆရာတော်များ၏ စိတ်အာရုံတွင် ဖော်လာမည့် ချဲ့နိပါတ်ဆိုသည်ကလည်း စိတ်တန်ခိုး၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုများ နှင့်လည်း သက်ဆိုင်နေသည်။ ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်လာရန်အတွက် ချမှတ် ထားသည့် စည်းကမ်းများကို လိုက်နာရပြီး ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ကျင့်ကြံအား ထုတ်ရသည်။ အတိတ်ကံပါမှသာ ရဟန်းဖြစ်လာနိုင်သည်။ ရဟန်းတစ်ပါး၏ နန်းတိုင်သည် ကံကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ကံဆိုးသည်ဖြစ်စေ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ မွေးဖွားခြင်းနှင့် သေဆုံးခြင်းဆိုသည့် သံသရာကို နောက်တစ်ဖန် ပြန်လည်မပတ်နိုင်စေရန် ကျင့်ကြံအားထုတ် နိုင်ရေးသည် ရဟန်းတို့၏ တာဝန်သာဖြစ်သည်။

မြန်မာလူမျိုးများသည် သမာဓိအားကောင်းစေရန် ကျင့်ကြံအား ထုတ်ပြီးနောက် သိဒ္ဓိ၊ ဣဓိစွမ်းအားများ ကောင်းလာလျှင် အနာဂတ်ကို

ခန့်မှန်းလာနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ အချို့သော ရဟန်းများသည် ဤသို့အနာဂတ်ကို ခန့်မှန်းနိုင်စွမ်းများ အားကောင်းလာစေရန်အတွက် တောထွက်ပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်လေ့ရှိကြသည်။ ထိုရဟန်းတော်များကိုသာ လူတွေက တန်ခိုးစွမ်းအင်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်လေ့ရှိပြီး၊ ချွန်ပါတ်များလည်း ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ကြသည်။

သူက စိတ်စွမ်းအားကောင်းတယ် (သမာဓိအားကောင်းတယ်) ဟုပြောခြင်းမှာ စိတ်စွမ်းအင် အမြင့်မားဆုံး ရောက်နေသူတစ်ဦးဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်စွမ်းအင်ကောင်းသောသူများသာ ထူးခြားသည့် အမြင် အကြားအာရုံများကို ထုတ်ဖော်နိုင်စွမ်းရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ရဟန်းတစ်ပါး သည် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေစဉ် သို့မဟုတ် အိပ်မက်များမက်ပြီး အာရုံ ရတယ်ဟု ပြောနိုင်သည်။ ရသည့်အာရုံကို ပေးနိုင်ခြင်းအား အတိတ်ဟု ခေါ်သည်။ မြန်မာစကားတွင် အတိတ်ဆိုသည်မှာ (ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသောကာလ၊ သက်တေ၊ နိမိတ်)စသည်တို့နှင့်လည်း ဆက်စပ်နေသည်။ သို့သော် ချဲ့ထိ နှင့်ပတ်သက်သည့် အတိတ်ဆိုသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရမည့် ပုံသေနည်း တစ်ခု အသွင်ဆောင်သည်။ ကံကောင်းစေရန်ပေးသည့် အတိတ်ကို ကံ ကောင်းမှသာ ဖော်ဆောင်နိုင်မည့် သဘောရှိသည်။

စိတ်စွမ်းအင် ရရှိထားသည့် ရဟန်းများနှင့် လူဝတ်ကြောင် ပုဂ္ဂိုလ် များတွင် ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းများတွင် သိပ်ပြီးကွာခြားမှု မရှိကြပေ။ ချွန်တန်းကို စိတ်စွမ်းအင်ရှိသူတိုင်း အာရုံရနိုင်သည်။ ထိုစိတ်စွမ်းအင်ရရန် ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရသည့် အနေအထားမှာလည်း လူနှင့်ရဟန်း ကွာခြားမှု သိပ်မရှိ ပေ။ သို့သော် ရဟန်းဘဝတွင် နေထိုင်ကျင့်ကြံခြင်းသည် မြင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆထားပြီး ကံနှင့် ကံ၏အကျိုးကို လူပုဂ္ဂိုလ်ထက် ပိုမိုရလွယ် ရောက်လွယ် သည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူအဆတွင် စိတ်တန်ခိုးနှင့် စွမ်းအင်အမြင့်ဆုံးကို ရဟန်းများသာ ရနိုင်သည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်များတွင်ကား ထိုမြင့်မြတ်သူများကို လှူခြင်းဖြင့်သာ အကျိုးရှိနိုင် သည်။

ချဲ့ထိနံပါတ်ပေးသည့် ဘုန်းကြီးများသည် ချက်ချင်း လက်ငင်းအလှူငွေ သို့မဟုတ် ပစ္စည်းများ ရတတ်သည် မဟုတ်ပေ။ သူပေးသည့် နံပါတ်အပေါ် မူတည်သည်။ ချဲ့ပေါက်သွားမှ အလှူငွေလည်း ရတတ်သည်။ ဒကာ ဒကာမများ ပေါက်နိုင်သည့် နံပါတ်ပေးနိုင်မှသည် သူတို့လည်း ချမ်းသာ၊ ဘုန်းကြီး၏ ကျောင်းသင်္ကန်း အနေအထားလည်း နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်းလဲ သွားနိုင်သည်။

မအေးကိုယ်တိုင် ဝန်ခံချက်အရ ချဲ့ထိကိုယ့်ကြည်ခြင်းသည် ဒုက္ခပေးခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဘာသာရေးအရ ဘုန်းကြီး ထံတွင် ချဲ့နံပါတ်တောင်းခြင်းမှာလည်း ဘုန်းကြီးကို ဒုက္ခပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ရဟန်းတော်များဘက်က ကြည့်လျှင်လည်း ချဲ့နံပါတ်ပေးခြင်းမှာ ဝိနည်းနှင့် မညီပေ။

မြို့တော်ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကျွန်တော် ဦးဩဘာသနှင့်အတူ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ထိုဘုန်းကြီးကို ကျွန်တော်သည် သာမညဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မွေးနေ့ပွဲတွင် တွေ့ဆုံ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးဩဘာသသည် တစ်ချိန်က ကျန်းမာရေးဌာနမှ အစိုးရ ဇန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ချဲ့ထိနှင့် ပျော်မွေ့ ခဲ့ရာမှ ပင်စင်ယူလိုက်ချိန်တွင် ရဟန်းဘဝကို ကူးပြောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မှန်းတိန်းချိန်နီးပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မြို့နှင့်(မော်လမြိုင်) ကီလို မီတာ အနည်းငယ်ကွာဝေးသော တောကျောင်းသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ထိုကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေသည့် ဆရာတော်မှာ ဝင်းစိန်ဆရာတော် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် အလွန်ထင်ရှားလာရုံမက ၁၈၀ မီတာရှိသည့် ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး လျောင်းတော်မူ ဘုရားကြီးတစ်ဆူကိုလည်း တည်ထား ထူထောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဆရာတော်သည် ချဲ့နံပါတ်ပေးရာတွင် အလွန်ကျော်ကြားသူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော်ထံ ရောက်သည့်အခါ ဘေးတွင် လူ ဆယ်ဦးခန့်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာတော်သည် လာသမျှဧည့်သည်များကို

လက်ခံတွေ့ဆုံလေ့ ရှိသည်။ ဆရာတော်ပြောသမျှကို လူတွေက မှတ်စု
 စာအုပ်များထုတ်ကာ လိုက်မှတ်နေကြသည်။ ဆရာတော်ကလည်း သူတို့
 လိုက်မှတ်နေကြသည်ကို ဂရုမထားဘဲ ပြောချင်ရာပြောနေသည်။ နောက်မှ
 ဆရာတော်သည် ခဲ့ပေါက်သည့် အလှူရှင်များက လှူသည့် အလှူငွေများကို
 စုပေါင်းပြီး ဘုရားတည်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်နှင့်အတူ
 ပါလာသည့် ဘုန်းကြီးက သူ့ကျောင်းတွင် လိုက်အိပ်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။
 သူ့ကျောင်းသည်လည်း ထင်ရှားသည့် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ ရှိသည်။ နောက်
 တစ်နေ့တွင် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ရဲအရာရှိတစ်ဦး ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို
 ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် သွားရောက်တည်းခိုရန် ပြောသည်။ ကျွန်တော်သည်
 ပစ္စည်းများကို ထုတ်ပိုးနေစဉ် ရဲအရာရှိက ဆရာတော်နှင့် စကားပြောနေ
 သည်။ သူလည်း ဆရာတော်ထံ နောက်တစ်နေ့ မည်သည့်နံပါတ် ထိုးရ
 မည်ကို မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် မော်လမြိုင်မှ ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။
 ထို့နောက် ရန်ကုန်မှ ပဲရစ်သို့ ပြန်လာသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မြန်မာ့လေ့
 စရိုက်နှင့် ယဉ်ကျေးမှုများကို တစ်ချိန်တည်းတွင် အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ
 သိခွင့်ရခဲ့သည်။

Ref : The Cheaters (Journey to the Land of the Lottery), by
 Guillaume Rozenberg

ဦးနေဝင်း၏ သေတမ်းစာ

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၆ ရက်နေ့ထုတ် နိုင်ငံတော်ပိုင် သတင်းစာများတွင် ထူးဆန်းသည့် နာရေးသတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရသည်။ အမှန်တော့ ပြည်သူများကြားထဲတွင် ထိုသတင်းက ပျံ့နှံ့နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ဦးနေဝင်း ကွယ်လွန်သွားပြီ။ အသုဘအခမ်းအနားကို နေ့ချင်းပြီး လုပ်လိုက်သည်။ အသုဘကို အကြောင်းပြုပြီး ဦးနေဝင်း၏တပည့်များက နိုင်ငံတော်ကို နှစ်ကန်တော်လှန်ရန် ကြံစည်နေသောကြောင့် ချက်ချင်းမီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်သည်။ စသည့် ကောလာဟလများ ပျံ့လွင့်နေသည်။

နိုင်ငံတော်တွင် စာပေစိစစ်ရေး လက်စောင်းထက်နေချိန် ဖြစ်သောကြောင့် နာရေးကအစ ဖြတ်တောက်၊ ကန့်ကွက်၊ ပယ်ချမှုများ ရှိနေသည့် ကာလတွင် ထိုနေ့သတင်းစာ၌ နာရေးသတင်းက ပါလာသည်။

၆-၅-၂၀၀၂

**ဦးနေဝင်း
အသက်(၉၃)နှစ်**

ရန်ကုန်တိုင်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ဝေလမ်း၊ အမှတ်(၁၅)နေ (ခေါ်ခင်မသန်း)၏ ခင်ပွန်း၊
(ဦးသိန်း)၊ ဦးဝေဇွဲ၊ (ဦးအေးအောင်ဝင်း)၊ (ခေါက်တာခေါ်လှလှဝင်း)၊ ခေါ်သီတာဝင်း၊ ခေါက်တာ
ခေါ်သော်တာဝင်း၊ ခေါက်တာ ခေါ်ခင်ဇောဝင်း၊ ဦးဦးစေဝင်း၊ ခေါက်တာခေါ်ကြေးမုံဝင်းတို့၏
ဝခင် ဦးနေဝင်းသည် ၂၀၀၂ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ(၅)ရက်နေ့ ၃နက်(၀၇၃၀)အချိန်တွင် ဘဝတစ်ပါးသို့
ပြောင်းသွားကွယ်လွန်သည်ဖြစ်ပါ၍ ကာယကံရှင်၏ အနုအရ ဒီဇင်ဘာလ(၅)ရက်နေ့
နေ့လယ်(၁၃၃၀)အချိန်တွင် ရေခဲသေသနာနှင့် မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးစီးပါကြောင်း။

ကျေးဇူးရှင် မစင်ကြီး ဦးနေဝင်း နားမကျန်းစဉ် ပြုစုကုသပေးခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးကို
လည်းကောင်း၊ ရာပနာကိစ္စတွင် အဘက်ဘက်မှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို
လည်းကောင်း၊ ကျွန်ရန်သူမိသားစုများမှ ကျေးဇူးတင်ရှိအပ်ပါသည်။ မိမိတို့အဖေဖြစ် တစ်ဦးချင်း
ကိုယ်စီကိုယ်စ ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မပြောဆိုနိုင်သည်ကို နားလည်သည့်
အတွက် အထူးပင်ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကျွန်ရန်သူမိသားစု။

ကျန်ရစ်သူမိသားစု၏ အထက်ပါ နာရေးကြော်ငြာကို ဖတ်လိုက်မှ
မြန်မာနိုင်ငံကို နှစ် ပေါင်း ၂၆ နှစ်တိုင် အုပ်စိုးသွားခဲ့သော၊ ၂၆ နှစ်လုံးလုံး
မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးကို မလှုပ်နိုင်အောင် တုပ်နှောင့်ခဲ့ပြီး၊ နောက်ဆုံးကာလ
၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် ၂၃ ရက်နေ့တွင် ပါတီဥက္ကဋ္ဌတာဝန်မှ နုတ်ထွက်ပေး
လိုက်သူ၏ ဘဝနိဂုံးကို သိလိုက်ကြရသည်။ သူသည် ပြည်သူ့ကို ရန်လို
သော စကားများပြောပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် နုတ်ထွက်သွားခဲ့သူလည်း
ဖြစ်သည်။ သူက “ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးက အနားယူတော့မယ်။ အနားယူ
တော့မယ်ဆိုပေမယ့်လို့ နောင်အဖွဲ့အစည်းတွေ တာဝန်အပြည့် ကွပ်ကဲနိုင်တဲ့
အထိတော့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကို မပျက်စီးရအောင်၊ ကသောင်းကနင်း
မဖြစ်ရအောင် ဆက်ထိန်းရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီထိန်းတဲ့အထဲမှာ တိုင်းပြည်
တစ်ပြည်လုံး လူထုကို ကျွန်တော် သိစေချင်တယ်။ နောင်ကို လူစုလူဝေးနဲ့
ဆူဆူပူပူ လုပ်လို့ရှိရင်တော့ စစ်တပ်ဆိုတာ ပစ်ရင် မှန်အောင်ပစ်တယ်။
မိုးပေါ်ထောင်ပြီး ချောက်တာ မပါဘူး။ အဲဒီတော့ နောင်ကို ဆူဆူပူပူ
လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ တပ်ကို သုံးလို့ရှိရင်တော့ အဲဒီဆူတဲ့လူတွေ မသက်သာ
ဘူးသာ မှတ်ပေတော့လို့ ကျွန်တော် ဒီကနေ ပြောပါတယ်” ဟု ဆိုခဲ့သည်။

သူပြောသွားခဲ့သည့် စစ်တပ်ဆိုတာ ပစ်ရင် မှန်အောင်ပစ်တယ်။ ဇိုးပေါ်ထောင်ပြီး ချောက်တာမပါဘူး ဆိုသည့်စကားသည် သမိုင်းဝင်သွားခဲ့သော အာဏာရှင်တစ်ဦး၏ မှတ်တမ်းစကား ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

နာရေးကြော်ငြာတွင် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် အချက်မှာ ဒေါ်ခင်မေသန်း(ကွယ်လွန်)၏ ခင်ပွန်းဆိုပြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းကို ကိုယ်စားပြုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ဦးနေဝင်းသည် ခုနှစ်ကြိမ် ထရားဝင်လက်ထပ်ထားသူ ဖြစ်သည်။ သူလက်ထပ်ထားသည့် စာရင်းကို ပြန်ကောက်ကြည့်လျှင်-

၁။ ပထမအိမ်ထောင်မှာ ဒေါ်သန်းညွန့်ဖြစ်ပြီး သူနှင့် ကျော်သိန်းဆိုသည့် သားတစ်ဦး မွေးဖွားခဲ့သည်။

၂။ ဒုတိယအိမ်ထောင်မှာ ဒေါ်တင်တင်ဖြစ်ပြီး သူနှင့် သားနှစ်ဦး ထွန်းကားခဲ့သည်။ ငွေစိုးနှင့် အေးအောင်တို့ ဖြစ်သည်။

၃။ တတိယအိမ်ထောင်မှာ ဒေါ်ခင်မေသန်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကေတိဘသန်းဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ယခင် ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ် ပါမောက္ခဟောင်း ပါမောက္ခဦးဘသန်း၏သမီး ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်မေသန်းနှင့် သမီးနှစ်ဦး၊ သားတစ်ဦး ထွန်းကားသည်။ စန္ဒာဝင်း၊ ကြေးမုံဝင်းနှင့် ပြုံးနေဝင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်မေသန်းသည် ပထမအိမ်ထောင်နှင့် သမီးသုံးဦး ထွန်းကားခဲ့သေးသည်။ လဲ့လဲ့ဝင်းနှင့် အမွှာဖြစ်သော သီတာဝင်းနှင့် သော်တာဝင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်မေသန်းသည် ဦးနေဝင်း၏ အချစ်ဆုံး ဇနီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ၁၉၇၂ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

၄။ ဒေါ်ခင်မေသန်း ကွယ်လွန်ပြီးနောက် တက္ကသိုလ်သမိုင်းဌာနမှ ဆရာမတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါ်နီနီပြင်နှင့် လက်ထပ်ပြန်သည်။ သားသမီး ထွန်းကားခြင်း မရှိဘဲ ကွာရှင်းခဲ့ကြသည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံမှ သူလေးစားသည့် သူ့ကဲ့သို့သော အာဏာသိမ်း ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ သမ္မတဆူဟာတို့နှင့် သွားတွေ့သေးသည်။ နောက်ပိုင်း စင်ကာပူသို့ ဆေးသွားကုသိုန် နိုင်ငံခြား သတင်းဌာနများက ထုတ်ပြန်သည့် သတင်းများတွင် သူ့ဓာတ်ပုံတွေ့ရသည်မှာ သံဝေဂရစရာ ကောင်းလှသည်။ အတော်လေး ပိန်ချုံးချည်နည်နေသည့် အဘိုးကြီးတစ်ဦးအသွင်သည် ၁၉၈၈ ခုနှစ် ပစ်ရင် မှန်အောင်ပစ်တယ်ဆိုသည့် မာန်ကြွချိန်နှင့် တခြားစီ ဖြစ်သွားသည်။

၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၇ ရက်နေ့တွင် သမီးခင်စန္ဒာဝင်း၊ သမက်အေးဇော်ဝင်း၊ မြေးများဖြစ်သော အေးနေဝင်း၊ ကျော်နေဝင်း၊ ဇွဲနေဝင်းတို့သည် အာဏာသိမ်းရန် ကြံစည်မှုဖြင့် အဖမ်းခံရသည်။ ဦးနေဝင်းနှင့် သမီးခင်စန္ဒာဝင်းတို့ နှစ်ဦးသာ နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ဖြင့် နေခဲ့ရပြီး သမက်နှင့် မြေးဖြစ်သူများ ထောင်နန်းစံရသည်။ ထိုအချိန်မှ စတင်ကာ ဦးနေဝင်း တစ်ယောက် နိုင်ငံရေးတွင်သာမက လူ့ခန္ဓာပါ ဘုံးဘုံးကျသွားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

သူကွယ်လွန်ပြီးမှ ဦးနေဝင်းသေတမ်းစာဆိုသည်ကို အွန်လိုင်းများပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဦးနေဝင်းလက်ရေးဖြင့် ပျံ့နှံ့လာသော သေတမ်းစာမှာ လက်ရှိစစ်ခေါင်းဆောင်များသည် ဦးနေဝင်းကို ဆွဲချသလို သင်္ကြိုဟ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သက်သေထူပြလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ပြည်သူများကား ဝမ်းနည်းမည် မထင်ပေ။

ဦးနေဝင်းသေတမ်းစာ

ယနေ့ သက္ကရာဇ် ၁၃၅၁ ခုနှစ်၊ နယုန်လဆုတ် ၂ ရက်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၉၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၀ ရက်နေ့၊ ညနေ ၃ နာရီ ၅၅ မိနစ် (၁၅ နာရီ ၁၅ မိနစ်) အချိန်တွင် ညီအစ်ကိုပမာ ချစ်ခင်သည့် မိတ်ဆွေစစ် Dan Rose ဘဝတစ်ပါး

ပြောင်းသွားသည့်သတင်း ကြားရတော့ မိမိ ဝီဝိန်
ချုပ်ရန် အလှည့်လည်း တစ်နေ့တွင် ရောက်မည်
ကို သတိပြုမိ၍ မိမိအသက် ပျောက်ပြီးလျှင်
ပြီးချင်း ဆောင်ရွက်ရန်ကို အောက်ပါအတိုင်း
မှာကြားခဲ့သည်။

(၁) အသက်ပျောက်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း၊ အမြန်
ဆုံး မီးသင်္ဂြိုဟ်ပါ။ မီးသင်္ဂြိုဟ်မှုကို အသက်
ပျောက်ပြီး နာရီ (၃၀) သုံးဆယ် အတွင်း ပြီးပြတ်
အောင် ဆောင်ရွက်ပါ။

(၂) မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး ကြွင်းကျန်သော ပြာများ၊
အရိုးများကို အဆင်ပြေသောအချိန်တွင် အဆင်
အပြေဆုံး မြစ်တွင်းသို့ စွန့်ပစ်ပါ။

နေဝင်း

(၂၀-၆-၈၉ ခုနှစ်၊ ၁၇ နာရီ ၉ မိနစ်)
၁၃၅၁ ခု၊ နယုန်လဆုတ် ၂ ရက်နေ့၊
ညနေ ၅ နာရီ ၉ မိနစ် အချိန်။

ဦးနေဝင်း၏ နောက်ဆုံးကာလသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအနေဖြင့်
ကြည့်လျှင် အလွန်တရား အားကျစရာကောင်းလှသည်။ ဦးနေဝင်းသည်
နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ဘဝဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရပြီး အသက် ၉၂ နှစ်အရွယ်၊ ၂၀၀၂
ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။
ဦးနေဝင်းကွယ်လွန်ကြောင်း သမီးဖြစ်သူ စန္ဒာဝင်းက စစ်ခေါင်းဆောင်များထံ
အကြောင်းကြားလိုက်သည့်အခါတွင် ဗိုလ်ချုပ်သန်းရွှေက တပ်မတော်
ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးကို စေလွှတ်လိုက်သည်။ ရောက်ရှိလာ
သည့် စစ်ဗိုလ်ချုပ်များကို စန္ဒာဝင်းက ဦးနေဝင်း မကွယ်လွန်မီ ရေးခဲ့သော

စာကို ထုတ်ပြသည်။ ထိုစာထဲတွင် သူ့မြေးများနှင့် ပတ်သက်ပြီး သောက ရောက်နေကြောင်းကို ကလေးတွေကို ဖေဖေက တွေ့စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး။ ဖေဖေမရှိတော့ရင် ကြုံတွေ့လာရမယ့် ဒုက္ခကို သမီးခံနိုင်ချင်မှ ခံနိုင်မယ်။ အခု သူတို့ကိုစွဲထားတဲ့အမှုက သေဒဏ်ပေးလို့ရတဲ့ အမှု။ ဒါကြောင့် သမီးကိုယ်တိုင်လည်း ကလေးတွေကို ပြန်တွေ့ချင်မှ ပြန်တွေ့ရ တော့မယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ဘာမှ အာယာတမရှိနဲ့။ တရားအားထုတ်။ အဖေပေးတဲ့ စာအုပ်တွေဖတ်။ အေးချမ်းသွားလိမ့်မယ်။ ကလေးတွေနဲ့ မတွေ့ရရင်တောင်မှ အခုလုပ်တဲ့သူတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်။ အဖေအနေနဲ့ သူတို့အပေါ်မှာ ဘာအာယာတမှ မရှိဘူး။ အားလုံးခွင့်လွတ်တယ်ဟု ရေးသားထားသည်။

ဦးနေဝင်းသည် ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့၊ နံနက် ၇ နာရီခန့်အချိန်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ တပ်မတော်သားဟောင်း တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတွက် တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးမှ ဗိုလ်ချုပ်ခင် အောင်က အမိန့်ပြန်တမ်းထုတ်ရန်နှင့် မြို့တော်ဝန်ဦးကိုလေးက ဈာပန ကိစ္စကို ဦးစီးလုပ်ဆောင်ပေးရန် တာဝန်ယူခဲ့ကြသည်။

ဦးနေဝင်း၏ ရုပ်အလောင်းကို ရေဝေးသုသာန်တွင် တိတ်တဆိတ် မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြသည်။ အရိုးပြာများကိုမူ ရန်ကုန်လှိုင်မြစ်အတွင်း မျှောချရန် ရေတပ်သင်္ဘောတစ်စီးပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းယူဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ လှိုင်မြစ် ထဲတွင် ဦးနေဝင်း၏ အရိုးပြာအိုးကို ဗိုလ်ချုပ်ခင်အောင်က ကိုင်ထားပြီး “အဖေကြီး အဖေကြီးရဲ့ နိုင်ငံတာဝန်တွေ အကုန်ကျေပွန်ပါပြီ။ အဖေကြီး သွားလိုရာ သွားခွင့်ပြုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေအားလုံး ဒီကနေ အလေးပြုလိုက်ပါတယ်။ အဖေကြီးရဲ့ တာဝန်တွေ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ”ဟု အမိန့်ပြန်ပြီး အရိုးပြာများကို လှိုင်မြစ်အတွင်းသို့ ဖြန့်ကျဲလိုက်သည်။ ထိုစဉ် တပ်မတော် စစ်ရေယာဉ်ထံမှ လွှမ်းဆွတ်ဖွယ် ဥဩသံများ ထွက်လာသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ သက်တမ်းအရှည်ကြာဆုံး အာဏာရှင်ကြီး၏ ဘဝသည် ဤတွင် နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ရသည်။

နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ ခေတ်လွန် မြန်မာနိုင်ငံတွင် စစ်တပ်၏ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မှုကာလသည် ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်း နေဝင်း စတင်အာဏာသိမ်းစဉ်ကတည်းက စတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုကာလကတည်းက မြန်မာနိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေး ကို စစ်အာဏာရှင် အုပ်ချုပ်ရေးခေတ်အနေဖြင့်လည်း သတ်မှတ်လေ့ ရှိကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် စစ်အာဏာရှင်အသွင်ဖြင့် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မှုသည် အမြင်သာပြောင်းပြီး အသွင်ပြောင်းလဲခြင်း မရှိကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိ ရသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကာလအတွင်း မြန်မာနိုင်ငံ၏ ထိပ်တန်း နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှုနေရာအား စစ်အာဏာရှင်များကသာ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြောင်းလဲစိုးမိုး အုပ်ချုပ်ထားခဲ့သည်။ တပ်မတော်သည် ကြားဝင်ဖြန့်ဖြေ ရသည်ဆိုသော အသွင်ကို အမြဲဆောင်ထားပြီး တိုင်းပြည်ဆူပူမှုကို စောင့်ကြည့်နေရသည့် တပ်မတော်အသွင်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာ ခဲ့သည်။ သို့သော် ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ပုံစံသည် အသွင် တူးပြောင်းမှုဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် တစ်နည်းအားဖြင့် တပ်မတော်၏ အစောင့်ရှောက် ခံ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဘဝကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တပ်မတော်သည် နိုင်ငံတော်ကို စောင့်ရှောက်ရုံသာမက နိုင်ငံရေးတွင်ပါ အမျိုးသားရေး တာဝန်တစ်ရပ်အနေဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လာခဲ့သည်။ နိုင်ငံတော်၏ မူဝါဒများ ချမှတ်ခြင်း၊ အရေးကြီးသည့် နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်ခြင်း၊ နိုင်ငံတော်၏ အရေးပါသောနေရာနှင့် လုပ်ငန်းများအားလုံးကို ထိန်းချုပ်ခြင်းမှာလည်း တပ်မတော်သည် မပါမဖြစ် နေရာတိုင်းတွင် ရှိနေသည့် အနေအထားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ တပ်မတော်၏ အချုပ်မှာ ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါးသာ ဖြစ်သည်။ ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး၊ တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေးနှင့် အချုပ်အခြာ အာဏာတည်မြဲရေးကို အကြောင်းပြကာ တပ်မတော်သည် နိုင်ငံကို ချိန်ချုပ်ကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တပ်မတော်အစိုးရထံမှ အမြဲကြားရ

သည် စကားလုံးမှာ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီ ဖော်ဆောင်ရေးတို့ ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် စစ်တပ်၏ ရင်ခွင်ပိုက်နိုင်ငံတော် အသွင်ဆောင်ခဲ့သည်မှာ ကာလရှည်ကြာခဲ့သည်။ နေရာတိုင်း၊ ဌာနတိုင်းတွင် စစ်တပ်က ဝိုင်းရံထားပြီး စစ်တပ်လူများဖြင့် ပြည့်နေသည့် နိုင်ငံတစ်နိုင် ဘဝရောက်စေရန် နှစ်ပေါင်း ၆၀ တိုင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိဖြင့် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးကတည်းက ပြည်တွင်းစစ် မီးကြောင့် နိုင်ငံတော်သည် မတည်ငြိမ် မအေးချမ်းသော နိုင်ငံတော်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တိုင်းပြည်တွင်း ရောင်စုံသူပုန်များကြောင့် မငြိမ်းချမ်းချိန်တွင် နိုင်ငံကလည်း တစ်စစ်တစ်ပိုင်းစီ ကွဲထွက်ရန် အခြေအနေများ ဖြစ်နေသည်။ ကိုလိုနီခေတ်လွန် မြန်မာနိုင်ငံသည် အမျိုးသားချင်း တိုက်နေသော စစ်ပွဲများ ကြောင့် တိုင်းပြည်မတည်ငြိမ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထိုကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ယိုင်နည့်စွာဖြင့် လျှောက်ခဲ့ရသည့် နိုင်ငံကို ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် သမ္မတ ဦးသိန်းစိန်က အာဏာလွှဲပြောင်း ယူလိုက်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးကို အရပ်ဖက် အုပ်ချုပ်ရေးအသွင် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ အာဏာရှင်အသွင်ဖြင့် အမိန့်ထုတ်အုပ်ချုပ်သည့်ဘဝမှ လွတ်တော်ခေါ်ပြီး တညီတညာတည်း ဆုံးဖြတ်ကာ အုပ်ချုပ်ရေးပုံစံကို ပြောင်းလဲခဲ့ကြောင်း လည်း တွေ့ရသည်။ နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ (နအဖ)အဖွဲ့ကို ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ဖျက်သိမ်းပြီး ဒီမိုကရေစီအစိုးရ အသွင်ဆောင်ကာ တိုင်းပြည်ကို ပြုပြင်တည်ဆောက်မှုများ စတင်လုပ် ဆောင်ခဲ့သည်။

သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံသည် ရင်ခွင်ပိုက် အုပ်ချုပ်ရေးအသွင်မှ မပြောင်းဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ တပ်မတော်သား အများဆုံး ပါဝင်သည့် ပါတီနှင့် တပ်မတော်ထောက်ခံမှု အများဆုံး ရထားသော ပါတီကြီးက ရွေးကောက်ပွဲတွင် မဲအများဆုံးရပြီး အာဏာရပါတီ ဖြစ်လာသည်။ တစ်ချိန် က စစ်ဗိုလ်ချုပ်များသည် ပါတီကြီးကို ကိုယ်စားပြုသူများအဖြစ်ကတစ်ဆင့်

တိုင်းပြည်၏ အရေးပါသော ထိပ်တန်းဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်နေရာများကို သိမ်းပိုက်ထားပြီး အရပ်သားအသွင်ပြောင်း စစ်အစိုးရတစ်ခုအဖြစ်သာ တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်ကတည်းက စစ်တပ်အနေဖြင့် ချမှတ်ပေးခဲ့သော လမ်းပြမြေပုံထဲတွင် စည်းကမ်းရှိသော ဒီမိုကရေစီလမ်းကို လျှောက်လှမ်းနိုင်စေရေးအတွက် ဖော်ဆောင်ပေးမည်ဆိုသည့် ကတိကဝတ်တစ်ခုပါ ရှိခဲ့သည်။ ဒီမိုကရေစီ စည်းကမ်းရှိစေရေးအတွက် ဘောင်းဘီဝတ်များ ဘောင်းဘီချွတ်ကာ အရပ်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်ဟုလည်း ယူဆရသည်။ နအဖ ခေတ်လွန် မြန်မာနိုင်ငံတော်သည် စစ်ခေါင်းဆောင်များ တိုင်းပြည်ကို ပါတီကိုယ်စားပြု အရပ်ဝတ်ဖြင့် ဦးဆောင်လာခြင်း၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို နေအိမ်အကျယ်ချုပ်က လွှတ်ပေးပြီး အတိုက်အခံအဖြစ် လွှတ်တော်အတွင်း ခေါ်သွင်းလာနိုင်ခြင်း၊ တပ်မတော်သည် နိုင်ငံတော်၏ အရေးပါသော နေရာများကို ဆက်လက်ထိန်းချုပ်ကာ စိုးမိုးနိုင်ခြင်း၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဇွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေကို ဦးဆောင်ရေးဆွဲသွားနိုင်ခြင်းတို့သည် နအဖ ခေတ်လွန် နိုင်ငံရေး၏ ထူးခြားချက်များဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

အနောက်တိုင်းနိုင်ငံရေး သိပ္ပံပညာရှင်အများစုက ၂၀၁၁ အလွန်မြန်မာ့နိုင်ငံရေးကို စစ်ဘက်-အရပ်ဘက် စမ်းတဝါးဝါး အုပ်ချုပ်ရေးခေတ်အဖြစ်လည်း သုံးသပ်ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေးတွင် စစ်တပ်သည် တိုက်ရိုက်လွှမ်းမိုးမှု မရှိတော့သော်လည်း သွယ်ဝိုက်သောနည်းများဖြင့် အုပ်ချုပ်ရာတွင် ရင်ခွင်ပိုက်အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခုံသမာဓိလူကြီးအနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ အာဏာရှင်အနေဖြင့်လည်းကောင်း သုံးနည်းသုံးသွယ် ဖလှယ်ကာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံအပေါ် စစ်ဘက်၏ စိုးမိုးမှုကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်လျှင် -

အငြိမ်းစားယူထားသည့် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိကြီးများဖြင့် သွယ်ဝိုက်အုပ်ချုပ်သည့်စနစ်ကို ကျင့်သုံးထားသည်။ စစ်သားများက ဗြူရိုကရက်တစ် နိုင်ငံရေးဘက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

၂။ နိုင်ငံတော်အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးတွင် လက်ရှိ ထိပ်တန်းတာဝန်ယူထားဆဲ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင်များ၏ သြဇာ လွှမ်းမိုးမှု ကြီးမားစွာရှိနေသေးကြောင်း မငြင်းနိုင်ပေ။

၃။ လွှတ်တော်တွင် တပ်မတော်သားအရာရှိကြီးများက ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း ပါဝင်ပတ်သက်နေရန် ၂၀၀၈ ခုနှစ် တပ်မတော်က ရေးဆွဲခဲ့သည့် ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေက အထောက်အကူ ပြုထား သည်။

ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေက အထူးအခွင့်အရေး ပေးထား ခြင်းခံရသည့် တပ်မတော်အနေဖြင့် အာဏာရှင်ခေတ်လွန် နိုင်ငံရေးတွင် တပ်မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းကို ပိုပြီးခိုင်မာစေရန် တည်ဆောက်ထားနိုင်ခဲ့ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူတို့အခြေခံထားသည့် လူတန်းစား အတွက် ထိပ်ပိုင်းအာဏာများကို ချုပ်ကိုင်ထားရေးကလည်း အလွန်အရေး ကြီးပါသည်။ လက်ရှိတပ်မတော်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူများမှာလည်း အနာဂတ်တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်များအဖြစ် ကြိုတင်ပုံသွင်း လေ့ကျင့်လျာ ထားပြီးသား ဖြစ်နေတတ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အာဏာရှင်ခေတ်လွန် မြန်မာနိုင်ငံရေးသည် စစ်ရေးအမြင်ရှိရမည်ဆိုသည့် ချုပ်ကိုင်မှုအောက်တွင် ပြားပြားမှောက်နေရစေ ဖြစ်သည်။

စစ်တပ်မိသားစုဆိုသည်မှာ တပ်မတော်ထဲတွင် လက်ရှိတာဝန် ထမ်းဆောင်နေသူများ၊ တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားယူသွားသူများအပြင်၊ တပ်မတော်မိသားစုနှင့် အကျိုးစီးပွားချင်း ဆက်နွှယ်နေသူများအားလုံး ပါဝင်ကြသည်။ တပ်မတော်စစ်ခေါင်းဆောင်များဘဝဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့ပြီးနောက် အငြိမ်းစားယူကာ အရပ်သားနိုင်ငံရေးနယ်ဘက်သို့ ရောက်လာ သူများသည် စစ်ပြန်စစ်မှုထမ်းဟောင်းများ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို အခိုင်အမာ ထူထောင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တပ်မတော်ပိုင် လုပ်ငန်းများကိုလည်း

အရင်းအနှီးပေါင်းများစွာဖြင့် လည်ပတ်နေပြီး အကျိုးအမြတ်များကို အခွင့်ထူးခံကာ ခံစားနေကြရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တပ်မတော် အငြိမ်းစားမိသားစုနှင့် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်း အကျိုးအတွက် တပ်မတော်ထောက်ခံမှုဝါဒများ (pro-Darmypolicies)များကို ချမှတ်ပေးနိုင်ရေးကလည်း မြန်မာ့နိုင်ငံရေးတွင် အရေးကြီးလာသည်။

သမ္မတဦးသိန်းစိန်၏ အရပ်သား စစ်အစိုးရလက်ထက်တွင်လည်း သူ့အပါအဝင် ထိပ်ပိုင်းရောက်လာသော နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေး ခေါင်းဆောင်အားလုံးသည် တပ်မတော် ကျောထောက်နောက်ခံရှိသူများ ဖြစ်နေသည်။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် စတင်ဖွဲ့စည်းလည်ပတ်ခဲ့သည့် လွှတ်တော်ကြီးတွင် ဝန်ကြီးအဖွဲ့၏ ၈၅ ရာခိုင်နှုန်းသည် တပ်မတော် ကျောထောက်နောက်ခံရှိသူများ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် ကြားဖြတ်ခွေးကောက်ပွဲဖြင့် အရပ်သားဝန်ကြီးများ တက်လာသည် ဆိုသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်များနှင့် ပတ်သက်သည့် အသိုင်းအဝိုင်းများက သူများပါနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

စစ်သားများကို အငြိမ်းစားပေးပြီး အရပ်သားအုပ်ချုပ်ရေးနှင့် အစိုးရဌာနများတွင် နေရာယူလာခြင်းကလည်း လည်ပတ်နေသည့် အစိုးရယန္တရားကြီး တစ်ခုလုံးကို မိမိတို့စိတ်ကြိုက် စီမံဖန်တီးခွင့်ရသူများနှင့် စိတ်ကြိုက်စိုးမိုး ချယ်လှယ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှပါသည်။ တပ်မတော်သားဆိုသည်မှာ စစ်သက်စတင်ချိန်ကတည်းက နောက်ဆုံးကာလ အချိန်အထိ တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့်ကိုသာ နာခံတတ်စေရန် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထားသူများ ဖြစ်သောကြောင့် တိုင်းပြည်ကို စနစ်ကျစွာ စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်ပြီး မိမိတို့အကျိုးကို ကာကွယ်ရန် အရပ်သားကိုနှိမ်ပြီး စစ်သားများကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရသည့် နေရာများတွင် ထားရန်ကလွဲပြီး အခြားနည်းလမ်းမရှိဟုလည်း သုံးသပ်မိသည်။

အချုပ်အားဖြင့် ပြောရလျှင် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ (၂၀၀၈) ပုဒ်မ (၂၀၁)တွင် ဖော်ပြထားချက်အရ

တိုင်းပြည်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် အမျိုးသားကာကွယ်ရေးနှင့် လုံခြုံရေး ကောင်စီတွင်ပင် သမ္မတအပါအဝင် ဖွဲ့စည်းထားသောသူ အားလုံးသည် စစ်တပ်နှင့် မလွတ်ကင်းသော၊ စစ်တပ်ကသာ စီမံဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသော သူများကိုသာ အများဆုံး ထည့်သွင်းထားသောကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံရေး အလှည့်အပြောင်းဆိုသည်မှာ စစ်တပ်လက်ထဲတွင်သာ ရှိနေကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ ၂၀၁၁ အလွန် သို့မဟုတ် နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီခေတ်လွန် မြန်မာနိုင်ငံဆိုသည်မှာ ဒီမိုကရေစီ ချီလိမ်ကို ဟန်ပြပြီး စစ်တပ်က ရင်ခွင်ပိုက်ထားသည့် သမ္မတဦးဆောင်သော နိုင်ငံတော်ဟုသာ ဆိုရမည် ထင်ပါသည်။

Ref : The Continuing Political Salience of the Military in Post-SPDC Myanmar; Renaud Egretau ရေးသည့်ဆောင်းပါးကို မှီငြမ်းပြုပါသည်။

နေပြည်တော်ဘုရား

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေဘုရားဟု ပြောကြားနေကြသည့် ဥပါတသန္တီစေတီပေါ်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် နေပြည်တော်တစ်ခွင် အားလုံး မြင်ရသည်။ ရှေးမင်းဆက်တို့၏ အစဉ်အလာအတိုင်း ဘာသာရေးအဆောက်အအုံကို မြို့တော်၏ အချက်အချာကျသည့် နေရာတွင် တည်ထားသည့် ဘုရားအား ဥပါတသန္တီစေတီဟု အမည်တွင်စေခဲ့သည်။

ဥပါတသန္တီသည် ရန်ကုန်မြို့၏ အထွဋ်အမြတ် ဘုရားတစ်ဆူ ဖြစ်သော ရွှေတိဂုံစေတီအတိုင်း ပုံတူပွားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စေတီသစ်သည် ရွှေတိဂုံနှင့် ပုံတူတည်ထားသည် ဆိုသော်လည်း ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ တစ်လက်မ လျှော့ထားသည်။ သို့သော် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တွင် ဥပါတသန္တီစေတီသည် ဉာဏ်တော်အမြင့် ၃၂၅ ပေ ဟု ဆိုထားသဖြင့် ရွှေတိဂုံထက် အနည်းငယ် ပိုမြင့်နေသည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

ကျွန်မ ဥပါတသန္တီစေတီသို့ ရောက်လာသည့် ညနေခင်းမှာ အနည်းငယ် စောသေးသည်။ သို့သော် မီးမောင်းကြီးများဖြင့် စေတီကို ထိုးထားသည်မှာ အလွန်ကြည်ညိုသပ္ပာယ်လှသည်။ ကောင်းကင် မဲနယ် ရောင်နောက်ခံတွင် ရွှေရောင်ဖြင့် ဝင်းထိန်နေသော စေတီတော်ကြီးမှာ မီးရောင်ကြောင့် ပိုပြီးထွန်းလင်းနေတော့သည်။

ဤစေတီတော်သည် ရွှေတိဂုံစေတီနှင့် မတူသည့်အချက်မှာ လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုအသွင် အောက်တွင် တည်ဆောက်ထားပြီး စေတီတော် အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မရောက်စဉ်က အတွင်း၌ ပြင်ဆင်၍ မပြီးသေးသောကြောင့် ဝါးခြမ်းများတွင် အမျိုးသမီး အလုပ်သမား များတက်ကာ အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် အဝင် မုခ်ဝအနီးရှိ ထွင်းထုထားသော ဖောင်းဝကြွပန်းပုရုပ်လုံးများကို သွား ပွတ်တံများဖြင့် ပွတ်တိုက် ရှင်းနေကြသည်။ အတွင်းလိုဏ်ဂူနံရံနှင့် အမိုးခုံးများကို အစိမ်းရောင် သုတ်ထားသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ ဟောကြားချက်များကို အင်အားဖြင့် မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားသည်။

မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ၏ အဆိုအရ ဥပါတသန္တိစေတီတော်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများက ရှားပါးပြီး တန်ဖိုးရှိသည့် ပစ္စည်းများဖြင့် ဌာပနာထားကြောင်း သိရသည်။ ယင်းတို့အထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေနှင့် ဇနီးတို့က တရုတ်နိုင်ငံမှ ရရှိခဲ့သည့် ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကို ပူဇော်ထားပြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်အေးက သီရိလင်္ကာနိုင်ငံမှ ရခဲ့သော ဗုဒ္ဓစွယ်တော်များကို ထည့်သွင်းပူဇော်ထားသည်။ အခြားအလှူရှင်များ၏ စာရင်းကိုကား စေတီတော်၏ အောက်ခြေတွင် ရေးထိုးဖော်ပြထားသည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလက မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထင်ရှားသည့် သာမညဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်အလောင်း ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုရုပ်အလောင်း ပျောက်ကွယ်သွားမှု၏ နောက်ကွယ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်များ ပတ်သက်နေကြောင်း သတင်းများ ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအမှုသည် အလွန်ရှုပ်ထွေးလှသည်။ တစ်ညတွင် စစ်ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်စုသည် ၂၀၀၃ ခုနှစ်ကတည်းက ပျံလွန်တော်မူသွားသဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ထားသော ဇူကို ရိုက်ဖျက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ဆရာတော်၏ ရုပ်အလောင်းကို မှန်ခေါင်းထဲကထုတ်ပြီး ယူဆောင်သွားကြသည်။

နောက်ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သတင်းများ ရောက်ရှိလာသည်။ ဆရာတော်၏ ရုပ်အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီး ပြာများကို အနီးနားရှိ ရွာများက ယူဆောင်သွားကြပြီ ဆိုသည့် သတင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်၏ ရုပ်အလောင်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ပြီးမှ အဘယ်ကြောင့် ပျောက်သွားရသည်ဆိုသည့် ပြဿနာကို ယနေ့တိုင် မည်သူမျှ ဖြေရှင်းနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ထွက်ပေါ်လာသည့် သတင်းများအရ ဆရာတော်၏ ရုပ်အလောင်းတို့ မီးသင်္ဂြိုဟ်စဉ်က ပြာပုံထဲတွင် အလွန်အဖိုးတန်သော ဓာတ်တော်များကို တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ယင်းဓာတ်တော်များသည် ရဟန္တာများမှသာ ချွန်ထားနိုင်သော အဖိုးတန်များ ဖြစ်သည်။ ရဟန္တာဖြစ်ရန် ဆိုသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်မှ ရသည်။ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးလျှင်

ပုံလွန်သော် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ယုံကြည်ကြသည်။

ရဟန္တာတွင် တန်ခိုးတော်များ ရှိသည်။ ကိုယ်ပျောက်နိုင်ခြင်း၊ အလိုအလျောက် ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်သည့် ဉာဏ်တော်ရှိခြင်းများအပြင် ကောင်းကင်တွင် ဈာန်ဖြင့် ပုံကြွနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ အကယ်၍ ထိုဓာတ်တော်များကို ပိုင်ဆိုင်ရလျှင် ထိုသူသည်လည်း တန်ခိုးရှိသည်ဟု ထင်ကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဓာတ်တော်များကို ဗိုလ်ချုပ်များ စိတ်ဝင်စားကြ သည် ဆိုခြင်းမှာ အဆန်းတော့ မဟုတ်ပေ။

ကောလာဟလများအရ ဗိုလ်ချုပ်များသည် မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့ အပြားရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကိုးပါး၏ ဓာတ်တော်များကို ယင်းဥပါတသန္တိ စေတီတော်အတွင်း ဌာပနာထားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ နေပြည်တော်တွင် ထိုသို့သော တန်ခိုးကြီးသည့် ဓာတ်တော်များ ထားရှိခြင်းဖြင့် အန္တရာယ် အပေါင်းက လွတ်ကင်းလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ ထိုဓာတ်တော် များကို ဤနေရာတွင်ထားခြင်းဖြင့် သူတို့၏ ဩဇာအာဏာသည် မြန်မာ နိုင်ငံတွင် ထာဝရစိုးမိုးနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ဗိုလ်ချုပ်များက ထင်မှတ်ထား ကြသည်။

ကျွန်မသည် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဓာတ်တော်များ ရှိသည်ဆိုသော ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဓာတ်တော်ဆိုသည်မှာ အပြာရောင် ကျောက်စရစ်ခဲလုံးလေးများ အသွင်ရှိပြီး ကြည်လင်နေသည်။ အစိမ်းရောင် အလုံးလေးများကလည်း စကျင်ကျောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ဓာတ်တော်များကို ဖန်ပုလင်းရှည်များအတွင်း ထည့်ထားပြီး အထွဋ်အမြတ် ထားကာ ကိုးကွယ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နေပြည်တော်၌ရှိသော ဥပါတသန္တိစေတီ၏ ပူဇော်ပွဲအခမ်းအနား ကို ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ဆယ်ရက်တိုင် ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ အခမ်း အနားများကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ကြီးကျယ်စွာ လုပ်ဆောင်ရာ၌ ဗိုလ်ချုပ် ကြီးများ အားလုံးလိုလို ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ သံဃာတော်များသည် ငါးရက်တိုင် အသံမစဲပဋ္ဌာန်းပွဲများ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့သည်။ သံဃာတော်များကို ဗိုလ်ချုပ်

ကြီးများနှင့် ဇနီးများက လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ အမြောက်အမြား ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။ ပြည်သူများအတွက်လည်း ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပပေးကြသည်။

ပွဲတော်၏ အထွဋ်အထိပ်သည် စေတီတော်အား ထီးတော်တင်ခြင်းအခမ်းအနား ဖြစ်သည်။ ထီးတော်တင်ပွဲကို ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေကိုယ်တိုင် ကြီးမှူးကျင်းပသည်။ ထီးတော်ကို စေတီ၏ အထွဋ်အထိပ်သို့ တင်ရာတွင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေနှင့် ဇနီးသားသမီးများ၊ ဆွေနီးမျိုးစပ်များအားလုံး ပါဝင်ကာ တင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ပေါ်တွင် ကပ်လှူထားသည့် ထီးတော်ကဲ့သို့ပင် ယခုထီးတော်တွင်လည်း အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများ၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပုံတော်များနှင့် အခြားတန်ခိုးကြီးဘုရားများ၏ ပုံတော်များကို ထွင်းထုထားသည့် ရွှေပြားများလည်း ပါဝင်ကြသည်။

မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာကလည်း တာဝန်ကျေစွာဖြင့် ဥပါတသန္တီစေတီတော်ကို ဖူးမြော်ရခြင်းသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြင်ရသကဲ့သို့ တန်ခိုးကြီးလှကြောင်း ရေးသားဝါဒဖြန့်ပေးခဲ့သည်။ ထီးတော်တင်ပွဲအခမ်းအနားကို ခမ်းနားစည်ကားစွာ ကျင်းပခဲ့သော်လည်း တည်ထားသည့်သူများကို မကြိုက်၍ ထင်သည်ထက် သိပ်ပြီးမစည်ကားလှပေ။

မြန်မာမင်းများသည် ဘုရားစေတီများကို တည်ထားသည် ဆိုခြင်းမှာ အပြစ်များကို ဆေးကြောလိုခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး သိရှိထားကြသည်။ ယခုဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ တည်ထားသည့် စေတီမှာလည်း သူ၏စိတ်ကို သန့်စင်စေရန် ဆေးကြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသဘောပေါက်ထားကြပြီး ဖြစ်သည်။ မြို့တော်နှင့်စေတီတော်ကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ အခိုင်အခန့် တည်ထားခြင်းကပင်လျှင် သူတို့ကာလရှည်ကြာစွာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မည်ဆိုသည့်သဘော သက်ရောက်နေသည်။ မြို့တော်ကြီးကို မြန်မာနိုင်ငံ ဗဟိုကျကျ နေရာတွင် အခိုင်အခန့် တည်ထားခြင်းကပင်လျှင် သူ့မျှော်ဆက်များအတွက် အခိုင်အမာ ပြုနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ ကျွန်ုပ်မဥပါတသန္တီစေတီတော်သို့ ရောက်ချိန်တွင် ဘုရားဖူးလာသူ အနည်း

ငယ်သာ ရှိသည်။ ပြည်သူများသည် ရွှေတောင်ကြီးကဲ့သို့ တလက်လက် တောက်ပနေသည့် စေတီကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကာ အံ့ဩမိန်းမောနေကြသည်။ လူတွေက ကြာကြာမနေဘဲ ပြန်ဆင်းသွားကြသည်။ မုန်တိုင်းကျလာမည့် အရိပ်အယောင်ဖြင့် နေပြည်တော်တစ်ခွင်တွင် မည်းမှောင်လာသည်။

ကျွန်မဥပါတသန္တီစေတီမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် မိုးရွာတော့သည်။ ကျွန်မက ဟိုတယ်ဆီသို့ ဦးတည်သွားရန် ဘုရားလှေကားများကို အမြန်ပြေးဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်မလို လှေကားကို ပြေးဆင်းလာကြသူများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မိုးက သည်းလာသည်။ ကောင်းကင်တွင် လျှပ်စီးများလက်ပြီး နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် မိုးခြိမ်းသံများကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မတို့သည် အရှိန်ကို မမြှင့်ရဲ။ ခင်းထားသည့် ကျောက်ပြားတွေက မိုးရေကြောင့် ချောနေသည်။ ကျွန်မသည် အခြားဘုရားဖူးများနှင့်အတူ လှေကားလက်ရမ်းအဖြစ် တပ်ဆင်ထားသည့် သတ္တုတန်းများကိုကိုင်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း အောက်ရောက်သည်အထိ ဆင်းလာရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မသည် စေတီတော်ကြီးကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မုန်တိုင်းမကျမီက တောက်ပြောင်ပြီး ရွှေရောင်လွမ်းနေသည့် စေတီတော်ကြီးသည် မုတ်သုန်မိုးကြောင့် အမှောင်ပိတ်ဖုံးလုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။

Ref : No Bad News for the King, Emma Larkin

ဦးသန်းရွှေနှင့် အီးတီ

မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ဘိုးတော်ဘုရားမင်းလက်ထက်သည် တန်ခိုး
ဩဇာ အလွန်ထက်မြက်ခဲ့သော ကာလဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ခေတ်
တစ်ခေတ် သို့မဟုတ် မင်းဆက်တစ်ဆက်တွင် ထိုမင်းတစ်ပါးသည် အဘယ်
ကြောင့် အောင်မြင်ခဲ့ရသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် တန်ခိုးဩဇာ လွှမ်းမိုးနိုင်
ခဲ့သနည်း ဆိုသည်ကိုလည်း ပြန်ပြောင်းလေ့လာ သုံးသပ်လေ့ရှိကြသည်။
မြန်မာမင်းတို့သည် လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်း၊ အခြေအနေများက ထောက်ပံ့နိုင်စွမ်း
များကြောင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းထက် ဗေဒင်၊ နတ်၊ ယတြာ၊ ရှေ့ဖြစ်
ဟောစသည်တို့ကြောင့် အောင်မြင်ခဲ့ကြောင်း အယူသီးခဲ့ကြခြင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်
မှူးကြီးသန်းရွှေခေတ်သို့ တိုင်ခဲ့ကြောင်း လေ့လာသုံးသပ်မိပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးတွင် မြန်မာနိုင်ငံသည် ဗြိတိသျှတို့ လက်
ထဲမှ လွတ်လပ်ရေးကို ရယူခဲ့သည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ် ပထမဆုံး နှစ်သစ်
ပြည့်သည့် ဇန်နဝါရီလတွင် မြန်မာနိုင်ငံကို လွတ်လပ်ရေးပေးရန် ဗြိတိသျှတို့က
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရချိန်မှာ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၄
ရက်နေ့၊ ၄ နာရီ မိနစ် ၂၀ အချိန် ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ဗြိတိသျှတို့၏

လန်ဒန်က သတ်မှတ်ပေးလိုက်သည့် အချိန်မှာ ဇန်နဝါရီလ ၃ ရက်နေ့၊
 ည ၉ နာရီ မိနစ် ၅၀ အချိန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံသားတို့က
 ထိုအချိန်ကို ဖေဒင်ကိန်းခမ်းအရ တွက်ချက်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အချိန်မှာ
 အပုပ်ချိန်ဖြစ်နေပြီး၊ အခါမကောင်းဟု သတ်မှတ်ကာ နောက်တစ်နေ့သို့
 ပြောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုလိုနီလက်အောက်က လွတ်မြောက်ခဲ့ကြရသည့် နိုင်ငံအများစု
 သည် လွတ်လပ်ရေး ရမည်ဟု ဆိုလိုက်လျှင် အမြန်ဆုံး ရယူလိုကြသည်။
 မြန်မာနိုင်ငံကား တစ်ရက်ဆိုင်းရသည့် အကြောင်းရင်း များစွာရှိသည်။
 မြန်မာတို့ အမှန်တကယ် လွတ်လပ်ရေး အရယူလိုသည့် နေ့မှာ ဇန်နဝါရီလ
 ၁ ရက်နေ့ ဖြစ်သော်လည်း၊ ဗြိတိသျှတို့က ၃ ရက်နေ့တွင် ပေးပြီး၊
 မြန်မာတို့က ၄ ရက်နေ့ ရွှေ့ရသည့်ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည်မှာ ဖေဒင်
 ကိန်းခန်းများအရပင် ဖြစ်သည်။

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် မြန်မာ့အရေးကျွမ်းကျင်သူ ဒေးပစ်အိုင်စတိုင်း
 ဘတ်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဖေဒင်ကိန်းခန်းနှင့် ကိန်းဂဏန်းများအရ လုပ်ဆောင်
 တတ်ခြင်းမှာ အခြားနိုင်ငံများအဖို့ နားလည်ချင်မှ နားလည်မည် ဖြစ်သော်
 လည်း မြန်မာနိုင်ငံသားတို့အတွက်မူ ဤအဖြစ်များသည် မထူးဆန်းသော
 ကိစ္စများ ဖြစ်သည်ဟု ရေးသားထားသည်။

ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်တွင်လည်း မည်သည့်အခမ်းအနား
 လုပ်သည်ဖြစ်စေ ဖေဒင်ဆရာများ၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း လိုက်လံ
 လုပ်ဆောင်လေ့ရှိကြောင်း မြန်မာ့သမိုင်းပညာရှင် ဒေါက်တာသန်းထွန်းက
 ရေးသားခဲ့သည်။ သို့သော် ဖေဒင်ယတြာလုပ်တိုင်း အောင်မြင်ခဲ့သည်တော့
 မဟုတ်ပေ။ မြန်မာနိုင်ငံသည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း
 စိန်ခေါ်မှုပေါင်းစုံ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် စီးပွားရေး အောင်
 မြင်ရန်နှင့် တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေးများကို အထူးအလေးပေး
 ဆောင်ရွက်ရင်းက လှော်ရင်းနှစ်ပြီး ၁၉၆၂ ခုနှစ်တိုင်သွားပြီး စစ်တပ်က
 အာဏာသိမ်းသည့် ၁၀သို့ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း အာဏာသိမ်းသည့်နေ့မှာ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂ ရက်နေ့၊ နံနက် ၈ နာရီ မိနစ် ၅၀ အချိန် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်သည်ကား အခါတော်ပေးများကြောင့် လုပ်ဟန်မတူပေ။ အာဏာသိမ်း စစ်ခေါင်းဆောင်များသည် ထိုစဉ်က ကွန်မြူနစ်ယောင်ယောင်၊ ဆိုရှယ်လစ်ယောင်ယောင်များ ဖြစ်နေကြသောကြောင့် အယူသီး အစွဲအလမ်းများ သိပ်မရှိခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မှ အာဏာတည်မြဲရေးအတွက် နတ်ကိုးပေဒင်ကိုးများ ဖြစ်သွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံကို ရာစုလေးပုံတစ်ပုံခန့် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်သွားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံကို သူတို့ချမှတ်သည့် လမ်းစဉ်သည် ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ် ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာနည်း မြန်မာဟန် ဗုဒ္ဓနည်းကျ သဘောတရားများကိုလည်း သွတ်သွင်းပြီးသူကိုယ်တိုင် ပေဒင်ကိုး၊ နတ်ကိုးဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၅ ရက်နေ့တွင် နောက်ဆုံးအာဏာကို စွန့်လွှတ်သွားခဲ့ရသည်သာ ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ဒုတိယအကြိမ် စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းမှုအပြီး တပ်မတော် စစ်ခေါင်းဆောင်များကြားတွင်လည်း အဆင့်ဆင့် အာဏာသိမ်းပိုက်မှုများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင်နောက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသန်းရွှေ တက်လာပြီး အန္တရာယ်ရှိနေသော ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ပါ ဖယ်ရှားခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ ဖြစ်လာချိန်တွင် အခါတော်ပေးများက နှီးဖြစ်သူအား ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသည် တစ်ချိန်က မင်းတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံကို အုပ်စိုးရမည့် မင်းဆက်သစ်ဖြစ်ကြောင်း ဟောပြောခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၏ အခါတော်ပေးများထဲတွင် ထင်ရှားသူတစ်ဦးမှာ အီးတီ ဖြစ်သည်။ အီးတီသည် စကားမပြောနိုင်သော်လည်း ယခင် ထိုင်းနိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်းဖြစ်သူ သက်ဆင်ပင်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်လာပြီး အီးတီထံမှ အကြံဉာဏ် ယူရသည်ဟုဆိုသည်။ အီးတီ၏ ဟောကြားချက်အရ သက်ဆင်သည် သေကိန်းမြင်သည်ဆိုသောကြောင့် နိုင်ငံမှ ခေတ္တရှောင်ခဲ့သေး

သည်။ အီးတီသည် စကားမပြောနိုင်၊ လေသံသဲ့သဲ့သာ ပြောဆိုသည် ဆိုသော်လည်း သူ၏ အစ်မဖြစ်သူက ကြားမှ ဘာသာပြန်ကာ ပြောဆိုပေးခြင်းဖြင့် ဟောကြားခြင်းဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေနှင့် မိသားစု အလွန်အလေးထား ယုံကြည်ကိုးကွယ်ခြင်းခံရသည့် အီးတီဆိုသည်မှာ အသက် ၄၀ ဝန်းကျင်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာစတီဗင်စပီးဘတ် ရိုက်ကူးသည့် ET ဇာတ်ကားထဲက အတိုင်း သူ့စကားလည်း လူမသိ၊ လူ့စကားလည်း သူမသိဆိုသည် ET ကို ရည်ညွှန်းပြီး မြန်မာတို့က အီးတီဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်း အမျိုးသမီးက ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ အခါတော်ပေး၊ အကြံပေး ဖြစ်နေခြင်းမှာလည်း အတော်ထူးဆန်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း သက်ဆင်ရှင်နာဝါထရာသည်ပင် အီးတီထံ

လာတွေ့ပြီးမှ မန်စီးတီးဘောလုံးကလပ်ကို ဝယ်ယူခဲ့သည် ဆိုခြင်းကြောင့် မြန်မာ့အီးတီ၏ အစွမ်းကား သေးငယ်လှသည်ဟု ယူဆရန် အကြောင်း မရှိပေ။ အထူးသဖြင့် မြန်မာ့ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက ကိုးကွယ်ခြင်းခံရသူဆိုလျှင် မင်းပေါက်စိုးပေါက်ပြီး ထိပ်တန်းရောက်သွားရသလို၊ ထိုထိပ်ပိုင်း ခေါင်းဆောင်များ အရာကျသွားလျှင် ချောင်ထိုးခံရခြင်း၊ ဖမ်းဆီးအရေးယူခံရသည့် အစဉ်အလာများလည်း ရှိခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဥပမာ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် အလွန်ယုံကြည်ခြင်းခံရသည့် ဘိုးတော်သန်းလှ အရာကျကာ ထောင်ထဲ ထည့်ခြင်း ခံရပုံမျိုးဖြစ်သည်။ Daily Telegraph သတင်းစာတိုက်မှ သတင်း ထောက်တစ်ဦးသည် အီးတီနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရရန် ကံအားလျော်စွာ အခွင့်အရေး ရရှိခဲ့သည်။ သူနှင့်တွေ့ဆုံခွင့်ရရန်အတွက် နှစ်ရက်ခန့် ကြိုတင် ရက်ချိန်းယူခဲ့ရသည်။ သူတို့ လက်ခံတွေ့ဆုံမည့်သူများသည် နေ့စဉ်ဆိုသလို စာအုပ်ထဲတွင် ပြည့်နေတတ်သည်။ အစိုးရဝန်ကြီးကိုယ်စား လာရောက် တွေ့ဆုံမေးမြန်းသည့် အင်ဒိုနီးရှားသံအမတ်ကြီးပင် ထိုစာရင်းတွင် ပါဝင်သည်။ အီးတီ၏ အစ်မဖြစ်သူ ပြောပြချက်အရ အာရှမှသံတမန်ကြီးများ၊ အတွင်းရေးမှူးများသည် သူတို့အတွက် ဖောက်သည်များ ဖြစ်ကြကြောင်း သိရ သည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေလက်ထက်တွင် ထူးခြားသော ဖြစ်စဉ်များမှာ အတိတ်တဘောင်ဖြင့် မင်းနေပြည်တော်ကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းရူး ရူးနေသောသူ ဖြစ်သောကြောင့် မင်းဆိုသည်မှာ တိုင်းသစ်ပြည်သစ် တည်သည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ရန်ကုန်မှ နေပြည်တော်သို့ အုပ်ချုပ်ရေးမြို့ကြီးကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ နေပြည်တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး မကြာမီ မြန်မာနိုင်ငံ ရောဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသသည် နာဂစ်မုန်တိုင်းဒဏ် အကြီးအကျယ်ခံရပြီး ပြည်သူထောင်ပေါင်းများစွာ သေဆုံးခဲ့ကြရသည်။ ထိုအဖြစ်က သူ့ကို ပိုပြီးဗေဒင်ယတြာများကို ယုံကြည်သွားစေခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထင်ရှားသော ဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည့် ၈၈ အရေးတော်ပုံကြီးသည် ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၈ ရက်နေ့တွင် စတင်

ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းကို အစွဲပြုပြီး ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအရေးတော်ပုံမှ စာ
မျိုးဆက်များ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ စာ ခုနှစ် အင်းဝမင်းဆက်တွင် ထူးခြား
သော ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် စစ်အစိုးရသည် ရှစ်ပူးခြင်းကို အလွန်
ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ကာ ယင်းမျိုးဆက်များကို နှိမ်နင်းခဲ့ကြောင်းလည်း
တွေ့ရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ စစ်အစိုးရခေတ်ကို ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းသည် ၁၉၆၂
ခုနှစ်က စတင်လိုက်သည်မှာ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေက
နိဂုံးချုပ်ခဲ့သောကြောင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော်
ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၏ သြဇာအာဏာသည် လက်ရှိအစိုးရအပေါ်တွင် မည်မျှ
သော အတိုင်းအတာအထိ လွှမ်းမိုးထားဆဲဖြစ်သည်ကိုကား နားလည်ရ
ခက်လှသည်။ သူထူထောင်ခဲ့သော ပြည်ထောင်စု ကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးရေးပါတီ၊
သူမွေးထား ကျွေးထားခဲ့သော ခရိန်နီများ၊ သူထူထောင်ခဲ့သော နေပြည်
တော်သစ်ကြီးကြောင့် သူ့သြဇာအာဏာသည် ဘုန်းမီးနေလ တောက်နေ
လိမ့်ဦးမည်ဟု ယူဆစရာရှိသည်။ သူ့ကို အနားယူလိုက်ပြီဟု ပြောသော်
လည်း အဆောင်အယောင်၊ အခမ်းအနား၊ ခံစားခွင့်များ အပြည့်အဝ
သာမက လှုံ့နေအောင် ပေးထားပြီး သက်တော်စောင့်အဖြစ် ဗိုလ်မှူးချုပ်စိုးရှင်
နှင့် ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း (ယခင်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းမဟုတ်)တို့ကို ဆက်လက်
ထားပေးထားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး လက်သပ်မွှေးခဲ့သော တပည့်
ရင်းကြီးများဖြစ်သည့် ဦးမြင့်ဆွေနှင့် ဦးအောင်သောင်းတို့၏ လက်ရင်း
တပည့် ဗိုလ်ချုပ်ကျော်ဝင်းကပါ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကို ဆက်လက်စောင့်ရှောက်
ပေးနေခဲ့သည်။

ပြည်သူတို့က ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေသည် လက်ရှိသမ္မတ
ဦးသိန်းစိန်ခေါင်းဆောင်သော အစိုးရနောက်ကွယ်တွင် ကြိုးကိုင်ထားဆဲ
ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်နေကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွှန်၏ အင်တာဗျူးတစ်ခုတွင်
၁၉၈၈ ခုနှစ် အာဏာသိမ်းစဉ်က ယခင်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကို သွားရောက်
တွေ့ဆုံပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းခဲ့သည်ဟု ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အာဏာသိမ်း စစ်ခေါင်းဆောင်ထဲတွင် အတွေ့

အကြံများစွာရှိသည့် စိနီယာတစ်ဦးထံသို့ တပည့်ရင်းဖြစ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်
 ခင်ညွန့်က သွားရောက်အကြံတောင်းရာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက မိမိတို့
 စိနီယာများကို တိုင်ပင်ပါ။ သူတို့ထံမှ အကြံဉာဏ်ယူပါ။ သူတို့ကို နေရာ
 ပေးပြီး လုပ်ပါဟုသာ ညွှန်ကြားခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်
 သည်ပင် ဦးနေဝင်း အရှိန်အဝါဖြင့် နဝတအစိုးရအဖွဲ့တွင် နေရာ
 ကောင်းကောင်း ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်မှ ဘောင်းဘီချွတ်များ
 သည် နိုင်ငံရေးထဲသို့ ပါတီထောင်ကာ ရောက်လာကြပြီး နိုင်ငံတော်
 သမ္မတအထိ တာဝန်ယူထားကြသောကြောင့် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီ
 အရေးသည် ရှေ့မတိုးနောက်မဆုတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အပြင် နောက်ကြောင်း
 ပြန်လှည့်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်နေရသည့် အနေအထားတွင် ရှိသည်။
 ယင်းတို့ထဲတွင် နှစ်ကာလပေါင်းများစွာ နေရာယူထားပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာ
 နေကြသော တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်များနှင့် အငြိမ်းစားများ၏ အရေးသည်
 သူတို့အပေါ်တွင် အကာအကွယ် ပေးမထားနိုင်သည့် ဒီမိုကရေစီ အစိုးရမျိုး
 သာ တက်လာလျှင်ဆိုသည့် အနေအထားကို တွေးပူမိကြမည်မှာ သေချာ
 သည်။ သို့ဖြစ်ရာ စစ်တပ်၏အခန်းကဏ္ဍကို လုံးဝနေရာမပေးသော အစိုးရ
 မျိုးများ တက်မလာရေးအတွက်လည်း ဗိုလ်ချုပ်များနှင့် သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်း
 များအားလုံး နိုင်ငံရေးအရလည်းကောင်း၊ စစ်ရေးအရလည်းကောင်း အဆုံး
 ဖြန့် အောက်လမ်း၊ အထက်လမ်း နတ်ကတော် ဗေဒင်ဆရာများ အစွမ်း
 အားလုံးသုံးပြီး တိုင်းပြည်ကို ပိတ်ဖုံးကာကွယ်နေမည်ကလည်း သေချာ
 လှတော့သည်။

အာဏာသိမ်းမှု နောက်ကွယ်ကလူ

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင်သည် ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် အာဏာသိမ်းရန် အတွက် အကောင်းဆုံး အကြောင်းပြချက်တစ်ခုကို မကြာခဏ ရွတ်ဆိုလေ့ ရှိသည်။ ထိုစကားမှာ “၁၉၇၄ ခု အခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံ အားလုံး ပျက်သုဉ်းချေပြီ” ဆိုသည့်စကား ဖြစ်သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၆၊ ၁၇ ရက်နေ့များသည် နိုင်ငံတော်အတွင်း အခြေအနေ အားလုံး အထိန်းသိမ်းရ အခက်ဆုံးဖြစ်လာခဲ့သည်။ တပ်မတော်က အာဏာ သိမ်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာမောင်မောင်က “အကယ်၍ ဇော်ကား ရန်စခြင်းများ မရှိခဲ့ဘဲ နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းအားလုံးမှ အခြေအနေကို လက်တွဲ ထိန်းသိမ်းပြီး တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုကို ဝိုင်းဝန်း တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့က တပ်မတော်အနေဖြင့် အာဏာသိမ်းရန် အကြောင်းမရှိပေ” ဟု သူရေးသားခဲ့ သော မြန်မာနိုင်ငံ၏ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်း (ဒုတိယတွဲ) စာအုပ်တွင် မှတ်ချက်ပြုထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် သူက “၁၉၈၈ ခုနှစ် အာဏာသိမ်းခြင်းသည် တပ်မတော်အပေါ် မလိုချင်ဘဲ ကျရောက်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်လျက်၊ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် မဖြစ်မနေ ထမ်းရွက်ခဲ့ရသည့် တာဝန်တစ်ရပ်ပင် ဟူ၍လည်း မှတ်ချက်ပြုထားသည်။ ထိုအကြောင်းကို

အမှန် ဟုတ် မဟုတ် ပြန်လည်း ဆန်းစစ်ရန် လိုပါသည်။

အင်တာနက် စာမျက်နှာများပေါ်တွင် ယုံနုံ့ခဲ့သည့် နိုင်ငံတော် ကာကွယ်ရေးတက္ကသိုလ် အရာရှိကြီးများ အုပ်ချုပ်မှုမင်းမံသင်တန်း အမှတ်စဉ် (၃/၉၃)တွင် ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်၏ ဟောပြောပို့ချချက်များကို ပြန်ပြီးခြေရာကောက်မိသည်။

ကုန်သွယ်ရေးရုံးပြဿနာသည် စစ်ခေါင်းဆောင်များကို အတော် လေး ချောက်ချားသွားစေခဲ့သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် တပ်ကို ပြည်သူက ဝင်စီးပြီး လက်နက်များ သိမ်းသွားသည်ဆိုသည့် သတင်းက အလားအလာ မကောင်းတော့ဟု ဆိုရမည်။ အချိန်မရွေး အလားတူဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်လာနိုင် သည်။ ထိုအချိန်တွင် တပ်မတော်ဦးစီးချုပ်၊ ဒုတိယတပ်မတော် ကာကွယ် ရေးဦးစီးချုပ်၊ လမ်းစဉ်ပါတီမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထွန်းရီနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ခင်ညွန့်တို့ လေးဦး ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့လေးယောက် နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင် အဖြစ် လက်ရှိသတ်မှတ်နိုင်သေးသည့် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းထံ သွားရောက် ပြီး အခြေအနေမှန်ကို တင်ပြကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်ဟု ဆိုထားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် ကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသည့် 'ကြုံတွေ့ခဲ့ရ ကျွန်တော်တို့ အထွေထွေ' စာအုပ်တွင်လည်း အရေးအခင်းကာလ တစ်လျှောက်လုံး တပ်မတော် ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်ရုံး အစည်းအဝေးခန်းတွင် သူတို့ နေ့ရောညပါ ရှိနေကြောင်း တိုင်းပြည်အနေအထား ပိုပြီးဆိုးရွားလာသော ကြောင့် ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၇ ရက်နေ့ ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင် သူနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသန်းရွှေတိုင်ပင်ကာ ထိုစဉ်က ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် တာဝန်ယူထားသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင်ထံ သွားရောက်တင်ပြကြရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း ရေးသားထားသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင်ထံ သူတို့ ရောက်လာပြီးနောက် သူတို့ သုံးယောက်စလုံး ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဦးနေဝင်းထံ သွားရောက်ပြီး အခြေအနေကိုတင်ပြ၊ အဆုံးအဖြတ်ခံယူ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အာဏာ သိမ်းရေးမူကို သဘောတူညီချက် သွားယူကြရန်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်

ကြီးစောမောင်၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်က ဦးနေဝင်းထံ လာတွေ့ရန်အတွက် ဦးဆက်ထွန်းကတစ်ဆင့် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ် သည်။

အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့အဖေကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့ လာချင်တယ်။ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်ကိုလာရမလဲ။ တိုင်းပြည်အတွက် အရေးကြီးအခြေအနေကြောင့် အမြန် ပဲလာချင်ပါတယ်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသန်းရွှေကို ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်ရုံးတွင် နေခဲ့ခိုင်းပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် ဦးဆောင်ကာ သံချပ်ကာလူတင်ယာဉ်နှစ်စီး အပါအဝင် လုံခြုံရေးကားများ ဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် အတားအဆီး အပိတ်အဆိုများကို ဖယ်ရှား သွားကြရသောကြောင့် ညနေ ၆ နာရီတွင် ထွက်ခဲ့ရာ ဦးနေဝင်း နေထိုင် သည့် အေဒီလမ်းနေအိမ်သို့ ည ၁၀ နာရီခန့်မှ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင်က ဦးနေဝင်း အား ပြောပြသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ခင်များ၊ တိုင်းပြည်အခြေအနေကတော့ အလွန်ဆိုးဝါးနေ ပါပြီ။ မင်းမဲ့စရိုက်တွေဖြစ်ပြီး လူတွေ ခေါင်းဖြတ်သတ်နေကြတဲ့အထိ ဆိုးဝါး နေပါပြီ။ ပြည်သူတွေလည်း အတော်ဒုက္ခရောက်နေကြပါပြီ။ အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားကလည်း ပျက်ယွင်းသွားပါပြီ။ ပြည်သူတွေကလည်း စိုးရိမ်ပူပန်မှု တွေနဲ့ ကျီးလန့်စာစားသလို ဖြစ်နေကြပါပြီ”

ဟု တင်ပြလိုက်သည်။ ကျန်အခြေအနေများကို ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်က အသေးစိတ် ရှင်းပြသည်။

ထိုအခါ ဦးနေဝင်းက-

“အေး လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသည့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အခြေအနေများကို ငါလည်း ခုမှသိရတော့တယ်။ စောမောင်... ဒီလောက် အခြေအနေ ဆိုးဝါးနေတာတွေ ငါမသိဘူးကွာ။ အခုမှပဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရတော့တယ်။ အေး... မင်းတို့ ဒီကိုလာတာ ကျန်တဲ့လူကြီးတွေ သိကြလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဦးနေဝင်းက လက်ရှိတိုင်းပြည်တွင် တပ်မတော်အစဉ်အလာအရ အကြီးအကဲများဖြစ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအေးကိုနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသူရ ကျော်ထင်တို့ကို မတင်ပြဘဲ ပိမိထံ လာရောက်တင်ပြခြင်းကို မပြုသင့်ကြောင်း ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

စက်တင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့၊ နံနက်တွင်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်တို့နှစ်ယောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအေးကိုအိမ် သွားကြသည်။ ထိုအိမ်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသူရကျော်ထင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူတို့ စုံသောအခါ ညက ဦးနေဝင်းထံ သွားခဲ့ကြောင်းနှင့် နိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေများကို ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်က ရှင်းပြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးနေဝင်းအိမ်မှ နံနက် ၉ နာရီအချိန်တွင် လာရောက်တွေ့ဆုံရန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအေးကိုအိမ်သို့ ဖုန်းဝင်လာသည်။ သူတို့လေးဦးစလုံး ဦးနေဝင်း ရှိရာ အေဒီလမ်းသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

အေဒီလမ်း ဦးနေဝင်းအိမ်တွင် ထိုစဉ်က သမ္မတအဖြစ် တာဝန်ယူထားသည့် ဒေါက်တာမောင်မောင်၊ ဝန်ကြီးချုပ် သူရဦးထွန်းတင်၊ ဒုတိယ ဝန်ကြီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်သန်းတင်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအေးကို၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သူရကျော်ထင် (ပါတီအထွေထွေအတွင်းရေးမှူးနှင့် ပါတီတွဲဖက် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး)၊ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဦးရဲခေါင်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင်၊ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။ ထိုတွေ့ဆုံပွဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်က တိုင်းပြည်အတွင်း ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို တင်ပြခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးနေဝင်းက-

“ကဲ မင်းတို့တိုင်းပြည်ကို ထိန်းနိုင်မလား၊ မင်းတို့ အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားလည်း ပျက်ယွင်းနေပြီ” ဟု မေးလိုက်သည်။ အားလုံးက-

“ကျွန်တော်တို့ မထိန်းနိုင်တော့ပါဘူး။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး စီမံတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ ဦးနေဝင်းက-

“ငါပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာကြ”

ဟုပြောကာ-

“ဗိုလ်စောမောင်... မင်းတို့ စစ်တပ်ကပဲ တိုင်းပြည်ကို ထိန်းပေးပါ။ တပ်မတော်ကပဲ ဥပဒေ၊ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေနဲ့အညီ တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ကြပါ။ အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ တိုင်းပြည်ကို ဘယ်သူမှ ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ စစ်တပ်ကသာလျှင် ထိန်းနိုင်မှာ၊ ထိန်းဖို့လည်း တာဝန်ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင်က မိမိအနေဖြင့် ဘာမျှ မလုပ်တတ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ဦးနေဝင်းက ဒေါက်တာမောင်မောင် နှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ကြရန် ပြောလိုက်သည်။ ဦးနေဝင်းက ညွှန်ကြားပြီး ထွက်သွားသည်။ ကျန်လူကြီးများအားလုံး သမ္မတရုံးသို့ လာကြသည်။ သမ္မတရုံးတွင် ဒေါက်တာမောင်မောင်က ကြေညာချက်များကို ရေးသည်။ ညနေ ၄ နာရီတွင် နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ကြေညာချက်အမှတ် ၁/၈၈ ကို ထုတ်ပြန် ကြေညာခဲ့သည်။

နိုင်ငံတော်တစ်ဝန်းလုံးတွင် အဘက်ဘက်မှ ယိုယွင်းနေသော အခြေအနေကို အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန်အတွက် ပြည်သူ့ပြည်သားအားလုံး အကျိုးငှာ တပ်မတော်သည် အောက်ပါလက်ငင်းတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရန် ယနေ့မှစ၍ နိုင်ငံတော်၏ အာဏာအရပ်ရပ်ကို လုံးဝတာဝန်ယူလိုက်သည်ဟု ကြေညာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်ကမူ ဒါက တော့ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် အမှန်ပါပဲ။ အာဏာသိမ်းခြင်း မဟုတ်ပါ။ ပြည်သူများ၏ ဘဝလုံခြုံရေးအတွက်ရော၊ တိုင်းပြည်တည်ငြိမ် အေးချမ်းရေးရော၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးရော၊ အုပ်ချုပ်ရေးယန္တရားကြီး ပြန်လည်ရှင်သန် ထက်မြက်လာရေးတို့အတွက်ပါ တပ်မတော်က ဝင်ရောက် တာဝန်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု သူ၏ ‘ကြုံတွေ့ခဲ့ရ ကျွန်တော့်ဘဝအထွေထွေ’ စာအုပ်တွင်

ဖော်ပြခဲ့သည်။

သို့သော် သူတို့အဖေကြီး ခေါ် ဦးနေဝင်း၏ အာဏာသိမ်းမည့် နေ့က လမ်းညွှန်ချက်တွင် 'ကိုစောမောင် မင်းတိုင်းပြည်ကို တာဝန်ယူ။ မင်းဆက်သာလုပ်တော့။ ငါတို့အားလုံးကနေပြီးတော့ မင်းကို လွှဲပေးတယ်။ အေး အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အခါမှာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဒါဟာ အာဏာသိမ်းတာပဲ။ အာဏာသိမ်းတဲ့ သဘောပဲ။ အာဏာသိမ်းရတော့ လက်ရှိခေါင်းဆောင်တွေကို ဖမ်းရတယ်။ နောက်တစ်ခုက မင်းတို့ ဆန့်ကျင်နေတဲ့ လူတွေကိုလည်း ဖမ်းရတယ်။ မင်းတို့သဘောပဲ။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ သေချာစဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့လုပ်'ဟု ညွှန်ကြားခဲ့ကြောင်း အုပ်ချုပ်မှု မွမ်းမံသင်တန်း အမှတ်စဉ် (၃/၉၃)တွင် ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်၏ ဟောပြော ပို့ချချက်များတွင် ပြောဆိုခဲ့ကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။

ဤနေရာတွင် Martial Law ဆိုသည့်သဘောကို ရှင်းပြရန် လိုပါသည်။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ဥပဒေနှင့်အုပ်စိုးနေရာက ယင်းဥပဒေအရ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်၍ မရနိုင်သည့် အနေအထားသို့ ရောက်သွားလျှင် ဥပဒေကို ဖယ်ထားပြီး၊ ယင်းဥပဒေကို လိုက်နာရန်မလိုဘဲ စစ်တပ်က အုပ်ချုပ်သော အရာရှိသည် မိမိသဘောဖြင့် ကောင်းမည်ထင်သည့်အတိုင်း တိုင်းပြည်အကျိုးကို ရည်ရွယ်ပြီး အုပ်ချုပ်ခြင်းကို Martial Law ဟု ခေါ်ပါသည်။

အာဏာသိမ်းသည်ဆိုသည့် စကားသည် အများကြိုက်စကား မဟုတ်သည့်အတွက် တပ်မတော်က တာဝန်ယူလိုက်ရပါသည်ဟု မည်မျှ ပြောနေသည်ဆိုစေ ထိုစဉ်က နိုင်ငံတော်တာဝန်ကို ယူလိုက်သည်ဆိုသော အဖွဲ့ (နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့)တွင် ပါဝင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ် ၁၉ ဦးစလုံးသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၊ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးများသာ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးဆောင်သည့် ထိုအဖွဲ့သည် အာဏာမသိမ်းဟု ပြောခြင်းသည် စက်တင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့ညတွင် အမိန့်များ ထုတ်ပြန်ပြီးနောက်

တပ်မတော်က မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ပြုမူခဲ့သည်ဆိုခြင်းနှင့် ပြန်လည် သုံးသပ်ရန် လိုပါလိမ့်မည်။

ရည်ညွှန်း - ကြုံတွေ့ခဲ့ရ ကျွန်တော်ဘဝအတွေ့တွေ (မှော်ဝန်းသား ဦးခင်ညွန့်)၊ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ၁၉၈၈ ခုနှစ်အရေးအခင်း၊ ဒုတိယတွဲ (ဒေါက်တာ မောင်မောင်)၊ ဒိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်း ထောက်လှမ်းရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးဟောင်း နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးခင် ညွန့်နှင့် အင်တာဗျူး (မြတ်သိုင်)၊ ၁၉၅၈-၁၉၆၂ မြန်မာ့နိုင်ငံရေး (ပထမတွဲ)၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၈ ခုနှစ်အတွင်း ဖြတ်သန်း လာသော မြန်မာ့သမိုင်းအကျဉ်းနှင့် တပ်မတော်ကဏ္ဍ (ဒုတိယတွဲ)

ဦးသန်းရွှေအကြောင်း စာအုပ်ရေးသူ

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ရန်ကုန်မြို့တွင် ကျွန်တော် တစ်ပတ်ခန့် နေပြီးချိန် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးရက်တွင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့် တွေ့ဆုံ ရန်လည်း စီစဉ်ထားသည်။ ည ၁၀ နာရီ ၄၅ မိနစ်အချိန် ထိုနေ့တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းများပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်ဘားသို့ သွားပြီး ဂျပန် တေးဂီတပျော်ဖြေပွဲကို သွားရောက်နားထောင်နေခဲ့သည်။ မိနစ်အနည်းငယ် ခန့်တော့ ကျွန်တော် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်သွားမိသည်။ ကျွန်တော့်တွင် တစ်ရက်သာ ကျန်တော့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အရေးပါသည့် တွေ့ဆုံမှုတစ်ခုကိုပြုပြီးလျှင် ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာရတော့မည်။

ကျွန်တော် ဘားဆိုင်တွင် ထိုင်နေချိန် ငါးမိနစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည့် အချိန်၌ မြန်မာ့နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားသူတိုင်း ကြောက်ရွံ့ရသည့် စကားကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မစ္စတာရော်ဂျာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့က ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လို့တဲ့” ဆိုသည့် စကားကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့တွင် အရပ်အဝတ်အစားနှင့် ထောက်လှမ်းရေး ခြောက်ယောက်ရပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်က

တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ဘီယာကို ဆက်သောက်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲတွင် ဖိုးရိမ်ပူပန်နေမိသော်လည်း ဟန်မပျက်စေရန် ကြိုးစားထားရသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့ခြောက်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး အခန်းထဲကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က-

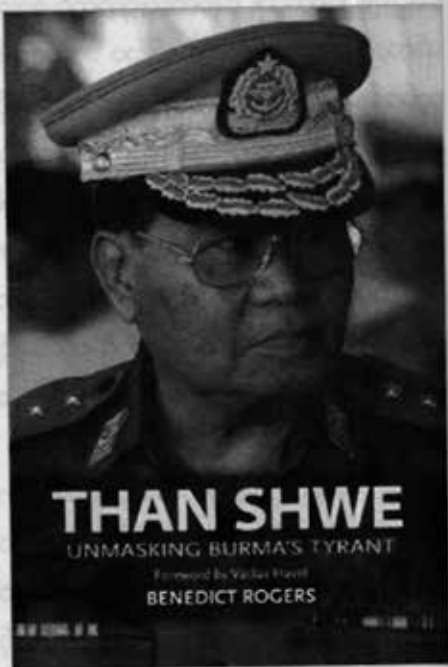
“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောချင်လို့နဲ့တူတယ်”

ဟု မေးလိုက်ပြီးနောက် သူတို့ကို ထိုင်ရန် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲဆို၊ ကျွန်တော် ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲ”

ဟုပြောလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က နေပြည်တော်မှ ညွှန်ကြားချက် ရောက်လာကြောင်းပြောကာ ကျွန်တော့်ကို နောက်တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာရန် ပြောလိုက်သည်။ သူတို့က စကားခံထားသည်မှာ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိကြောင်း၊ သို့သော် တာဝန်

အရ ဟိုတယ်အခန်းနှင့် သေတ္တာကို ရှာဖွေရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာသည်။ တစ်ယောက်က ဖိုင်တွဲကို ဖွင့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်တော် ယခင်က ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ‘Than Shwe: Unmasking Burma’s Tyrant’ စာအုပ် မျက်နှာဖုံးကို မိတ္တူကူးထားသည့် စာရွက်အား လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ယခင် မြန်မာနိုင်ငံကို အုပ်စိုးသွားခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ အကြောင်းကို ရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့က ကျွန်တော့်ကင်မရာကို စစ်ဆေးကြသည်။ တစ်ယောက်က “ခရီးသွားပုံတွေပဲတွေ့တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း-

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော် ခရီးသွား ဧည့်သည်တစ်ယောက် အနေနဲ့ လာခဲ့တာပါ”

ဟုပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူတို့က ထိုပုံများကို ကော်ပီ ကူးယူသွား မည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ဘာကြောင့်လဲ ဟုမေးရာ “ကျွန်တော်တို့ က အထက်လူကြီးတွေကို တစ်ခါတလေ ပြန်ပြရတယ်” ဟု ဆိုသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်လက်ဆွဲအိတ်ကိုလည်း ရှာသည်။ ဘာမျှတော့ မတွေ့ကြပေ။ သူတို့က ကျွန်တော့် စာအုပ်ပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး ဝေဖန်နေကြ သည်။ ထိုစာအုပ်ပုံထဲတွင် ဘာဘရာဒေမစ်ရေးသည့် ‘Nothing to Envy: Real Lives in North Korea’ ဆိုသည့် စာအုပ်လည်း ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော် လက်ဆောင်ရထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက် က ‘Nothing to Envy’ ဆိုသည့်စကားကို ကျယ်ကျယ်နှင့် ဖြည်းနှေးစွာ ဖတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ထိုစာအုပ်ကို ဘေးတွင် ချထားလိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်ပုံထဲတွင် ဟစ်တလာကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သဖြင့် ကွပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည့် ဂျာမန်သင်းအုပ်ဆရာ ဒိုင်းထရစ်ချ်ဘွန်ဟော့ဖာအကြောင်း ရေးထား သော စာအုပ်နှင့် ရုပ်ရှင်အခွေတစ်ခု ရှိနေသည်။ ထို့ပြင် ‘Nine Days that Changed the World’ ဆိုသည့် ဒုတိယမြောက် ရဟန်းမင်းကြီး ရွှန် ပေါလ်၏ ဗိုလ်ခရီးစဉ် DVD အခွေလည်း ရှိနေသည်။ ထိုခရီးစဉ်သည် ကွန်မြူနစ် ပြိုကွဲရေးနှင့် သွေးစည်းညီညွတ်ရေး လှုပ်ရှားမှုကို များစွာ အထောက်အကူ ပြုခဲ့ကြောင်း ရိုက်ကူးထားသည့် အခွေလည်း ဖြစ်သည်။

သူတို့က ကျွန်တော် ယခုရှင်းပြနေသည့် သဘောတရားများကို လည်း သိပုံမပေါ်ပေ။ ဓာတ်ပုံတွေကိုသာ ထုတ်ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း သူတို့ကို ဘာရာဇဝတ်မှုမှ မကျူးလွန်ထားကြောင်း ပြောနေရ

သည်။ သူတို့အထဲမှတစ်ယောက်က ပြုံးလိုက်ရင်းက-“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ရင်လည်း ထောင်ထဲသွားရမှာပေါ့”ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်ဖုံးတွင် ကရင်လူမျိုးများနှင့် တွဲရိုက်ထားသည့်ပုံ ပါနေသည်။ တစ်ယောက်က ဒါ...အိုင်ပက်လားဟု မေးလိုက်သည်။ သူတို့က ကျွန်တော့် Kindle ကိုကိုင်ကြည့်ပြီး စူးစမ်းစိတ်နှင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မည်သို့ဖွင့်ရသနည်းဟု မေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က “အဲဒါ အီးဘွတ်ပါ”ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့မှ သံယောင်လိုက်ကာ အီးဘွတ်ပါကွဟု ပြောလိုက်ကြသည်။

ညဉ့်သန်းခေါင်လောက်မှ သူတို့ ရှာဖွေစစ်ဆေးမှု ပြီးဆုံးသွားသည်။ ပြီးနောက် နံနက် ၇ နာရီခန့်တွင် အဆင်သင့် ပြင်ထားရန် ပြောသည်။ သူတို့ ထွက်သွားကြပြီးနောက် ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် တစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ သူက ကျွန်တော့်မှတ်စုစာအုပ် ကျန်ခဲ့လို့ပါ ပြောသည်။ သူ့အကွက်က ပြင်သစ်ဟာသကားထဲကလို ဖြစ်နေသည်။ သူက စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ဟိုရှာသည်ရှာနှင့် လုပ်ပြီးမှ ကျွန်တော့်သေတ္တာထဲက တွေ့ဟန်ပြသည်။ သူက မတော်တဆ ကျန်ခဲ့ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့် ပစ္စည်းများထဲတွင် ရောထည့်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော့်ကို အစောင့်နှစ်ယောက်ခြံရံပြီး လေဆိပ်ကို တက္ကစီဖြင့် ထွက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ထွက်ခွာခိုင်းရသနည်းဟု ထပ်မေးမိသည်။ တစ်ယောက်က “လေဆိပ်ရောက်မှပြောမယ်”ဟု ဆိုလိုက်သည်။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို စီးကရက်တစ်လိပ် ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ငြင်းလိုက်သည်။ သူတို့က တက္ကစီခကို ပေးလိုက်သည်။

လေဆိပ်တွင် လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ်နှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ အရပ်ဝတ်များဝတ်ဆင်ထားသည့် ထောက်လှမ်းရေးများ၊ ယူနီဖောင်းဝတ်ဆင်ထားသည့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနမှ အရာရှိများ၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် အနည်းငယ်တို့

ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်တိုင်း လူသုံးယောက်လေး
ယောက်ခန့်က ဓာတ်ပုံတွေ ဝိုင်းရိုက်ကြသည်။ သူတို့အထဲတွင် အာဏာ
ပြတတ်သည့် မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။
သူက ကျွန်တော်နှင့် အခြားသူများကို ဟိန်းဟောက်ပြီး ပြောနေသည်။
သို့သော် အများစုမှာ အရပ်သားတွေဖြစ်သည်။ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်
နှစ်ယောက်ခန့်မှာ မြူးကြွနေကြသည်။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီတစ်ခွက်
သောက်ချင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို
ယူလာပေးသည်။

အားလုံး လုပ်ဆောင်ရမည့်ကိစ္စများ ပြီးဆုံးလျှင် လူနှစ်ယောက်က
ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထိုင်နေသည်။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို အဘယ်
ကြောင့် ပြည်နိုင်ခံရကြောင်းကို ပြောပြသည်။ အကြောင်းရင်းကတော့
ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေအကြောင်း 'Than Shwe:
Unmasking Burma's Tyrant' ဆိုသည့်စာအုပ်ကို ရေးခဲ့ခြင်းကအဓိက ဖြစ်
သည်။

ကျွန်တော်က သူတို့ကို မေးခွန်းအချို့မေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ပေါလ်မက်ကာသီ၏ 'Freedom' ဆိုသည့် သီချင်း
က ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ကျွန်တော်က ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဟန် ပြလိုသော်
လည်း ကျွန်တော့်နှုတ်က ပိတ်မနေနိုင်တော့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပျက်
နေသည်ကိုလည်း သူတို့ကို သိစေချင်နေသည်။ သို့သော် သူတို့ကို
အပြစ်တင်ရန်လည်း မဖြစ်မှန်း သိနေသည်။ ကျွန်တော်က စနစ်ကိုပဲ
အပြစ်တင်ရမည် ဖြစ်သည်။

“စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးတာ ရာဇဝတ်မှုလားဗျာ”ဟု ကျွန်တော်က
သူတို့ကို မေးလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်စွာနှင့် ကြည့်
လိုက်ပြီး စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ပြသည်။ ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ် မရှိ
သယောင်နှင့် ဘာမျှ မသိဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး-

“နိုဝင်ဘာလတုန်းက မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ ဖြစ်လာပြီ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒီမိုကရေစီမှာ စာရေးတယ်ဆိုတာ လွတ်လပ်စွာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပဲ။ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်အကြောင်းလည်း လွတ်လပ်စွာ စာအုပ်ရေးခွင့် ရှိတယ်။ ရေးတဲ့ စာအုပ်ဟာ အကောင်းလည်း မြင်ခွင့်ရှိတယ်။ အဆိုးလည်း ဝေဖန်ခွင့် ရှိတယ်။ ဒါနဲ့တောင် ခင်ဗျားတို့က စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့် ကို နှင်ထုတ်တာကတော့ မြန်မာပြည်မှာ ဒီမိုကရေစီ မရှိသေးဘူးဆိုတာ ပြနေတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝေဝေဝါဝါပဲ။ ပြောစမ်းပါဦး မြန်မာပြည်မှာ ဒီမိုကရေစီ ရှိသလား၊ ရှိဘူးလားဆိုတာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူက အလျင်အမြန်ဖြင့် “မြန်မာနိုင်ငံဟာ တစ်နေ့တော့ ဒီမို ကရေစီရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း သွားရမှာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အသွင် ကူးပြောင်းတဲ့ကာလတစ်ခု ရှိနေပါတယ်”ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်က-

“အိုကေ၊ အသွင်ကူးပြောင်းတယ်ဆိုတာလည်း ပြောင်းလဲရတာပဲ ဗျ။ မြန်မာနိုင်ငံဟာ ပြောင်းလဲနေပြီ ထင်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် ကို စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးလို့ နှင်ထုတ်တယ် ဆိုတာကတော့ မပြောင်းလဲသေး ဘူးဆိုတာကို ပြနေတာပဲ။ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ မှန်ရဲ့လား၊ ဒါက မပြောင်းလဲ သေးတာလား”ဟု မေးလိုက်ရာ သူက-

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မပြောင်းလဲသေးဘူး၊ မပြောင်းလဲသေး ဘူး”ဟု ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်က “အခြားနိုင်ငံခြားသားတွေကိုရော နှင်ထုတ်သလား” ဟု မေးလိုက်ရာ သူက ပြုံးပြီး “အများကြီးပေါ့”ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော် က “ကျွန်တော့်ကို နှင်ထုတ်ခြင်းအပေါ် မျှတမှုရှိရဲ့လား”ဟု မေးလိုက် သည်။ သူက ကျွန်တော်ရေးသည့်စာအုပ်ကို သူ မဖတ်ဘူးကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ ဝေဖန်ချက်မပေးနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ သူက-

“ခင်ဗျားမှာ အဲဒီစာအုပ်ကော်ပီတစ်အုပ်လောက် မပါဘူးလား။

ခင်ဗျားစာအုပ်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်” ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ထံတွင်မပါကြောင်း၊ အကယ်၍ လိပ်စာပေးလိုက်လျှင် တစ်အုပ်ပို့ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူက ကျွန်တော့်ကို လိပ်စာမပေးပေ။ ထို့ပြင် မြန်မာနိုင်ငံနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စာအုပ်တွေ ဆက်ရေးဦးမှာလားဟု မေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ရေးပြီးသား စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိပြီး မထုတ်ဝေရသေးကြောင်းပြောရာ သူက ကျွန်တော့်ကို စာအုပ်နှင့်ဖောင်တိန်ကို လှမ်းပေးပြီး ထိုစာအုပ်အမည်ကို ရေးပေးရန် ပြောရှာသည်။ ခေါင်းစဉ်လေးတွေ လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ့ ဆိုသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘာမျှ မရေးပေးတော့ပဲ ထွက်ရင် စောင့်ကြည့်ပေါ့ဟုသာ ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ရက်စောပြီးနှင့်ထုတ်ခြင်းသည် အလွန် ရှက်စရာကောင်းကြောင်း သူတို့ကို ပြောပြသည်။ သူတို့ တစ်ရက်သာ ဆက်ပြီး နေ့ခွင့်ပြုလျှင် ကျွန်တော်ရေးသည့် အကောင်းမြင်အကွက်များကို သူတို့ ဖတ်ရှုရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ယခုတော့ ကျွန်တော့်တွင် မြန်မာ နိုင်ငံသည် ပြောင်းလဲမှု မရှိသေးကြောင်း ရေးရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိ။ သူက ကျွန်တော့်ကို တလေးတစားကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အစိုးရအလုပ် လုပ်သည်ဆိုပြီး ပြည်သူတွေကို နှိပ်စက်နေခြင်းအား ပျော်ရွှင် နေသလောဟု မေးလိုက်ရာ သူက ဘာမျှပြန်မပြောခဲ့ပေ။

ထို့နောက် သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လေယာဉ်ပေါ် တက်မည့် ဂိတ်ပေါက်သို့သွားရန် ပြောသည်။ သို့သော် သူတို့က ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို ကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့က ကျွန်တော့် လေယာဉ် လက်မှတ်နှင့်အတူ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုပါ မနေ့ညကတည်းက သိမ်းထား ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို သူတို့အား သတိပေးလိုက် သည်။ သူတို့ မိနစ်အနည်းငယ်ခန့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ် သွားသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကိုပြုံးပြရင်း-

“နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မရှိဘဲ ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှာ တစ်ည နေခဲ့တယ်နော်”ဟု သူတို့ကို ပြောလိုက်ရာ အားလုံး ရယ်မောလိုက်ကြ သည်။

မှတ်ချက် - Benedict Rogers ရေးသည့် Burma a Nation at the Crossroads စာအုပ်မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးသန်းရွှေ ၏ မြေးတော်

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေတွင် မြေးတော်လေးတစ်ပါး ရှိသည်။ သူ့အမည်ကျော် မြေးတော်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ သူ့အမည်ရင်းမှာ နေရွှေသွေးအောင် ဖြစ်သော်လည်း ဖိုးလပြည့်ဟု ခေါ်ကြသည်။ သို့သော် ပြည်သူ့အပေါင်းက သူ့ကို စိန်ဖျောက်ဖျောက်ဟု အမည်ပေးထားကြသည်။ စိန်ဖျောက်ဖျောက်သည် ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၂ နေ့ဖွားဖြစ်သည်။ ထိုနေ့သည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဗုဒ္ဓ၏ ဖွားတော်မူရာနေ့နှင့် တိုက်ဆိုင် နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မြေးအနှစ်အဖြစ် အသက်လောက် ချစ်နေရကာ အလေးတယူ ပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။

အရပ်စကားအရ နေရွှေသွေးအောင်၏ မိဘများတွင် အိမ်ထောင် ရေးပြဿနာ ရှိနေသောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးနှင့် ဇနီးတို့က သူ့ကို ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက် လူလားမြောက်စေခဲ့ရသည်။ ကလေးဘဝ ကတည်းက နေရွှေသွေးအောင်သည် အဘိုးဖြစ်သူနှင့်အတူ တပ်များကို စစ်ဆေးရာတွင် လိုက်ပါလေ့ရှိသည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလက မြေးအဘိုး နှစ်ယောက်သည် သူတို့သဘောကျသည့် မန်ချက်စတာ ယူနိုက်တက် အသင်းဘောလုံးကို မေမြို့တွင် မိသားစုနှင့်အတူ ကြည့်နေစဉ် မြေးတော်လေး က ဘဲကင်စားချင်သည်ဆိုသဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ရဟတ်ယာဉ်လွှတ်ပြီး ဝယ်ခိုင်း

ခဲ့ဖူးသည်အထိ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။

ထိုနှစ်တွင် နေရွှေသွေးအောင်၏ ၁၆ နှစ်မြောက်မွေးနေ့ကို ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဆီဒိုးနားဟိုတယ်တွင် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ကျင်းပပေးခဲ့သည်။ နေရွှေသွေးအောင်သည် သူ့မွေးနေ့ပွဲကျင်းပရာ အခန်းထဲတွင် သူ့အလွန် ကြိုက်သော ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းအပါအဝင် နာမည်ကျော် ဘောလုံးသမား များ၏ ပုံများကို ခန်းလုံးပြည့်ကပ်ထားသည်။ ထိုမွေးနေ့ပွဲသို့ ထိပ်တန်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည့် ဗိုလ်ချုပ်မောင်အေးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်သူရရွှေမန်း တို့၏ ဇနီးများ အပါအဝင် နာမည်ကျော် ရော့ခ်တေးဂီတပညာရှင် ဇော်ဝင်း ထွဋ်၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် ဇော်ဇော်နှင့် အခြားနာမည်ကျော် အနုပညာရှင် ပေါင်းများစွာ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုပွဲကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို မက်စ်- မြန်မာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးဖြစ်သူဇော်ဇော်က အားလုံးအကုန်အကျခံ တာဝန်ယူသွားခဲ့သည်။

နေရွှေသွေးအောင်သည် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ သား ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်မှာ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးနေစိုးမောင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၏သမီး ကြည်ကြည်ရွှေနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး နေရွှေသွေး အောင်ကို မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နေရွှေသွေးအောင်ကို စင်ကာပူတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ စင်ကာပူတွင်နေစဉ် အပတ်စဉ် ရန်ကုန်သို့ Silk လေကြောင်းလိုင်း သို့မဟုတ် မြန်မာလေကြောင်းလိုင်းနှင့် ပြန်လေ့ရှိသည်။ ထိုလေကြောင်းလိုင်းများသည် သူပြန်ချိန်နှင့်ကိုက်အောင် စီစဉ်ထားရသည်။ သို့သော် ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် နေရွှေသွေးအောင်သည် ရန်ကုန်သို့ အပြီးပြန်လာခဲ့သည်။ အချို့ကလည်း စင်ကာပူနန်ယန် နည်း ပညာတက္ကသိုလ်တွင် စာမေးပွဲကျသောကြောင့် ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် အဘိုးဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးက မခွင့်ခံသောကြောင့် ပြန်လာရခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း ပြောကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် နေရွှေသွေးအောင် တစ်ယောက် စင်ကာပူ ပြန်မရောက်တော့ပေ။ သူ့ကို ရန်ကုန်ရှိ နိုင်ငံတကာ

ကျောင်းတွင်ထားပြီး အိမ်တွင် ကျူရှင်ခေါ်သင်သည်။ သူက စင်ကာပူသွားပြီး ပညာသင်လိုသော်လည်း အဘိုးဖြစ်သူက သဘောမတူသောကြောင့် သွားမတက်ခဲ့ရပေ။ သို့ဖြစ်ရာ နေရွှေသွေးအောင်ကို ရန်ကုန်နည်းပညာတက္ကသိုလ်သို့ အထူးအခွင့်အရေးဖြင့် တက်ရောက်သင်ကြားစေခဲ့သည်။ ယင်းတက္ကသိုလ်တွင် သူ့ကိုသင်ရန် အထူးဆရာများကို ရွေးချယ်ပေးထားခြင်း၊ လုံခြုံရေးအတွက် အထူးအစောင့်အရှောက်များ ထားပေးခြင်းများအပြင် သူနှင့်အတူ အခန်းဖော် ၁၇ ဦးမှာလည်း အထူးရွေးချယ်ထားသည့် ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ့ကျောင်းတက်ရန်လာသည့် တက္ကသိုလ်လမ်းသည် အမှိုက်များ ရှင်းလင်းနေရုံမက လမ်းဘေးတွင် ရောင်းချသည့် ဈေးသည်တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရစေရန် စည်ပင်လုပ်သားများက ရှင်းပေးထားရသည်။

နေရွှေသွေးအောင်သည် ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လထဲတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးမှုဖြင့် ပြဿနာတက်ခဲ့သည်။ သူနှင့်အတူ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည့် ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲမြင့်၏ သားဖြစ်သူ အောင်ဇော်ရဲမြင့်နှင့် ယခင်ဂေါက်သီးချန်ပီယံလည်းဖြစ်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ခရီးစဉ်လည်းဖြစ်သူ မောင်ဝိတ်တို့လည်း ပါသည်။ နေရွှေသွေးအောင်ထံတွင် မူးယစ်ဆေးဖြစ်သည့် စိတ်ကြွဆေးလုံးများ ဖမ်းမိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် မောင်ဝိတ်သည် ဆေးမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၂၅ နှစ်ကျသွားသည်။ မြေးတော်လေးကို ဖျက်ဆီးသည်ဆိုသည့် အမှုက ပိုပြီးကြီးလေးသည့် အပြစ်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးသတင်းတစ်ခုမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သူက နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို ပြန်ပေးဆွဲရာ၌ နေရွှေသွေးအောင် ကူညီခြင်းဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်မျိုး၏ ယခင်ရည်းစားဟောင်းဖြစ်သူ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို သူတို့ ခိုးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် နေရွှေသွေးအောင်အိမ်ရှိရာ လှိုင်သာယာမြို့နယ်သို့ မင်းသမီးကို သုံးရက်ခန့် ခေါ်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုမင်းသမီးသည် နာမည်

ကျော် အဆိုတော်မင်းသားတစ်ယောက်နှင့် ကြိုက်နေသည်ကို မနာလို ဖြစ်ပြီး ခိုးယူခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ အနေအထားက ဆင်းရဲတွင်းနက်ပြီး တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးနှင့် သူ့အပေါင်းအပါ ခရိုနီများက ချမ်းသာ သည်ထက် ချမ်းသာလာခြင်းမှာ မေးခွန်းထုတ်စရာ ဖြစ်လာသည်။ ထိုငွေ များ မည်သည့်နေရာက ရောက်လာပါသနည်း။

ထိုငွေများသည် မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်းက ရလာသည့် ဝင်ငွေများ ဖြစ်သည်။ ထိုလုပ်ငန်းတွင် တိုင်းပြည်၏ အရေးကြီး သော တာဝန်ယူထားရသူများ သူ့ဌေးကြီးများ ပါဝင်နေသည်ဆိုလျှင် အထူး အဆန်းတော့ မဟုတ်ပေ။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၏သမီး မင်္ဂလာဆောင်ကို ဝန်းရံပေးသည့်သူများ စာရင်းတွင်ပင် ယခင် ဘိန်းဘုရင်ဘွဲ့ခံ လော်စစ်ဟန် ၏သားဖြစ်သူ စတီဗင်လောဆိုသူ ပါဝင်နေသည်။ သူသည် အေးရှားဝေါ ဆိုသည့်ကုမ္ပဏီကို ထူထောင်ထားသူ ဖြစ်သည်။

အေးရှားဝေါကုမ္ပဏီသည် နေပြည်တော်တွင် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း အတော်များများ ရရှိထားသည်။ ရန်ကုန်ရှိ သီလဝါရေနက် ဆိပ်ကမ်းကိုလည်း လုပ်ပိုင်ခွင့်များ ရရှိထားသည်။ ထို့ပြင် ရန်ကုန်လေဆိပ် ပြန်လည်ပြုပြင် တည်ဆောက်ရေး၊ တရုတ်နယ်စပ် လမ်းမကြီးများ ဆောက် လုပ်ခွင့်ကိုလည်း လုပ်ကိုင်နေသေးသည်။ အမေရိကန်က ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေနှင့်တကွ သူ့အပေါင်းအပါ ခရိုနီများကို ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် စီးပွားရေး ပိတ်ဆို့ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပိတ်ဆို့ခြင်းမှာ လော်စစ်ဟန်သည် ကမ္ဘာ့မူးယစ် ဆေးဝါး ကုန်သွယ်မှုကို ၁၉၇၀ ခုနှစ်လောက်ကတည်းက ချုပ်ကိုင်လုပ်ကိုင် နေသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့ကို ဘိန်းဖြူခေါင်းကိုင်ဖခင်ကြီးအဖြစ် အမေရိကန် တို့က သတ်မှတ်ထားသည်။ သားဖြစ်သူ စတီဗင်လောသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မူးယစ်ဆေးဝါးလုပ်ငန်းကို ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်လောက်ကတည်းက လွှဲပြောင်း ယူကာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အချမ်းသာ အကြွယ်ဝဆုံး ဖြစ်လာသည်။

လော်စစ်ဟန်သည် ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် အေးရှားဝေါကုမ္ပဏီကို

ထူထောင်ခဲ့သည်။ သားဖြစ်သူ စတီဗင်လောသည် ယခုအခါ ထိုကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဖြစ်နေပြီး မြန်မာစစ်အစိုးရကို နောက်ကွယ်က ထောက်ပံ့နေသူဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ စတီဗင်လောသည် မြန်မာနိုင်ငံရှိ အကျိုးအမြတ်များသော အစိုးရလုပ်ငန်း မှန်သမျှကိုလည်း လုပ်ကိုင်ခွင့် ရရှိထားသူ ဖြစ်သည်။ သူလုပ်ဆောင်နေသော လုပ်ငန်းများကို ကြည့်လျှင် ဆိပ်ကမ်းတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်း၊ အဝေးပြေးလမ်းဖောက် လုပ်ရေးလုပ်ငန်း၊ အစိုးရထောက်ပံ့ရေးပစ္စည်းများသွင်းသည့် လုပ်ငန်းများကို ရရှိထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို အမေရိကန်သမ္မတ ဂျော့ဘုရှ်အစိုးရက ခရီးနီနှင့် မူးယစ်ဆေးဝါး သံသယရှိသူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။

အချို့သော သံတမန်များ၊ နိုင်ငံရေးလေ့လာသူများနှင့် ကုသမဂ္ဂ အရာရှိများက ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေနှင့် ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်များကို မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် ပတ်သက်သည်ဆိုသည့် စွပ်စွဲချက်ကို ငြင်းဆိုကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သက်သေပြစရာ အထောက်အထားများ မရှိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးတွင် မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်ဖောက် ကားခြင်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝနေသည် ဆိုခြင်းအတွက် အထောက်အထား ပြစရာမရှိပေ။

မက်ဆာချူးဆက်တက္ကသိုလ်မှ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံပညာရှင် ပါမောက္ခ ဂျာလာအလမ်ဂေးဆိုသူက လက်နက်များ၊ မူးယစ်ဆေးနှင့် မှောင်ခိုဈေးကွက် သည် မြန်မာ့ကုန်သွယ်မှု၏ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့် ရှိသည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုထား သည်။ ဘာတေးလစ်နာကလည်း မြန်မာနိုင်ငံနှင့် မြောက်ကိုရီးယားနိုင်ငံ တို့သည် အာရှတွင် နိုင်ငံတော်ကိုယ်တိုင်က မူးယစ်ဆေးဝါးလုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်နေသည့် နိုင်ငံများဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ မိုက်ကယ်ဘလက်နှင့် အတူ လစ်နာရေးသားသည့် မူးယစ်ဆေးဝါး ကုန်သွယ်မှုစာအုပ်တွင် လစ်နာ က စစ်တပ်အာဏာပိုင်များအနေဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါးကို ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားခြင်း မရှိသော်လည်း ကုန်သွယ်မှုအပေါ် အကာအကွယ်ပေး သည်ဆိုသည့် အချက်ကို ရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်

လူမျိုးစုဆိုင်ရာ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့များနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ယူခဲ့ရာ၌ ဝတပ်ဖွဲ့ (UWSA)၊ ကရင်တပ်ဖွဲ့ (DKBA) များနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး အရယူနိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းတပ်ဖွဲ့များသည် တပ်မတော်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး မူးယစ်ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်မှုများ လုပ်နေကြောင်းလည်း ပြောဆိုကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် မူးယစ်ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်မှုတွင် အာဖဂန်နစ္စတန်ပြီးလျှင် ဒုတိယလိုက်သည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ”ဟု ကျော်ကြားသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှထွက်သည့် မူးယစ်ဆေးဝါးများသည် အုပ်ချုပ်သူ အာဏာပိုင်များနှင့် ပူးပေါင်းခြင်းမရှိလျှင် ပြည်ပသို့ ထွက်စရာ အကြောင်းမရှိဟူ၍လည်း သုံးသပ်ကြသည်။ လစ်နာနှင့် ဘလက်ရေးသည့်စာအုပ်တွင် အစိုးရက အကာအကွယ်သာ မပေးလျှင် အေးရှားဝေါ့ကဲ့သို့ ကုမ္ပဏီမျိုး ရပ်တည်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်ခွင့်လည်း ရှိမည်မဟုတ်ဟု ရေးသားထားသည်။

Ref: Benedict Rogers, Than Shwe Unmasking Burma's Tyrant

လော်စစ်ဟန်

တော်လှန်ရေးကောင်စီလက်ထက်တွင် လွယ်မော် ကာကွယ်ရေး
ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူမှာ ခွန်ဆာ ဖြစ်သည်။ ခွန်ဆာ
သည် တန့်ယန်း၊ ကျိုင်းတုံဒေသများတွင် ကာကွယ်ရေးတာဝန်ယူခဲ့ပြီး
ဘိန်းလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ခြင်း၊ နိုင်ငံရေး ကစားခြင်း၊ စီးပွားရေး
သောင်းကျန်းခြင်းအပြင် ကေအိုင်အေတို့နှင့် နားလည်မှု ယူခဲ့ခြင်းတို့
ကြောင့် အစိုးရက ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက်နေ့ နောက်
ဆုံးထားပြီး လက်နက်ပြန်အပ်ရန် အမိန့်ထုတ်ခဲ့သည်။

ခွန်ဆာသည် အစိုးရအမိန့်ကို လိုက်နာခြင်းမရှိသဖြင့် ၁၉၆၉
ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ ၂၅ ရက်နေ့တွင် လွယ်မော် ကာကွယ်ရေး စခန်းများ
ကို ဝင်ရောက်ရှင်းလင်းခဲ့သည်။ တပ်သားအင်အား သုံးထောင်နီးပါးရှိသည့်
အနက် ခွန်ဆာနှင့် အချို့ကိုသာ ဖမ်းမိပြီး ကျန်လူများ တောဒိုသွားခဲ့ကြ
သည်။

ကိုးကန့်နယ်မြေဒေသသည် မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့မြောက်ဒေသ
ရှမ်းပြည်နယ်တွင်ရှိပြီး တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံနှင့်လည်း ဆက်စပ်နေ
သည်။ ထိုဒေသတွင် အစိုးရက ကိုးကန့်ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့ခွင့်

ပေးထားသည်။ ထိုအဖွဲ့သည် ကွန်မြူနစ်စနစ်ကို မနှစ်သက်သဖြင့် ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗကပ)များကို အစိုးရ ကိုယ်စား တိုက်ခိုက်ပေးနေ သောကြောင့်လည်း အစိုးရ၏ မျက်နှာသာပေးခြင်းကို ခံနေရသည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ကိုးကန့်ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့၌ တပ်ဖွဲ့ဝင်အင်အား ၂၀၀၀ အထိ တိုးလာသည်။ ကိုးကန့်ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်မှာ လော်စစ်ဟန် ဖြစ်သည်။

ကိုးကန့်အဖွဲ့သည် အစိုးရ အထောက်အပံ့ကို ရသည့်အပြင် မှောင်ခိုလုပ်ငန်း၊ ဘိန်းလုပ်ငန်းတို့ဖြင့် စီးပွားတိုးလာပြီး လူနှင့် လက်နက် အင်အားများလည်း ကောင်းလာသည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့ တွင် နောက်ဆုံးထားပြီး ကိုးကန့်ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့အား လက်နက်သိမ်းရန် အစိုးရက စီစဉ်သည့်အခါတွင် လော်စစ်ဟန်သည် လက်နက်များ အပ်မည်ဟု ကတိပြုခဲ့ပြီးမှ ကိုးကန့် ကာကွယ်ရေးတပ်ရင်း သုံးရင်းနှင့်အတူ လက်နက် များကို မအပ်နှံတော့ဘဲ တောခိုသွားခဲ့သည်။

လော်စစ်ဟန်ထံတွင် ထိုအချိန်က လက်နက်အပြည့်အစုံ တပ်ဆင် ထားသော ကိုယ်ပိုင်စစ်တပ်ကြီးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ လက်ရှိ အနေ အထားတွင် သူ့ဩဇာအာဏာ တည်ဆောက်ထားနိုင်မှုကို စွန့်လွှတ်ရန် မရည်ရွယ်ပေ။ ကာကွယ်ရေးတပ်ကို ဖျက်သိမ်းရန် ချက်ချင်း အမိန့်ပေးလိုက် ပြီး တပ်နှင့်လည်း လျှို့ဝှက်စွာ ပြေလည်မှု ရယူထားလိုက်သည်။

အားလုံး အဆက်အသွယ်များ လုပ်ပြီးသည့်အခါတွင် သူသည် လားရှိုးမှ အသာလေး ခြေရာဖျောက်သွားခဲ့သည်။ မြန်မာ့ထောက်လှမ်းရေး တပ်၏ အကာအကွယ်ပေးမှုအောက်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံတပ်ကြီးပမာ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခဲ့သည့် စံအိမ်တော်ကြီးကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီး တောခိုသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤနယ်မြေတွင် သူသည် အရှေ့မြောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်မှ တပ်မှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးအေးကို (နောင်မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီတွင် ထင်ရှားလာသူ)နှင့်လည်း သူသည် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူဖြစ်ပြီး အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့သည်။

လော်စစ်ဟန် သွားရောက်တပ်စွဲထားသည့် နေရာသည် အရေးပါသည့် နေရာတစ်နေရာဖြစ်နေသဖြင့် မြန်မာ့အာဏာပိုင်များအတွက်လည်း အကျပ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှ မူးယစ်ဆေးဝါး အကြံပေးအရာရှိ နယ်လ်ဆင်ဂရော့စ်က လော်စစ်ဟန်ကို အရှေ့တောင်အာရှ ဘိန်းဖြူရာဇာဟု အမည်တပ်လိုက်သည်။ ထို့ပြင် လော်စစ်ဟန်ကို နိုင်ငံတကာ လူဆိုးစာရင်းအမည်သွင်းပြီး အာရှနှင့် အမေရိကတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးကြောင့် ဘေးဒုက္ခရောက်နေရသူများ၏ လက်သည်တရားခံ တာဝန်ရှိသူဟု စွပ်စွဲခဲ့သည်။

ထိုသို့ အမေရိကန်၏ ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်က ရှမ်းပြည်နယ်အတွက် အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အမေရိကန် မူးယစ်ဆေးဝါးဆိုင်ရာ မူဝါဒများကို သိသာထင်ရှားစွာ ပြောင်းလဲနေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်အစိုးရသည် ရွှေတြိဂံဒေသတွင် ကြီးစိုးနေသည့် တပ်ဖွဲ့များကို တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ ဖြစ်စေထောက်ပံ့နေခြင်းကို နိုင်ငံတိုင်း သိကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကူမင်တန်တို့အား အမေရိကန်တို့က အထောက်အပံ့ပေးနေခြင်းကို အားလုံးသိကြသည်။ ဘိန်းဖြူ ကျိုချက်ခြင်း၊ ထုတ်လုပ်ခြင်းတို့သည် ထိုနယ်ဒေသတွင် ထင်ရှားလာပြီး ဝယ်လိုအားကလည်း ကောင်းလာသည်။ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲမှ အမေရိကန်စစ်သားများသည် ရွှေတြိဂံဒေသ၏ ဖောက်သည်များ ဖြစ်နေသည်။

အမေရိကန်စစ်သားများ ဗီယက်နမ်မှ ပြန်လာကြသည့်အခါတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးပြဿနာသည် ဆိုင်ဂုံးရို စစ်တန်းလျားများမှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လူလတ်တန်းစား ရပ်ကွက်သို့တိုင် ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ ပြည်သူတွေလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသလို အာဏာပိုင်တို့ကလည်း မူးယစ်ဆေးဝါးပြဿနာများကို ဖြေရှင်းနိုင်ရေးအတွက် စတင် လုပ်ဆောင်ရတော့သည်။

ဝါရှင်တန်သည် ပထမအဆင့်အနေဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါး တိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့ (DEA)ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။ အငြင်းပွားစရာ ဖြစ်နေသည့်

ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲတွင် အမေရိကန်တို့က ပါဝင်နေပြီးဖြစ်သဖြင့် နောက်ထပ် စစ်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်သည့် မူးယစ်စစ်ပွဲအတွက် စစ်မျက်နှာပြင်အသစ် မဖွင့်မိရန် သိမ်မွေ့စွာဖြင့် ကိုင်တွယ်နေရသည်။ အမေရိကန် အထောက်အပံ့များသည် ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့အစည်းများမှတစ်ဆင့် ထိုဒေသသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။

နိုင်ငံတကာတွင် ဗီယက်နမ်စစ်ကြောင့် သိက္ခာကျနေခဲ့သည့် အမေရိကန်သည် မူးယစ်စစ်ပွဲဖြင့် သိက္ခာပြန်ဆယ်နိုင်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာက မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်ရေးတွင် အဓိကကျသူတစ်ဦးကို မိဒီယာ သို့ ဖော်ထုတ်ပေးပြီး အာရုံလွှဲပြောင်းရန် ကြိုးစားနေသည်။ သူတို့ ရွေးချယ် လိုက်သူမှာ လော်စစ်ဟန် ဖြစ်သွားသည်။

ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း လားရှိုးရှိနေအိမ်မှတစ်ဆင့် လော်စစ်ဟန် သည် အစောင့်ယာဉ်တန်း သုံးလေးတန်းလောက် အကူအညီယူကာ ဘိန်း များ၊ ကျောက်စိမ်းများနှင့် အခြားတရားမဝင် ကုန်များကို ရွှေတြိဂံဒေသ၏ အဓိကကျသော နေရာဖြစ်သည့် တာချီလိတ်နယ်စပ်အထိ ရောက်အောင် နှစ်စဉ်ပို့ပေးနေသည်။ တာချီလိပ်သို့ ကျိုင်းတုံမှတစ်ဆင့် ထိုကုန်ပစ္စည်းများကို တစ်နှစ်လျှင် ဆယ်ခေါက်လောက်ရအောင် ပို့ပေးနေကျ ဖြစ်သည်။

လော်စစ်ဟန်တွင် လက်နက်အင်အား လူအင်အား တောင့်တင်း သည့် စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်ရှိနေသဖြင့် သူပိုင် အစောင့်အရှောက် ယာဉ်တန်း ဖြင့် လားရှိုးကိုဖြတ်ကာ ထိုင်းပိုင်နက်အထိ အလွယ်တကူ သွားလာနိုင်ခဲ့ သည်။ သူသည် မကြာမီ ဘိန်းရာဇာကြီးတစ်ဦးအဆင့် ရောက်လာသည် အထိ တန်ခိုးထွားလာခဲ့သည်။ လော်စစ်ဟန်သည် ရွှေတြိဂံဒေသတွင် လည်းကောင်း၊ ဘန်ကောက်နှင့် တိုင်ပေတို့တွင်လည်းကောင်း ဩဇာ ချဲ့ထွင်နိုင်သူ ဖြစ်လာသဖြင့် အမေရိကန်အတွက်လည်း အရှေ့အာရှတွင် သူတို့ ဩဇာအိုင်အမာ တည်ဆောက်နိုင်ရေးကို စိုးရိမ်လာခဲ့သည်။

ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ကွန်မြူနစ်တို့ရန်ကို တွန်းလှန်ရန် အင်အားမရှိ သည့် ရှမ်းသူပုန်တို့သည် လက်နက် အင်အားလည်း မရှိ နောက်ခံအင်အား လည်း မရှိ၊ ငွေကြေး အထောက်အပံ့လည်း မရှိသဖြင့် လော်စစ်ဟန်နှင့်

ပူးပေါင်းရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။ ရှမ်းသူပုန်များက သူ့ကို လက်ခံလိုက်ခြင်းသည် အထောက်အပံ့ အကူအညီရလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ လော်စစ်ဟန်ကတစ်ဆင့် ဘိန်းများကို ရောင်းချနိုင်မည် ဆိုလျှင် ပိုက်ဆံလည်းရ၊ ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုမှုကိုလည်း ရနိုင်သောကြောင့် တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်သဘောဖြင့် ရှမ်းတို့က သူ့ကို လက်ခံခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘိန်းဘုရင်ကြီးနှင့် ရှမ်းသူပုန်တို့ သဘော တူညီချက်တစ်ခုတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသဘောတူညီချက်တွင် အချက်ငါးချက်ပါသည်။ အရေးကြီးသည့်အချက်မှာ ရှမ်းအက်စ်အက်စ်အေ တပ်သည် အမေရိကန် မူးယစ်ဆေးဝါး ဆန့်ကျင်ရေးဗြူရိုကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်းရှိ ဘိန်းစိုက်ဒေသများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုစေမည့် အစီအစဉ်ပါသည်။ ထိုအစီအစဉ်အရ အက်စ်အက်စ်အေနှင့် လော်စစ်ဟန် တို့သည် အမေရိကန် မူးယစ်အဖွဲ့ရောက်လာပါက ဘိန်းများကို ဖျက်ဆီးနိုင်ရန်အတွက် ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း ဘိန်းများကို လိုက်လံစုဆောင်းဝယ်ယူခဲ့ရသည်။ အက်စ်အက်စ်အေအဖွဲ့နှင့် သဘောတူညီချက်များ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးနောက် မြောက်ပိုင်း ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်းရှိ လျှိုင်ကော်ကို အက်စ်အက်စ်အေတို့ ခြေကုတ်ယူထားနိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် အက်စ်အက်စ်အေတို့သည် ဗမာပတို့နှင့် စစ်ရေးအရ ပူးပေါင်းရန် သဘောတူညီခဲ့ကြသည်။ ထိုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင် လော်စစ်ဟန်ကို ထိုင်းအစိုးရက ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှ စတင်ပြီး အင်အားတောင့်တင်းခဲ့သည့် ကိုးကန့် ကာကွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့သည် ဗြူကွဲသွားတော့သည်။

၁၉၈၀ နောက်ပိုင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံ ဘိန်းထုတ်လုပ်မှုသည် နှစ်ဆခန့် တက်လာသည်ဟု အမေရိကန်အစိုးရက ဆိုသည်။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ ဘိန်းစိမ်း ၈၃၆ တန်ထွက်ကြောင်း၊ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ၂၃၄၀ တန်အထိ တိုးမြှင့်ထုတ်ခဲ့ကြောင်း အမေရိကန်တို့က စွပ်စွဲခဲ့သည်။ ဘိန်းဖြူ

အနေဖြင့် ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ၅၄ တန် ထွက်ခဲ့ရာမှ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ၁၆၆ တန်အထိ တိုးမြှင့်လာခဲ့သည်။ အဓိက ထုတ်လုပ်သည့် ဒေသများမှာ ကိုးကန့်နှင့် ဝနယ်များတွင် ဖြစ်သည်။

လော်စစ်ဟန်ကို ထိုင်းအစိုးရသည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည် လွှဲအပ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို မြန်မာအစိုးရက ရှမ်းသူပုန် အက်စ်အက်စ်အေအဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းမှုဖြင့် သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဖြင့် ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။

ဝနှင့် ကိုးကန့်သူပုန်တို့သည် ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် မြန်မာပြည်အတွင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ အစိုးရကို ဒုက္ခပေးနေသည့် ဗကပတို့ကို တိုက်ထုတ်ပေးခဲ့ သည်။ ထိုစဉ်က စစ်ထောက်လှမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲနေရာ တွင်ရောက်နေသည့် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်သည် လော်စစ်ဟန်ကို သဘောကျ သွားပြီး လော်စစ်ဟန်နှင့် လက်တွဲလိုက်တော့သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘိန်းဘုရင်အဖြစ် နာမည်ကျော်ခဲ့သည့် လော်စစ် ဟန်သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အရှင်မွေး နေ့ချင်းကြီးဆိုသလို တရားဝင် နေထိုင်ခွင့်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်များ ရရှိခဲ့သည်။

အင်းစိန်ထောင်မှ လွတ်မြောက်ပြီးခါစတွင် တွေ့ရသည့် လော်စစ်ဟန်

၂၀၁၂ ခုနှစ်က တွေ့ရသည့် လော်စစ်ဟန်

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် ကူမင်းသတင်းစာမှ လော်စစ်ဟန်အား လာရောက်တွေ့ဆုံမေးမြန်းစဉ်

လော်စစ်ဟန်သည် ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် အေးရှားဝေါလ်ကုမ္ပဏီကို ထူထောင်ခဲ့သည်။ ထိုကုမ္ပဏီ၏ လည်ပတ်ငွေများသည် သူ မည်သည့် နည်းဖြင့် ရခဲ့သည့်ငွေများဖြစ်ကြောင်းမှာ အငြင်းပွားဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း လုပ်ငန်းအတော်များများကို ဗိုလ်ချုပ်များ၏ မျက်နှာသာပေးမှုဖြင့် လက်ဝါး ကြီးအုပ် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ တစ်သက်လုံး အမြစ်မဖြုတ်နိုင်ခဲ့သည့် ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗကပ)တို့ကို လော်စစ်ဟန်က အမြစ်ဖြုတ်ပေးခဲ့သဖြင့် ကျေးဇူး အထူးတင်နေသောကြောင့် သူကောင်းပြုထားခြင်းလည်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။

လော်စစ်ဟန်၏ သားဖြစ်သူ စတီဗင်လော (မြန်မာအမည် ထွန်း မြင့်နိုင်)သည် စင်ကာပူသူတစ်ဦးဖြစ်သည့် Cecilia Ng နှင့် ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများအပြင် စွမ်းအင် ကဏ္ဍအတွက်ပါ လုပ်ငန်းများရပြီး ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း နာဂစ်မုန်တိုင်း ဒဏ်ကို ခါးသီးစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ အမေရိကန်အစိုးရသည် လော်စစ် ဟန်၊ သူ့သား၊ ချွေးမ အပါအဝင် စင်ကာပူနိုင်ငံအတွင်း သူတို့နှင့် ဆက်စပ် နေသည့် ကုမ္ပဏီပေါင်း ၁၀ ခုကို စစ်အာဏာရှင် ခရိုနီအုပ်စု စာရင်းသွင်းကာ စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှုများ ပြုလုပ်လိုက်သည်။

အေးရှားဝေါလ်ကုမ္ပဏီသည် တရုတ်-မြန်မာရေနံနှင့် ဓာတ်ငွေ့ ပိုက်လိုင်းစီမံကိန်းတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုပေါင်းများစွာနှင့် လုပ်ကိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ကျောက်ဖြူရေနက်ကွင်း စီမံကိန်းတွင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အငြင်းပွားနေသော မြစ်ဆုံ ရေအားလျှပ်စစ်စီမံကိန်းနှင့် တာသန်း ရေအား လျှပ်စစ်စီမံကိန်းတို့တွင်လည်း သူတို့ ပါဝင်ပတ်သက်မှု ရှိနေပြန်သည်။

စတီဗင်လောသည် မြန်မာနိုင်ငံရှိ လုပ်ငန်းများကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ နေပြီး၊ အခြားသားများက ထိုင်း၊ စင်ကာပူနှင့် ထိုင်ဝမ်တို့တွင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်နေကြသည်။ စတီဗင်လောသည် သမ္မတ

ဦးသိန်းစိန် ပထမဦးဆုံး တရုတ်ပြည်ခရီးစဉ်တွင် လိုက်ပါခွင့်ရခဲ့သူ ဖြစ်သည်။
 ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၆ ရက်နေ့သည်ကား တစ်ချိန်က ဘိန်းဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊
 အလွန်ချမ်းသာသည့် မြန်မာ့သူဌေးကြီးတစ်ဦးလည်းဖြစ်ခဲ့သူ လော်စစ်ဟန်
 သည် အသက် ၈၀ အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ သူကွယ်လွန်ခဲ့ချိန်
 တွင် ဇနီး၊ သားလေးယောက်၊ သမီးလေးယောက်နှင့် မြေး ၁၆ ယောက်တို့
 ကျန်ခဲ့သည်။

Ref: Burma in Revolt Opium and Insurgency Since 1948, Bertil Lintner
 The Golden Triangle Opium Trade: An Overview, Bertil Lintner

ဦးစင်ညွန့်နှင့် ဗုန်ကျားစုင် (၁)

ကိုးကန့်လူမျိုးများသည် မန်ဒရင်းဘာသာစကားပြော ဟန်တရုတ် မျိုးနွယ်စုများ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကိုးကန့်အထူးဒေသတွင် နေထိုင်ကြသူ များ ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ယူနန်နယ်ဘက်မှ ရောက်လာကြသည့် တရုတ်လူမျိုးများအပါအဝင် မြန်မာနိုင်ငံရှိ တရုတ်လူမျိုး ၃၀ မှ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့် ထိုဒေသတွင် နေထိုင်ကြကြောင်း တွေ့ရသည်။

ကိုးကန့်တို့သည် တရုတ်စကား ပြောသည့်သူများဖြစ်ပြီး ၁၈ ရာစုနှစ်လောက်ကတည်းက ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ ရောက်လာကြသူများ ဖြစ်သည်။ ၁၇ ရာစု အလယ်ခန့်က တရုတ် မြင်းစစ်သည်တော် ယန် မျိုးနွယ်တို့သည် မင်မင်းဆက်အခွယ်တော်များနှင့်အတူ တရုတ်ပြည် နန် ကျင်းမှ ယူနန်နယ်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးလာကြသည်။ နောက်ပိုင်း မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့ပိုင်း ရှမ်းပြည်ဘက်သို့ လာရောက်နေထိုင်ကြသူများဖြစ်ပြီး ကိုးကန့် ပဒေသရာဇ်နယ်အဖြစ် ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မှ ၁၉၈၉ ခုနှစ်များအတွင်း သူတို့နယ်မြေသည် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ကြီးမားရာ နယ်မြေများဖြစ်ခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ပြိုကွဲပြီးနောက် ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ထိုဒေသသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အထူးဒေသတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိုးကန့်ဒေသသည် မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့မြောက်ဘက် ရှင်းပြည်နယ် အတွင်း တည်ရှိပြီး တရုတ်နိုင်ငံနှင့် နယ်မြေချင်း ဆက်စပ်လျက် ရှိသည်။ စစ်ကြိုခေတ်က ကိုးကန့်နယ်သို့ တရုတ်နိုင်ငံမှ ဓားပြများလာရောက် လုယက်တိုက်ခိုက်တတ်ခြင်းကြောင့် ကိုးကန့်စော်ဘွားများက အိမ်တိုင်းကို လက်နက်ကိုင်ဆောင်စေခဲ့ပြီး မိမိတို့ဒေသကို ကာကွယ်ခဲ့ကြသည်။ ဂျပန် ခေတ်တွင် ကိုးကန့်စော်ဘွား ရန်ဖူးချိန်နှင့် ညီဖြစ်သူ ချွန်ချိန်တို့ထံတွင် လက်နက်ကိုင်အင်အား ၁၀၀၀ ခန့်ရှိပြီး ဂျပန်များကို ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လကျော်က ဦးဆောင်ပြီးနောက် အိမ်စောင့်အစိုးရ လက်ထက်တွင် စော်ဘွားများ ပဒေသရာဇ်အာဏာ စွန့်လွှတ်ခိုင်းခဲ့သည်။ ပဒေသရာဇ် ကိုးကန့်စော်ဘွား၏ သားဖြစ်သူ ဂျင်မိယန်း (ခေါ်) ရန်ကျင်းရှင်သည် တော် လှန်ရေးကောင်စီ အစိုးရကို မကျေနပ်သောကြောင့် ကိုးကန့်လက်နက်ကိုင် တပ်များကို ဦးဆောင်ပြီးထိုင်းနိုင်ငံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံနယ်စပ်သို့ ထွက်သွားခဲ့ သည်။ ထိုစဉ်ကစပြီး ဖုန်ကြားရှင် ဦးဆောင်သော လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့သည် ကိုးကန့်နယ်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီး တရုတ်ပြုတို့ အကူအညီဖြင့် ရပ်တည်ခဲ့သည်။ တရုတ်နိုင်ငံဘက်သို့ ရောက်ရှိနေသည့် ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ပြန်လည် အခြေချနေထိုင်လိုသောကြောင့် ဖုန်ကြားရှင်တို့၏ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ကို စည်းရုံးပြီး ပံ့ပိုးကူညီမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် မြန်မာ့တပ်မတော် စစ်ကြောင်းများက ဖုန်ကြားရှင်တပ်များကို ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်သောကြောင့် တရုတ်နိုင်ငံဘက်သို့ ထွက်ပြေး တိမ်း ရှောင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကစပြီး ဗမာပတို့သည် ဖုန်ကြားရှင်ကို စည်းရုံးပြီး ကိုးကန့်လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ကို စတင်အထောက်အကူပေးကာ ရပ်တည် နိုင်ရေး ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် ဇူလိုင်လကျော်က ဦးဆောင်ဖေက ကိုးကန့်တွင် ကိုးကန့် ရှေ့ဆောင်လူငယ်အဖွဲ့ကို လက်နက်ကိုင်အင်အား ၁၅၀ ဖြင့် ဖွဲ့စည်းပေးပြီး တပ်မတော်နှင့် ပူးပေါင်းကာ တောခိုသွားသော ဂျင်မိယန်းနှင့် အဖွဲ့အား သွားရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ဂျင်မိယန်းနှင့် ရန်ကျင်း

စယ်တို့ ခေါင်းဆောင်သော တောခိုကိုးကန့်အဖွဲ့သည် အလင်း ဝင်ရောက် လာကြသည်။ အလင်းဝင်လာသော အဖွဲ့များသည် ကိုးကန့်ရှေ့ဆောင် လူငယ်အဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းပြီး ကိုးကန့်ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့ခဲ့ရာအင်အား ၈၀၀ ခန့်အထိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင် ဗကပတို့သည် မိုးကိုးစခန်းကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီး မြန်မာပြည်အတွင်းသို့ စတင် ကျူး ကျော် ဝင်ရောက်လာကြသည်။ တရုတ်နိုင်ငံဘက်မှ စစ်အကြံပေးများ အပါအဝင် လူ၊ လက်နက်၊ စစ်ပစ္စည်း၊ ငွေကြေး၊ ရိက္ခာအကူအညီများဖြင့် တပ်ရင်းကြီးများဖွဲ့စည်းကာ မြန်မာနိုင်ငံကို အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ချီဗွေ၊ လောခေါင်၊ ဆော့လော်၊ ကိုးကန့်၊ ဝဒေသများသို့ ကွန်မြူနစ်များ ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားပြီး ကိုးကန့်နှင့် ဝတို့သည် ဗကပတပ်ဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ကွန်မြူနစ်တို့ကို မနှစ်သက်သည့် ကိုးကန့်များသည် ကာကွယ်ရေး အဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းလာသောကြောင့် အပျော်တန်း လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့များ အပါအဝင် ကိုးကန့်ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့တွင် ၁၉၆၉ ခုနှစ်က လူအင်အား ၂၀၀၀ ခန့်အထိ တိုးလာသည်။ ထိုစဉ်က ကိုးကန့် ကာကွယ်ရေး အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်မှာ လော်စစ်ဟန် ဖြစ်သည်။ ကိုးကန့် ကာကွယ်ရေး အဖွဲ့ကိုလည်း တပ်ရင်းသုံးရင်းဖြင့် ဖွဲ့စည်းခွင့်ပေးခဲ့သည်။

တရုတ်တို့ အထောက်အပံ့ခံ၊ ဗကပတို့နှင့် မဟာမိတ်ပြုထားသည့် ဖုန်ကြားရှင်သည် ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ကိုးကန့်တိုင်းရင်းသားများကို စည်းရုံးပြီး ဗကပတပ်ရင်းကြီး ၄၀၄ ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီး သူ့ကို တပ်ရင်းမှူးအဖြစ် တာဝန် အပ်နှင်းခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ကိုးကန့်ဒေသ တပ်ရင်းကြီး ၄၀၄ အောက်တွင် တပ်ရင်း ၁၀၆၊ တပ်ရင်း ၁၀၇၊ တပ်ရင်း ၁၀၈၊ တပ်ရင်း ၈၀၁ တို့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ဝဒေသတွင် တပ်ရင်း ၅၀၁၊ တပ်ရင်း ၅၀၃ တို့ကိုလည်း ထပ်မံဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့သည်။ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် အစွမ်းထက်လှသောကြောင့်

ဖုန်ကြားရှင်ကို တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကိုးကန့်လူမျိုးစု ခေါင်းဆောင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရုံမက၊ ဗကပအဖွဲ့တွင် အရှေ့မြောက်စစ်ဒေသမှူးအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဗကပ ဗဟိုစစ်ကော်မရှင်အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဗကပ အရန်ဗဟိုကော်မတီဝင်အဖြစ်လည်းကောင်း တာဝန်များ ပေးအပ် မြှောက်စားခဲ့သည်။

အစိုးရနှင့် ပူးပေါင်းထားသည့် ကိုးကန့်ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့တပ်ရင်း (၁)တပ်ရင်းမှူး လူကျုံးရှင်သည် မန်လင်ဒေသ၌လည်းကောင်း၊ တပ်ရင်း (၂)တပ်ရင်းမှူး ကျန်ကျုံးချိန်သည် ကွမ်းလုံဒေသ၌လည်းကောင်း၊ တပ်ရင်း (၃)တပ်ရင်းမှူး ဝမ်ရှင်းဟော်တို့သည် လားရှိုးနယ်ဘက်တွင်လည်းကောင်း တာဝန်ယူထားကြသည်။ ထိုအဖွဲ့များသည် အစိုးရက ထောက်ပံ့ပေးထား သော်လည်း ထိုင်းနိုင်ငံဘက်သို့ ဘိန်းကုန်ကူးခြင်း၊ ဘိန်းကုန်ကူးသည့်အဖွဲ့ များကို နယ်မြေဖြတ်ကျော်ခွင့်များပေးပြီး စောင့်ရှောက်ပေးခြင်း၊ မှောင်ခို လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ခြင်းများဖြင့် အဆမတန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်လာကြသည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် အစိုးရက ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့များကို ဖျက်သိမ်းပြီး လက်နက်များပြန်အပ်ရမည်ဟု ကြေညာသည့်အခါတွင် လော်စစ်ဟန်နှင့်အဖွဲ့ သည်ကိုးကန့် ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ကို ဖျက်သိမ်းပြီး လက်နက်များ ပြန်အပ်ပါ မည်ဟု ကတိပြုခဲ့ကြသော်လည်း နောက်ဆုံး လက်နက် မအပ်ရုံမက တောခိုသွားခဲ့ကြသည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် အစိုးရတပ်ဖွဲ့များသည် ကိုးကန့် ဒေသအတွင်းဝင်ပြီး နယ်မြေရှင်းလင်းမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ရာ ကိုးကန့် ကာကွယ်ရေး တပ်ရင်းသုံးရင်းစလုံး ကစဉ့်ကလျားထွက်ပြေးကြရပြီး လောစစ်ဟန်ကို ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ဖမ်းမိခဲ့သည်။

တပ်ရင်း (၃)မှ ဝမ်ရှင်းဟော်ခေါင်းဆောင်သည့် ကိုးကန့်တပ်များ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပြီး ထိုင်းနိုင်ငံနယ်စပ်တွင် ဘိန်းလုပ်ငန်းများကို သွားရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ဗကပတို့အတွင်း ဖုန်ကြားရှင်အား အလွန်အမင်း ချီးမြှင့် မြှောက်

စားမှုဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်လာကာ သဘောထားကွဲလွဲမှုများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကိုးကန့်နယ်မြေကို ဗကပတို့ ခြေချနိုင်ရန်အတွက် ကိုးကန့်လူမျိုးများ အမြောက်အမြား အသက်စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် ဗကပဗဟိုတွင် ဗမာကွန်မြူနစ်ပါတီ ခေါင်းဆောင်များ နေရာယူလွန်းသည်ဆိုကာ ဖုန်ကြားရှင်နှင့် ဗကပ အရှေ့မြောက်စစ်ဒေသ နိုင်ငံရေးမှူးယမ်ကွမ်း (ခေါ်) တင်ရီတို့ကြား၌ သဘောထားကွဲလွဲမှုများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖုန်ကြားရှင်သည် ဗကပဆိုသော်လည်း ကိုးကန့်ဒေသအတွင်း ဘိန်းလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ပြီး အကြီးအကျယ် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ ဖြစ်လာသည်။ တင်ရီက ဖုန်ကြားရှင်ကို ဘိန်းလုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးပွားနေမှုအပေါ် ဗဟိုနှင့် လှည့်တိုက်ပေးသောကြောင့် ဗဟိုက ဖုန်ကြားရှင်အပေါ် ဖိအားများပေးလာ သည်။ ဗကပဗဟိုနှင့် သဘောထားများ ကွဲလာသဖြင့် ဖုန်ကြားရှင်သည် ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ဗကပအဖွဲ့မှ နုတ်ထွက်လိုက်ပြီး မိုင်းယန်းနယ်၊ ဟိုတောင်း ရွာတွင် အခြေချကာ စီးပွားရေးကို အကြီးအကျယ်လုပ်ကိုင်ပြီး ပို၍ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာခဲ့သည်။

ဗကပတို့နှင့် အဆင်မပြေဖြစ်လာသော ဖုန်ကြားရှင်ကို တပ်မတော် သည် ကိုယ်စားလှယ်များ စေလွှတ်ပြီး ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။ ဖုန်ကြားရှင်က လည်း မိမိတို့တွင် “မြန်မာနိုင်ငံလူမျိုးစု ဒီမိုကရေစီ မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု” ဖွဲ့စည်းပြီးကြောင်း အကြောင်းပြန်ခဲ့သည်။ ယင်းအဖွဲ့တွင် ဖုန်ကြားရှင်က ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ်မှ စတင်ကာ တပ်မတော် ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ဖုန်ကြားရှင်တို့ အပြန်အလှန် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးမှုများ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူး (၁) ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် ဦးဆောင်သည့် အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများအဖွဲ့သည် ကိုးကန့်ဒေသ လောက်ကိုင်သို့ သွားပြီး ဖုန်ကြားရှင်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က စတင်ပြီး ကိုးကန့်တို့သည် ဗကပမှ ခွဲထွက်ပြီး ဥပဒေဘောင်အတွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့

သည်။ ဖုန်ကြားရှင်ကို နဝတအစိုးရသည် အမှန်တရားကို လိုလားသူ၊
ငြိမ်းချမ်းရေးမြတ်နိုးသူ၊ ကိုးကန့်၏ ခေါင်းဆောင် အစစ်ဟူ၍ ရွမ်းရွမ်း
ဝေအောင် ချီးမြှင့်မြှောက်စားခဲ့သည်။

ဗကပတို့ကို မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ပေးသူအဖြစ်
ဖုန်ကြားရှင်ကို နဝတအစိုးရသည် အကြီးအကျယ် ချီးမြှင့်မြှောက်စားခဲ့ပါ
သည်။ နဝတအစိုးရနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးယူခဲ့သော ကိုးကန့်အဖွဲ့ကို အမျိုးသား
ညီလာခံသို့ တက်ရောက်ခွင့်ပေးခဲ့ခြင်း၊ ကိုးကန့်ဒေသအတွင်း ပြဿနာ
များကို အစိုးရက ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးခြင်း၊ ကိုးကန့်ဒေသကို
ဘိန်းမစိုက်တော့သည့်ဒေသအဖြစ် ကမ္ဘာသိစေရန် ကြေညာပေးခြင်းများကို
ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

ကိုးကန့်ဒေသတွင် အမှန်တကယ် ဩဇာအာဏာ အရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကို
ပြပါဆိုလျှင် ဖုန်ကြားရှင် ဦးဆောင်သည့် ဖုန်မိသားစုသာ ဖြစ်သည်။
၂၀၀၉ ခုနှစ်လောက်ကစပြီး အပစ်အခတ်ရပ်စဲထားသော ငြိမ်းချမ်းရေး
အဖွဲ့များ၏ လက်နက်များဖြုတ်သိမ်းရေး၊ နအဖအစိုးရ တပ်အောက်သို့
သွပ်သွင်းရေးများ စီစဉ်လာသည့်အခါ ဖုန်ကြားရှင်နှင့် တပ်မတော် အစိုးရတို့
ကြား သဘောထားကွဲလွဲမှုများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
၈ ရက်နေ့တွင် ဖုန်ကြားရှင်ခြံအတွင်း လက်နက်စက်ရုံများရှိကြောင်း
အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အစိုးရတပ်ဖွဲ့က ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားခဲ့ရာ
တင်းမာမှုများ ဖြစ်ပွားပြီး အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
ဩဂုတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် သုံးရက်ကြာ စီးနင်းတိုက်ခိုက်မှုများ ဖြစ်ပွားပြီး
ဖုန်ကြားရှင် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသောကြောင့် အစိုးရအဖွဲ့သည် ကိုးကန့်
ဒေသကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ ထိုအချိန်က တိုက်ပွဲကြောင့်
ကိုးကန့်ဒေသမှ ပြည်သူများ တရုတ်နိုင်ငံအတွင်းသို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ
အဖြစ် ဝင်ရောက်ခဲ့လှုံခဲ့ကြရသည်။

အစိုးရတပ်သည် ဖုန်ကြားရှင်အိမ် ဝင်ရောက်စီးနင်းမှုက ရရှိသည့်
မူးယစ်ဆေးဝါးများ၊ ထုတ်လုပ်သည့် စက်များ၊ ဆက်စပ်ပစ္စည်းများကို

ပြသခဲ့သောကြောင့် ငြိမ်းချမ်းရေးယူပြီး မူးယစ်ဆေးကို မိမိခြံတွင်း၌ လွတ်လပ်စွာ လုပ်ပိုင်ခွင့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့် အဘယ်ကြောင့် ပေးထားရသနည်းဟု မေးခွန်းများ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ထိုကာလအတွင်း လွတ်လပ်စွာ လုပ်ပိုင်ခွင့်မှ သူရရှိခဲ့သောနိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးဩဇာများသည် မည်သူ့ကြောင့် ဖြစ်သနည်းကို ပြန်လည်သုံးသပ်စဉ်းစားရန် လိုပေလိမ့်မည်။

ရည်ညွှန်း -

- ၁။ တပ်မတော်သမိုင်း (သတ္တမတွဲ) ၁၉၈၈-၁၉၉၃၊ စစ်သမိုင်းပြတိုက်နှင့် တပ်မတော် မော်ကွန်းတိုက်မှူးရုံး
- ၂။ ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှုသမိုင်း၊ အပိုင်း (၅)။ (၁၉၆၈ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၅ ခုနှစ်)။ ရဲဘော်သစ်မောင်

ဦးခင်ညွန့် နှင့် ပုန်ကျားရှင် (၂)

မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီးချိန်တွင် တရုတ်ဘက်က ထုတ်ဝေသော မြေပုံများ၌ မြန်မာပိုင် နယ်မြေအချို့ကို ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ထည့်သွင်းဖော်ပြမှုများ ရှိခဲ့သည်။ တရုတ်တို့သည် ၁၈၉၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း အင်္ဂလိပ်တို့နှင့် နယ်နိမိတ်တိုင်းတာရေး လုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်စဉ်ကတည်းက ဖိမော၊ ဂေါ်လန်နှင့် ကန်ဖန်နယ်များကို ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း အရေးဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၈၉၇ ခုနှစ် အင်္ဂလိပ်-တရုတ် စာချုပ်တွင် အင်္ဂလိပ်တို့သည် ဘီးမားနှင့် ကိုးကန်နယ်တို့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီး တရုတ်တို့ပိုင်သည့် နမ့်ဝမ်နယ်မြေကို အငှားချသဘောဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ဝန်ဟိုင်ရာ စာချုပ်ကို အင်္ဂလိပ်နှင့် တရုတ်တို့အကြား ချုပ်ဆိုခဲ့ပြီးနောက် နယ်နိမိတ်ဖျဉ်းများ သတ်မှတ်ခဲ့သော်လည်း ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် တရုတ်တပ်သည် ဝန်ဟက်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သောကြောင့်

အငြင်းပွားမှုများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ထံမှ နှစ်ဝမ်းမြေ အငှားချထား သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီးမြေငှားခကို တရုတ်တို့က မယူတော့ပဲ ဖိမော်၊ ဂေါ်လန်နှင့် ကန်ဖန်နယ်မြေတို့ကိုသာ ပြန်တောင်းခြင်း ပြုခဲ့သည်။

၂၀-၁-၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် မြန်မာနှင့် တရုတ် ခေါင်းဆောင်များ သည် နှစ်နိုင်ငံနယ်နိမိတ် တိုင်းတာရေးအတွက် စာချုပ်တစ်ခု ချုပ်ဆိုခဲ့ပြီး ၁-၁၀-၁၉၆၀ တွင် နယ်နိမိတ်တိုင်းတာမှု မပြီးသေးဘဲ နယ်နိမိတ်စာချုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ယင်းစာချုပ်အရ မြန်မာတို့ဘက်က တရုတ်တို့ဘက်သို့ ဖိမော်၊ ဂေါ်လန်နှင့် ကန်ဖန်နယ်များကို လွှဲပြောင်း ပေးအပ်လိုက်ရသည်။ မြန်မာတို့ဘက်က အငှားချထားသည့် နှစ်ဝမ်းနယ်ကို သာ ရရှိခဲ့သည်။

ထိုနယ်မြေ သုံးနယ်မြေ တရုတ်တို့ကို ပေးလိုက်ခြင်းနှင့် ပတ် သက်ပြီး ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည့် ဦးဗဆွေနေအိမ်တွင် ဖဆပလ ခေါင်းဆောင်များ၊ အမတ်များနှင့် ကချင်အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်များ၊ အမတ်များ ပူးတွဲ အစည်းအဝေးတစ်ရပ်ကို ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ ထိုအစည်း အဝေးတွင် ကချင်အမျိုးသားခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးဖြစ်သော ဦးဇန်ထားဆင်နှင့် ဒူးဝါးဇော်လွန်းတို့သည် ထိုနယ်မြေသုံးခုကို တရုတ်တို့ထံ ပေးလိုက်ရသဖြင့် ကလေးများသဖွယ် ငိုကြွေးခဲ့ကြောင်း သမိုင်းမှတ်တမ်းများ ရှိခဲ့သည်။

မျက်မှောက်သမိုင်း

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗကပ)တို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ စိုးမိုးထား သည့် ကိုးကန့်နယ်တွင် စစ်အစိုးရနှင့်ပေါင်းပြီး အုပ်စိုးနေသော လောစစ်ဟန် ကလည်း “ကိုးကန့်ဒေသဟာ ကျွန်တော့် မွေးဇာတိ ဖြစ်တယ်။ ကိုးကန့်ကို ငြိမ်းချမ်းရေးရအောင် လုပ်ရမယ်။ ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်ရမယ်။ ပြီးရင် ဘိန်း ပပျောက်အောင်လုပ်ပြီး သမိုင်းကြွေးကိုဆပ်ရမယ်” ဟု တစ်သက်လုံး ဘိန်း ဘုရင်လုပ်ခဲ့ပြီးနောက် အသံကောင်း ဟစ်ပြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖုန် ကျားရှင်က ကိုးကန့်နယ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်နေ ချိန်လည်း

ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂူတစ်ဂူထဲ ကျားနှစ်ကောင်ထား၍ မရမှန်း သိသောကြောင့် အစိုးရက လော်စစ်ဟန်ကို ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်ပြီး လုပ်ပိုင်ခွင့်များ ပေးကာ ဖုန်ကြားရှင်ကို ကိုးကန့်နယ်အား အပိုင်စား ပေးထားခဲ့သည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဖုန်ကြားရှင် ဦးဆောင်သည့် ကိုးကန့် တိုင်းရင်းသားများ ဗကပလက်အောက်မှ ခွဲထွက်ကာ 'မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီတပ်ပေါင်းစု'ကို ထူထောင်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။ ကိုးကန့်ဒေသဖြစ်သည့် လောက်ကိုင်နှင့် မိုးကိုးဒေသများတွင် မိမိကို အနှောင့်အယှက်ပြုနေသည့် ဗကပများအား ဖုန်ကြားရှင်ကပင် တိုက်ထုတ် ပေးခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တစ်သက်လုံး တရုတ်တို့ အကာအကွယ် ပေးခဲ့သော ကြောင့် နှိမ်နင်း၍ မရဖြစ်နေသည့် ဗကပတို့သည် ကိုးကန့်၊ လောက်ကိုင် နယ်မှ ထွက်ပြေးသွားကြရသည်။ ပြေးစရာ မြေမရှိသော ဗကပတို့သည် သူတို့ကို မွေးကျွေးထားသော တရုတ်နယ်ဘက်သို့သာ ပြေးကြခြင်းဖြစ် သည်။ တရုတ်မှ ဖုန်ကြားရှင်က ကိုးကန့်သို့ သူ့ရဲကောင်းအသွင် ဝင်လာပြီး၊ ကိုးကန့်မှ ဗကပတို့ ကခွေးပြေးဝက်ပြေး ထွက်ပြေးရခြင်းကို ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် အာဏာသိမ်းထားသော နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ (နဝတ)ကလည်း ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခဲ့သည်။

ကိုးကန့်အင်အားထူထောင်ခြင်း

ကိုးကန့်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖုန်ကြားရှင်နှင့် အဖွဲ့သည် ဗကပ တို့ထံမှ ခွဲထွက်ပြီးနောက် ကိုးကန့်နယ်မြေကို တပ်မတော်စစ်ကြောင်းများ တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုနိုင်စေရန် ကာကွယ်ခဲ့သည်။ လုံခြုံရေးကော်မတီဝင် ၉ ဦး ဖွဲ့စည်းပြီး ကိုးကန့်နယ်မြေ ကာကွယ်ရေးကို ခံစစ်အနေအထားဖြင့် ပြင်ဆင်နေထိုင်ခဲ့ကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်က စတင်ပြီး ဗကပ လူဟောင်းများကို ကိုးကန့်နယ်မြေအတွင်း ပြန်ခေါ်ခြင်း၊ လူသစ်များ စုဆောင်းခြင်း၊ ပြည်သူ့စစ်များဖွဲ့စည်းခြင်း၊ ကိုးကန့်လူမျိုး တပ်ရင်းမှူးများကို လျှို့ဝှက်စွာ စည်းရုံးခြင်း၊ နယ်မြေလုံခြုံရေးအတွက် ဘဏ္ဍာငွေ ကောက်ခံ

ခြင်း၊ ရန်ပုံငွေ စုဆောင်းခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ကိုးကန့်နယ်တွင် ဘိန်းစိုက်ခြင်း၊ ရောင်းဝယ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဘိန်းရောင်းဝယ်ခြင်းကရရှိသည့် အမြတ်ငွေများဖြင့် ကိုးကန့်ဒေသကို မိမိတို့စိတ်ကြိုက် စီရင်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖုန်ကြားရှင်သည် မြန်မာနိုင်ငံ လူမျိုးစုများ ဒီမိုကရေစီ မဟာမိတ် တပ်ပေါင်းစုကို ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းပြီးချိန်တွင် သူကိုယ်တိုင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် လည်းကောင်း၊ စစ်ဦးစီးမှူး/အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် လီကျုံးချန်၊ ဒုတိယ စစ်ဦးစီးမှူးအဖြစ် ဖုန်ကြားဖူးတို့ကို ခန့်အပ်ကာ မတ်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင် မိုးကိုးရို ဗကပဗဟိုဌာနချုပ်ကို အပြတ်ချေမှုန်းလိုက်တော့သည်။ ဗကပ တပ်မဟာ ၂ လက်ခံအောက်ခံ တပ်မဟာအချို့သည် ကိုးကန့်အဖွဲ့ကို ပူးပေါင်းကြသောကြောင့် အင်အားတောင့်တင်းလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် အက်စ်အက်စ်အေ ရှမ်းသောင်းကျန်းသူအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ စိုင်းလိတ် (ကုလား)နှင့် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ စိုင်းနော်မိန်း (ပျက်ကန့်) တို့ ဦးစီးသော အဖွဲ့ကလည်း ဖုန်ကြားရှင်နှင့် လာရောက်ပူးပေါင်းကြသောကြောင့် ကိုးကန့်အဖွဲ့သည် အလွန်အင်အားတောင့်သော အရှေ့ဘက်စွန်းမှ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း မြန်မာ့ လက်အောက်ခံနယ်တစ်နယ် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

သူကောင်းပြုခြင်း

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ထိုစဉ်က နဝတ အတွင်းရေးမှူး (၁)အဖြစ် တာဝန်ယူထားသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်နှင့် အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်များသည် ကိုးကန့်နယ်မြေ လောက်ကိုင်ကို ပထမဆုံး ချစ်ကြည်ရေးအတွက် သွားရောက်ခဲ့ကြသောကြောင့် အားလုံး အံ့အား သင့်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုစဉ်က ကိုးကန့်ကို တစ်ထီးတစ်နန်း စိုးမိုးထားသော ဖုန်ကြားရှင် အဖွဲ့ကလည်း မြန်မာစစ်ဘက်အရာရှိကြီးတစ်ဦး ရောက်လာမည် ဆိုသော ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့နယ်သည် ကန့်သတ်

နယ်မြေသဖွယ်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ တစ်နည်းပြောရလျှင် မြန်မာပြည်ထဲရှိ မြန်မာပိုင်နက်နယ်ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာတို့ပိုင်ဆိုင်မှုမှာ သံသယဝင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် လွတ်လပ်သည့်နယ်မြေ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ကိုးကန့် စစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က ဒီနယ်မြေကို အုပ်ချုပ်ပြီးနောက်ပိုင်း စစ်သားဆိုလို့ ခိုနှစ်ကောင်ပဲ ရောက်ဖူးသေးတာ။ ကျုပ်တို့ ရဲဘော်တွေက တစ်ခါမှ ဗမာစစ်တပ်များများကို မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ တွေ့ဖူးတာက စစ်ပွဲမှာ ဖြစ်တယ်။ ရန်သူအနေနဲ့ပဲ မြင်နေသေးတာ။ တစ်ယောက်ယောက်က ဖောက်လိုက်ရင် ဘယ်သူ တာဝန်ယူမလဲ” ဟု ပြောရာဖုန်ကြားရှင်က- “ကျုပ်တို့ ရဲဘော်တွေကို ရှင်းပြထားရမှာပေါ့” ဆိုသည့်စကားကို ထောက်လျှင် မြန်မာနှင့် ကိုးကန့်ဆက်ဆံရေးကို အနည်းငယ် သဘောပေါက်လောက်မည် ထင်ပါသည်။ ထို့ပြင် ကိုးကန့်စစ်ခေါင်းဆောင်အချို့က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်လာပြီး သူခေါ်လာခဲ့သော တပ်များအား သူတို့လောက်ကိုင်တွင် ထားခဲ့မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်နေကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်နှင့်အတူ တပ်ရင်း သုံး-လေးရင်းခန့် အနည်းဆုံး ပါလာနိုင်သည်ဟု သူတို့ ထင်ထားသည်မှာ ပါစင်အောင်လွဲနေသည်။ ၁၇-၈-၈၉ နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ညွန့်နှင့်အဖွဲ့သည် ကွမ်းလုံမှ ချင်းရွှေဟော်အထိ ကားဖြင့် လာကြသည်။ နံနက် ၉ နာရီခန့်အချိန်တွင် ဆုံရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည့် ချင်းရွှေဟော်တံတားသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့နှင့် လုံခြုံရေးအဖြစ် လိုက်လာသည့် စစ်သားများ ပါလာသော ကားများကို တံတားတစ်ဘက်ထိပ်တွင် ထားခဲ့ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ညွန့်သည် လာရောက်ကြိုဆိုသော ဖုန်ကြားရှင်နှင့် တိုင်းရင်းသားခေါင်းဆောင်များကို သွားရောက် နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ဖုန်ကြားရှင်က “သွားကြရအောင်လေ” ပြောသည့်အခါ “လုံခြုံရေးအစောင့်တွေရော” ဆိုသည့် အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။ အလွန်ပါးနပ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်က ဖုန်ကြားရှင်ကို ကြည့်ပြီး-

“ဦးဖုန်ကြားရှင်တို့ ရှိနေပြီပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လုံခြုံရေးတွေ မလိုတော့ဘူးလေ” ဟုပြောကာ ဖုန်ကြားရှင်နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။ ကိုးကန့်ခေါင်းဆောင်များ အလွန်သဘောကျ ပီတိဖြစ်သွားကြသည်။ ဖုန်ကြားရှင်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်တို့ ကားတစ်စီးတည်း အတူစီးကာ ငြိမ်ချမ်းရေးခရီးကို ဆက်ခဲ့ကြသည်။

ဖုန်ကြားရှင်အား ဦးခင်ညွန့်နှင့်အတူ တွေ့ရစဉ်

အစောင့်အရှောက်များမပါဘဲ ကိုးကန့်တပ်ဖွဲ့နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့် လိုက်ပါသွားသည်ဆိုသောသတင်းသည် ဝန်ထုပ်ကန်သို့လည်း ပျံ့သွားသည်။ ကိုးကန့်အပေါ် မြန်မာတို့ ယုံကြည်မှု ပြလိုက်ခြင်းသည် ဝတို့ကိုပါ စည်းရုံးပြီးသား ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ ယုံကြည်မှု၊ အရဲစွန့်မှုဖြင့်

တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် နဝတ အစိုးရသည် သူပုန်မွေးကာ သူကောင်း ပြုလိုက်နိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်တော့သည်။

ရည်ညွှန်း -

- ၁။ တပ်မတော်သမိုင်း (သတ္တမတွဲ) ၁၉၈၈-၁၉၉၃၊ စစ်သမိုင်းပြတိုက်နှင့် တပ်မတော် မော်ကွန်းတိုက်မှူးရုံး
- ၂။ ချစ်ကြည်ရေး၊ ချစ်ကြည်ရေးလို့ဆိုကာ (ကြည်ညွှန်.)
- ၃။ Modern China-Myanmar Relations Dilemmas of Mutual Dependence, David Steinberg and Hongwei Fan

ဦးခင်ညွန့် နှင့် ဖုန်ကျားရှင် (၃)

ကိုးကန့်နှင့် ဝနယ်များသည် ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း ဘိန်း စိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် နာမည်ကျော်သည့် ဒေသများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ဘိန်းထွက်ရှိမှု၏ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့်သည် ဤဒေသမှ ထွက်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ UNODC (The United Nations Office on Drugs and Crime) 2002 ဘိန်းစိုက်ပျိုးမှု အစီရင်ခံစာအရ ကိုးကန့်နှင့် ဝနယ်များတွင် နိုင်ငံတကာ ဘိန်းထုတ်လုပ်မှု၏ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့် ထွက်ရှိကြောင်း ဆိုထားသည်။ UNODC အဆိုအရ ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် ထိုနယ်များရှိ ဘိန်းစိုက်ပျိုးမှုမှာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၂၅ သန်းဖိုးခန့်ရှိကြောင်း သိရသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ လယ်သမားများ၏ စုစုပေါင်းဝင်ငွေသည် ထိုနှစ်များဆီက ဒေါ်လာသန်း ၁၁၀ ခန့် ရှိခဲ့သည်။ ဘိန်းစိုက်ရာသီတွင် မိသားစုတစ်စုအလိုက် ဝင်ငွေမှာ ဒေါ်လာ ၅၀၀ ခန့်ရှိကြသည်။ ထိုဒေသတွင် ဘိန်းစိုက်ပျိုးမှုကို ကန့်သတ်လိုက်သည့်အခါတွင် လယ်သမားများတစ်ဦးချင်း ဝင်ငွေသာမက ဒေသနေပြည်သူအားလုံး ဝင်ငွေလျော့နည်းသွားခဲ့ရသောကြောင့် ထိုဝင်ငွေရရေးအစားထိုးပေးနိုင်ရန်ကိစ္စသည် စိန်ခေါ်ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဝင်ငွေကောင်းသည့် လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်သောကြောင့် လယ်သမားများသည် တားမြစ်ထားသည့်ကြားမှ ဝေးလံသည့်ဒေသများသို့ သွားကာ ဘိန်းစိုက်ပျိုးခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ကိုးကန့်သည် စတုရန်းကီလိုမီတာ ၂၂၀၀ ပတ်လည်ခန့်ရှိပြီး၊ ဝနယ်သည် ကိုးကန့်ဒေသထက် ဆယ်ဆခန့် ကျယ်ဝန်းကာ ပတ်လည် စတုရန်းကီလိုမီတာ ၂၅,၀၀၀ ခန့်ရှိသည်။ ထိုဒေသနှစ်ခုသည် မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့ဘက်စွန်းကျသည့် နေရာတွင်ရှိနေပြီး မြန်မာအစိုးရနှင့် ဆက်ဆံရေးများမှာလည်း မတင်မကျနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှိနေခဲ့သော ဒေသများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲအပြီး၊ ဗြိတိသျှတို့ အထက်မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ချိန် ၁၈၈၆ ခုနှစ်တွင် ကိုးကန့်သည် တရုတ်နယ်အတွင်း၌ ရှိနေသေးသည့် ဒေသတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း အင်္ဂလိပ်နှင့် တရုတ်တို့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးမှုများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ကိုးကန့်သည် ဗြိတိသျှ ဘားမားပိုင်နယ်မြေတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ကိုးကန့်သည် မြန်မာနယ်ထဲ ရောက်လာရခြင်းမှာ ၁၈၉၇ ခုနှစ်တွင် ချုပ်ဆိုသည့် ပီကင်းညီလာခံ သဘောတူညီချက်အရ ဖြစ်သည်။ ဝနယ်သည် တရုတ်နှင့် နှစ်နိုင်ငံနယ်နိမိတ်အငြင်းပွားသည့် နေရာတစ်နေရာဖြစ်နေပြီး ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တိုင် နှစ်နိုင်ငံနယ်နိမိတ် မသတ်မှတ်နိုင်သေးသည့် အနေအထားတွင် ရှိနေခဲ့သည်။

ဝနယ်တွင် နေထိုင်သူများသည် သီးခြားနေထိုင်တတ်သူများ ဖြစ်ပြီး ဝခေါင်းဆောင်များက ဗြိတိသျှအစိုးရထံ ဖေးပို့သော ပြန်ကြားလွှာတစ်စောင်ကို ၁၈၉၇ ခုနှစ်တွင် ဂျိမ်းစ်ဂျော့စကော့က အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်။

“သင်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့နယ်သို့ မလာရောက်ရန် တောင်းပန်ပါသည်။ လာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်ကြရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နယ်သည် ရိုင်းစိုင်းပြီး၊ ဒေသခံများသည် ကြွက်နှင့် ရှဉ့်များကို အစိမ်းအတိုင်း စားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် သင်တို့ သာမန်အတိုင်း ဆက်ဆံရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်တို့၏ ရန်သူများ မဟုတ်ကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့

သည် သင်တို့ကို အလွန်ကြောက်ပါသည်။ သင်တို့က ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် လာသည်ဆိုစေ ပစ်ခတ်မှုများ ဖြစ်ပွားနိုင်ပါသည်”

ကိုးကန့်နှင့် ဝနယ်နှစ်နယ်စလုံးတွင် နေထိုင်ကြသူများသည် ဆန်စပါး အဓိက စိုက်ပျိုးကာ အခြားသီးနှံများကို အနည်းငယ်သာ စိုက်ကြသည်။ အမဲလိုက်ခြင်း၊ ကျွဲနွားများ မွေးမြူသတ်စားခြင်းဖြင့် နေထိုင်ကြသည်။ ထိုဒေသများတွင် ထွက်ရှိသည့် သယံဇာတများ၊ သစ်တောထွက်ပစ္စည်းများဖြင့် ၁၈ ရာစု အစောပိုင်းတိုင်အောင် လိုသလောက်စိုက်၊ ရှာဖွေစားသောက်သည့် အဆင့်တွင်သာ နေထိုင်ကြသည်။ ကိုးကန့် တရုတ်တို့သည် ၀၊ လားဟူ၊ အခါ၊ ရှမ်းနှင့် ပလောင်လူမျိုးတို့နှင့် မတူပေ။ သူတို့သည် ထိုဒေသတွင် အနေကြာသော လူမျိုးများဖြစ်ပြီး ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးကြသည်က များသည်။ သူတို့သည် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများ လိုက်လံရောင်းချခြင်းများကို လုပ်ကိုင်ကြသော လူမျိုးများ ဖြစ်သည်။

ကိုးကန့် နှင့် ဝနယ်သို့ ဘိန်းစိုက်ပျိုးမှု ပျံ့နှံ့လာခြင်း

ကိုးကန့်နှင့် ဝနယ်များတွင် ဘိန်းစိုက်ပျိုးခြင်း ဝေလှေသည် တရုတ်နိုင်ငံ ယူနန်နယ်ဘက်မှ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၈၃၉ မှ ၁၈၄၂ ခုနှစ်အတွင်း ဗြိတိသျှတို့သည် တရုတ်နိုင်ငံအတွင်း ဘိန်းစစ်ပွဲဆင်နွှဲရေးအတွက် ဘိန်းများကို အလုံးအရင်းဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံသို့ သွင်းရန် စီစဉ်ရာမှ ဘိန်းစိုက်သည့် ဝေလှေများ အာသံ၊ ကချင်နှင့် ကိုးကန့်ဒေသများသို့ ရောက်လာရသည်ဟု ဆိုသည်။

ဘိန်းပင်များသည် ယူနန်နယ် တောင်ပိုင်း ကုန်းမြင့်ဒေသများတွင် ကောင်းစွာ စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကိုးကန့်နှင့် ဝနယ်များသည်လည်း တောင်ပေါ်ဒေသများ ဖြစ်နေပြီး ဘိန်းစိုက်ပျိုးရန် အကောင်းဆုံး နေရာများ ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်စိုက်ခြင်းထက် ဘိန်းစိုက်ခြင်းက ပိုဖြစ်ထွန်းပြီး အကျိုးအမြတ်လည်းများသောကြောင့် ထိုဒေသများတွင် ဘိန်းစိုက်ပျိုးမှုသည် အမြစ်

တွယ်လာသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဘိန်းစိုက်ရာမှ ရသည့်ဝင်ငွေသည် အခြား သီးနှံများ စိုက်ပျိုးခြင်းထက် အဆမတန် ငွေလုံးငွေရင်းရသည်။ တာရွှေထန်း ပြို့နယ်အနီးရှိ ကောက်တိုးစံ (တောင်ကိုးလုံး) အရပ်မှထွက်သည့် ရွှေရောင် ဘိန်းသည် ၁၉၉၆ ခုနှစ်ခန့်ကတည်းက တစ်ကီလိုဂရမ်လျှင် ယွမ် ၆,၀၀၀ (၅၆၃ ဒေါ်လာ) ပိုပြီး ဈေးကောင်းရသည်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်ခန့်တွင် ဝနယ အတွင်း၌ရှိသော ဘိန်းဈေးမှာ တစ်ကီလိုဂရမ်လျှင် ၁၀၆ ဒေါ်လာခန့်သာရှိပြီး ဈေးကျသွားသည်။ မြန်မာနိုင်ငံထွက် ဘိန်းဈေးသည် ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် ပျမ်းမျှ တစ်ကီလိုဂရမ်လျှင် ၁၅၁ ဒေါ်လာဈေးခန့်ပေါက်သည်ဟု UNODC အစီရင်ခံစာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဗြိတိသျှတို့အုပ်စိုးစဉ်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး ဘိန်းစိုက်ပျိုး ထုတ်လုပ်ခြင်းမှ ရရှိသည့် အကျိုးအမြတ်သည် ဗြိတိသျှတို့ အတွက် အများဆုံးဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာ ဖိအားများကြောင့် ဗြိတိသျှတို့ သည် ထိုဒေသများတွင် ဘိန်းစိုက်ပျိုးခြင်းကို တားမြစ်ထားသည်ဆိုသော် လည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးသည့်အချိန်အထိ ဝနှင့် ကိုးကန့်ဒေသများသည် ဘိန်းစိုက်ရေယာအဖြစ် ဆက်ပြီးရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

၂၀၀၂ ခုနှစ်အထိ တားမြစ်ထားသည်ဆိုသည့်ကြားက ကိုးကန့် ဒေသတွင် မြေဧက ၆,၄၅၉ ဧကခန့် စိုက်ပျိုးနေပြီး ယင်းက ထွက်ရှိသည့် ဘိန်းပမာဏမှာ ၁၀၂,၆၉၈ ကီလိုဂရမ် ဖြစ်သည်။ လောက်ကိုင်ဒေသတွင် မြေဧက ၇,၅၀၇ တွင် စိုက်ပျိုးပြီး ဘိန်းထွက် ပမာဏ ၇၄,၃၁၉ ကီလိုဂရမ် ဖြစ်ကြောင်း UNODC က ဆိုသည်။

ဝနယ်ရှိ အာဏာပိုင်များက ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ဘိန်းစိုက်ပျိုးမှုကို တားမြစ်ကြောင်း ကြေညာပြီးနောက် အမှတ် ၂ အထူးဒေသကို ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် ထူထောင်ပြခဲ့သည်။ ပန်ဆန်းဒေသတွင် ယခင်ကကဲ့သို့ ဘိန်း ရောင်းချမှုများကိုလည်း ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မတွေ့ရတော့ပေ။ သို့သော် ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် ဝတို့သည် မြေဧက ၁၇,၅၈၄ တွင် ဘိန်းစိုက်ခဲ့ကြပြီး ဘိန်း ကီလိုဂရမ် ၁၇၅,၈၄၀ ခန့် ထုတ်လုပ်ခဲ့ကြပြီး ယင်းမှ အကျိုးအမြတ်ဒေါ်လာ

၂၆ သန်းခန့် ရရှိခဲ့သောကြောင့် စိုက်ပျိုးသည့် တစ်အိမ်ထောင်လျှင် ဒေါ်လာ ၅၀၀ ခန့် အကျိုးအမြတ် ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။

ကိုးကန့်အထူးဒေသ ၁

ကိုးကန့်အစောပိုင်းသမိုင်းသည် ၁၇ ရာစု တရုတ်မျိုးနွယ် ယန် မိသားစုနှင့် ပတ်သက်နေကြောင်း ခြေရာခံမိသည်။ မင်မင်းဆက်မှ မင်းဆွေ မင်းမျိုး ယန်ဂေါင်ရှိသည် နန်ကျင်းနယ်မှ ယူနန်နယ်ဘက်သို့ ထွက် ပြေးလာသည်။ မင်မင်းဆက်သည် မန်းချူးတို့လက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ပြီး နောက် ချင်မင်းဆက်ကို ထူထောင်ခဲ့သောကြောင့် မင်မင်းဆက် အနွယ် တော်များ ထွက်ပြေးရာမှ ယူနန်နယ်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယန်ဂေါင်ရှိသည် နောက်ပိုင်း ကူမင်းမှ အနောက်တောင်ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီး ရှမ်းပြည်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် သံလွင် မြစ်ကမ်းဘေးတွင် အခြေချနေထိုင်ကြရာမှ ကိုးကန့်ဒေသဟူ၍ ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၉ ရာစုနှောင်းပိုင်းတွင် ကိုးကန့်ဒေသ၏ အဓိက ထွက်ကုန် သည် ဘိန်းဖြစ်လာပြီး ဗြိတိသျှခေတ် ရှမ်းပြည်နယ်အတွက် ငွေ အလုံး အရင်းနှင့် ရှာပေးနိုင်သော ဒေသကြီးလည်း ဖြစ်လာသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးဆုံးသည့်နောက်တွင် ဗြိတိသျှတို့ အုပ်ချုပ်သည့် လက်မှ လွတ်မြောက်သည်ဆိုစေ ကိုးကန့်ဒေသတွင် ယန်မိသားစု၏ဩဇာမှာ လွှမ်းမိုးနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကိုးကန့်သည် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်များအထိ မြန်မာနိုင်ငံ ပြည်မနှင့် သိပ်ပြီး အဆက်အစပ်မဘဲ နိုင်ငံရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ကင်းကွာ နေခဲ့ရသည့်ဒေသအဖြစ် တည်ရှိနေခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုးကန့်တွင် စိုးမိုးထားသည်မှာ တရုတ်လူမျိုးများသာ ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်ပိုင်း လောက်အထိ ကိုးကန့်တွင်လူဦးရေ၏ ၉၄ ရာခိုင်နှုန်းခန့်သည် တရုတ် များသာ ဖြစ်နေသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်ပိုင်းကစတင်ပြီး ကိုးကန့်ခေါင်းဆောင်များသည်

သူပုန်များအဖြစ် မြန်မာအစိုးရကို ဆန့်ကျင်ပုန်ကန်နေခဲ့ကြသည်မှာ ၁၉၈၉ ခုနှစ်တိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ ဖုန်ကျားရှင် ခေါင်းဆောင်သည့် သူပုန်အဖွဲ့သည် ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗကပ) ကို တော်လှန်ပုန်ကန်ခဲ့ပြီး မြန်မာအစိုးရနှင့် ပူးပေါင်းလိုက်ကာ ကိုးကန့်အထူးဒေသ (၁)ကို ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်ပိုင်းတွင် ဖုန်ကျားရှင် ခေါင်းဆောင်သည့်အဖွဲ့ကို တပ်မတော်အစိုးရသည် တိုက်ခိုက်ဖယ်ရှားခဲ့ပြီးနောက် ထိုဒေသကို တပ်မတော်အစိုးရ လွှမ်းမိုးလာနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်ကိုးကန့်သည် ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ခွင့်ရဒေသအဖြစ် အထူးအခွင့်အရေးများ ပေးခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ကိုးကန့်လူဦးရေသည် တရားဝင်စာရင်းအရ ၁၀၆,၀၀၀ ခန့်သာ ရှိသည်ဆိုသော်လည်း အတိအကျ မဆိုနိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဒေသတွင် ယာယီပျံ့ကျများအဖြစ် တရုတ်ပြည်ဘက်မှ လာရောက်နေထိုင် သူများရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တရုတ်ကျေးလက်နေ ပြည်သူများပါ စာရင်းထဲထည့်တွက်လျှင် ထိုဒေသ၌ နေထိုင်သူ လူဦးရေ နှစ်သိန်းနီးပါးခန့် ရှိသည်ဟုဆိုရမည်။ စတုရန်းတစ်ကီလိုမီတာတွင် လူဦးရေ ၈၀ ခန့် နေထိုင်သည်။

အပစ်အခတ်ရပ်ဆိုင်းပြီးနောက် ကိုးကန့်ဒေသ၏ မြို့တော်ဖြစ်သော လောက်ကိုင်မြို့သည် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည်ဟု ဆိုရမည်။ မြို့ပြလူနေမှုပုံစံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ ဈေးကွက်ကိုလည်း ချဲ့ထွင်လာသလို တရုတ်တို့ လာရောက်နေထိုင်မှုလည်း အလွန်များပြားကာ စီးပွားရေး အဓိက လာရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကိုယ်ပိုင် မီးစက်များ၊ ရေပေးဝေရေးစနစ်များ၊ ကျောက်ခင်းလမ်းများ၊ ရုပ်သံထုတ်လွှင့်စက်များ၊ တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆက်သွယ်ရေးဌာနများဖြင့် စည်ကားတိုးတက်လာသည်။ ကိုးကန့်တွင် ဆင်းရဲသားမရှိဟု ဆိုကြသည်။ ဒေသခံအပြင် အခြားဒေသ အသီးသီးမှ လာရောက်လုပ်ကိုင် ရှာဖွေစားသောက်နေကြသော အလုပ် သမားပေါင်းများစွာလည်း ရှိသည်။ ကိုးကန့်အာဏာပိုင်များက လောင်း ကစားပိုင်းများကို တရားဝင် ဖွင့်ခွင့်ပေးထားသည်။ နေရာအနှံ့အပြားတွင်

တရုတ်လောင်းကစား ကာစီနိုပိုင်းများကို တွေ့ရသည်။ ကာစီနို ဝန်ထမ်း ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့်သည် တရုတ်ပြည်မှ လာရောက်လုပ်ကိုင်နေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကာရာအိုကေဆိုင်၊ ဘားဆိုင်၊ အနိပ်ခန်း၊ ညကလပ်များကို လောက်ကိုင်ဒေသတွင် လွတ်လပ်စွာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပြုထားသောကြောင့် ကိုးကန့်သည် တရုတ် မဟုတ်၊ မြန်မာ မဟုတ် လွတ်လပ်သော နယ်မြေ တစ်ခုဟုလည်း သတ်မှတ်နိုင်သည့်ဒေသတစ်ခု ဖြစ်တော့သည်။

မှတ်ချက် - ကိုးကန့်နှင့် ဝန်ထမ်းဆိုင်ရာ UNODC က ထုတ်ပြန်သော Replacing Opium in Kokang and Wa Special Regions, Shan State, Myanmar အစီရင်ခံစာကို မှီငြမ်းရေးသားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးသန်းရွှေ နှင့် ခရိန်နီများ (၁)

စစ်အစိုးရလက်ထက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဖီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများသည် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေနှင့် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ပတ်သက်နေကြသည်သာ များသည်။ ထိုသူများကို ခရိန်နီဟု သမုတ်ကြသည်။ စစ်အစိုးရလက်ထက်ကျမှ ခရိန်နီဆိုသည့် ဝေါဟာရသည် ခေတ်စားလာခဲ့ရသည်။

စစ်အစိုးရနှင့် အလွမ်းသင့်သော ခရိန်နီကြီးများအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံရသူများမှာ တေဇ၊ ထွန်းမြင့်နိုင် (ခေါ်) စတီဗင်လော၊ အောင်ကိုဝင်း၊ ဆတ်ပန်း၊ မောင်ဝိတ်၊ ဌေးမြင့်၊ ခင်ရွှေ၊ ဇော်ဇော်၊ အိုက်ထွန်းနှင့် ချစ်ခိုင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ယင်းခရိန်နီကြီးများထဲတွင် တေဇသည် ထူးကုမ္ပဏီ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီး အလွန်သြဇာကြီးမားသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေသမီးဖြစ်သူ၏ ခန်းနားထည်ဝါလှသော မင်္ဂလာ ပွဲကြီးကို ငွေကြေး စပွန်ဆာပေးသူတစ်ယောက်ဟု ကောလာဟလများ လည်း ပေါ်ထွက်နေသည်။ ထိုသို့ စပွန်ဆာကောင်းမှုကြောင့် နေပြည်တော်ရှိ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း အများအပြားကို လုပ်ပိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့သည်။ မြန်မာ စစ်တပ်မှ ထွက်ပြေးလာသော ပြည်ပြေးတစ်ဦး၏ ပြောကြားချက်အရ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေသည် အရေးကြီးသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို တေဇ၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း လိုက်နာလုပ်ဆောင်လေ့ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

တေဇသည် Myanmar Avia Export ဆိုသည့် ကုမ္ပဏီကိုလည်း ထူထောင်ခဲ့သည်။ သူသည် ရုရှားလေကြောင်းကုမ္ပဏီ Rostvertol ၏ မြန်မာ ပြည် ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူက စစ်အစိုးရကို MiG-29 ဂျက်တိုက်လေယာဉ် ဆယ်စီးကို ဒေါ်လာသန်း ၁၃၀ ဖြင့် ရောင်းချရာ တွင် ကြားပွဲစားတစ်ဦးအနေဖြင့် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ် သည်။ သူပိုင်ဆိုင်မှုများမှာ စင်ကာပူနှင့် ရန်ကုန်တို့တွင် အမြောက်အမြား ရှိသည်။ ထို့ပြင် ဘောလုံးအသင်းတစ်သင်းနှင့် တန်ဖိုးကြီး ကားပေါင်း မြောက်မြားစွာကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ထိုကားများထဲတွင် နာမည် ကျော် လမ်ဘိုဂီနီ၊ ကာဒီလက်၊ ဖာရာရီကားတစ်စီးစီနှင့် ဟမ်းဗီးကားနှစ်စီး၊ ဘင့်လေကားတစ်စီးတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် ပြောင်းလဲစီးတတ်သည်။

သူ့သားသမီးများသည် ပညာတတ်များဖြစ်ကြပြီး စင်ကာပူနိုင်ငံရှိ အလွန်ဈေးကြီးသည့် UWCSEA (United World College of South East Asia) ကျောင်းဆင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုကျောင်းသို့ မြန်မာနိုင်ငံမှ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ဩဇာကြီးမားသူများ၏ သားသမီးများကို ပို့လေ့ရှိကြ သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပညာရေးစနစ်သည် အလွန်ညံ့ဖျင်းလှသောကြောင့် ငွေကြေးနှင့် အာဏာရှိသူတို့သည် ဤကျောင်းတွင် လာထားလေ့ရှိကြ သည်။

UWCSEA (United World College of South East Asia)

ကျောင်းအား တွေ့ရပုံ

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေသည် ဒီပဲယင်း အရေးအခင်းပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုသို့ လာရောက်အပန်းဖြေစဉ် တေဇနှင့် ပထမဆုံး တွေ့ရှိခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ လာရောက်ခြင်းအကြောင်းမှာ ကုလသမဂ္ဂ အထူးကိုယ်စားလှယ် ရာဇာလီ အစွမ်းကို ရှောင်ရှားလိုသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ တေဇသည် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေသည့်အပြင် နိုင်ငံခြားသို့လည်း သစ်များကို ပို့နေသည့်သူဖြစ်သောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေက အလွန် အထင်ကြီးခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး စင်ကာပူနိုင်ငံသို့သွားပြီး ဆေးဝါး ကုသရန်လည်း သူက အကူအညီများစွာ ပေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှ စတင်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေး စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးရှိသည့် နေပြည်တော်သို့ စင်ကာပူမှ ဆရာဝန်များ ဆေးဝါး လာရောက်ကုသပေးရန်လည်း တေဇကသာ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

တေဇသည် စစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်အနေဖြင့် တက်ရောက်သင်ကြားခွင့် ရခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သင်တန်းတက်နေစဉ်

ကျောင်းမှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သူသည် ချမ်းသာသည့် မိဘမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သစ်လုပ်ငန်းဖြင့် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာသည့် ဒေါ်ထူးဆိုသူ၏ သမီးနှင့် လက်ထပ်ပြီး သူဌေးသမက် တစ်ဦးဘဝကို စတင်ရလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

Mark Canning ၏ အဆိုအရ တေဇသည် လုပ်ငန်းကြီးပေါင်း များစွာတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခွင့် ရထားသူဖြစ်သည်။ ယင်းတို့အထဲတွင် ပုဂံ လေကြောင်းနှင့် Orient ဟိုတယ်လုပ်ငန်းများလည်း ပါဝင်သည်။ ထိုလုပ်ငန်း များသည် လက်နက်၊ သစ်လုပ်ငန်း၊ ကျောက်စိမ်းလုပ်ငန်းများ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရရှိထားခြင်းမှ ဝင်လာသောဝင်ငွေများဖြင့် ထူထောင်ထားသော လုပ်ငန်းကြီး များဖြစ်ပြီး စစ်အစိုးရအတွက် ဂုဏ်တက်စေခဲ့သည့် လုပ်ငန်းများလည်း ဖြစ်စေခဲ့သည်။ နေပြည်တော်တွင် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းကြီးများကို သူလုပ်ပိုင်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၏ စောင်မကြည့်ရှုမှုကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးထားခဲ့သည့်ကတိများတွင် “ငါ့ကိုသာ နေပြည် တော်ကြီး ဆောက်ပေး၊ မင်းသုံးဖို့ သစ်တွေ ကျောက်စိမ်းတွေပေးမယ်” ဆိုသည့်စကားများ ပါကောင်းပါနိုင်သည်ဟု Canning က ဆိုသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးသည် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံမှ အာဏာရှင် ဆူဟာတို့နှင့် မလေးရှားဝန်ကြီးချုပ် မဟာသီယာတို့၏ ခရီးစဉ်များနှင့် ဆက်ဆံ သည့်ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ခြားနားချက်မှာ ရလဒ် ဖြစ်သည်။ နေပြည် တော်ကြီးတစ်ခုလုံး တည်ဆောက်သွားမှုသည် မည်မျှတုန်လှုပ်စရာ ကောင်း လှသည်ကို အာလုံးအသိပင် ဖြစ်သည်။

တေဇသည် ဝှက်ဖဲကိုကိုင်ပြီး ကောင်းစွာ ကစားနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေနှင့် အနီးကပ် ဆက်ဆံနေ သကဲ့သို့ ဦးရွှေမန်း၏သားဖြစ်သူ အောင်သက်မန်းနှင့်လည်း ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းထားသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး ခေတ်ကုန်ဆုံး ချိန် ရောက်သွားသည့်အခါတွင် သူ့ဩဇာ ဆက်ကျန်နေသေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ အောင်သက်မန်း၏ ကုမ္ပဏီတစ်ခုဖြစ်သည့် ရောရွေ့ဝါသည်

တေဇ၏ ထူးကုမှုဏီနှင့် ပတ်သက်မှုများရှိနေပြီး အောင်သက်မန်းသည် ထိုပူးပေါင်းထားခြင်းမှ အကျိုးအမြတ်များ ရရှိနေခဲ့သည်။ အောင်သက်မန်းက ကားလိုချင်သည်ဟု ပြောလိုက်လျှင် တေဇက ချက်ချင်း နောက်ဆုံးပေါ် ကားတစ်စီးကို ဆက်သပေးတတ်သည်။ တေဇသည် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေ၏သားဖြစ်သူ ကြိုင်စန်းရွှေကိုလည်း အလားတူ ဟစ်မား ကား တစ်စီး ဝယ်ပေးခဲ့သည်။

တေဇသည် လက်နက် အရောင်းအဝယ်လုပ်ခြင်းကို ငြင်းဆို ထားသူ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ နောက်ထပ် လက်နက်ပွဲစား တစ်ဦးမှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ချမ်းသာသော မိသားစုက ပေါက်ဖွားလာသူတစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာသာရင်မြတ် ဖြစ်သည်။ သာရင်မြတ်သည် လေတပ် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး၏ သားတစ်ဦးလည်းဖြစ်ပြီး လေတပ်ဆေးဒေါက်တာတစ်ဦး အဖြစ် သူ့ဘဝင် အဆက်အသွယ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် တရုတ်နိုင်ငံမှ လေယာဉ်ပျံများဝယ်ရန်နှင့် အခြားနိုင်ငံများမှ လက် နက်များဝယ်ရန် အကူအညီများ ပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သာရင်မြတ်လည်း ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ လက်ကသုံးတောင်ငှေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တေဇနှင့် သာရင်မြတ်တို့နှစ်ဦးသည် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကတော် ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင် စင်ကာပူ သို့ ဈေးဝယ်ထွက်လျှင် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် အစစအရာရာ အားလုံးကို တာဝန်ယူပေးရသည်။ ထို့ပြင်ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင်၏ စင်ကာပူဘဏ်ငွေစာရင်း ထဲသို့လည်းကောင်း၊ ဒူဘိုင်းဘဏ် ငွေစာရင်းဖွင့်ရာတွင်လည်း အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးနေသူများလည်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံရှိ သူဌေးကြီးများသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အရ ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုများ ရှိနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေးအရ လည်းကောင်း၊ ငွေရေးကြေးရေးအရလည်းကောင်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်နေကြသူများလည်း ဖြစ်သည်။ ဦးခင်ရွှေ၏သမီးသည် ဦးရွှေမန်း ၏သားနှင့် လက်ထပ်ထားသည်။ မောင်ဝိတ်ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်မြင့်ဆွေ၏ တူမနှင့် လက်ထပ်ထားသည်။ ဦးခင်ရွှေသည် အိမ်ခြံမြေပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်

ထားသည့် သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဇေယျာကုမ္ပဏီ၏ ဥက္ကဋ္ဌလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုပြင်သူသည် လက်ရှိနိုင်ငံရေးတွင်လည်း ဝင်ရောက် လှုပ်ရှား ခွင့်ရထားသူ ဖြစ်သည်။

ဆတ်ပန်းသည် SPA Myanmar ဆိုသည့် ကုမ္ပဏီကို လုပ်ဆောင် နေသူ ဖြစ်သည်။ သူလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပေါင်းများစွာကို လုပ်ကိုင် ထားသည်။ လုပ်ငန်းပေါင်း ၄၀ ခန့်ရှိပြီး ငွေကြေး ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းများ၊ အိမ်ခြံမြေလုပ်ငန်းများ၊ ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းများ၊ နည်းပညာလုပ်ငန်း၊ ဆောက် လုပ်ရေးလုပ်ငန်း၊ မော်တော်ကားလုပ်ငန်းနှင့် ကျန်းမာရေး လုပ်ငန်းများ လည်း ပါဝင်သည်။ ဆတ်ပန်းနှင့် သူညီ မာတင်တို့သည် SPA ဖောင်ဒေးရှင်း ထူထောင်ပြီး အလှူဒါနပြုကြသူငါ အခန်းတွင်များစွာ ပါဝင်ကာ နေရာ ဝင်ယူထားကြသည်။ ထိုအလှူများထဲတွင် ဘွဲ့မရသေးသူများနှင့် ဘွဲ့ရပြီး သူများကို ပညာရေးအတွက် ထောက်ပံ့ခြင်းအပြင် AIDS ဆန့် ကျင်ရေး လုပ်ငန်းများကို ပါဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ပေးနေကြောင်းတွေ့ရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ တွင်ကျယ်နေကြသည့် ဗိုလ်ချုပ်များနှင့် ခရီးစဉ်များပြီး လျှင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ သားသမီးများသည် အဓိကအခန်းမှ ပါဝင် နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ခင်ပြုံးရွှေသည် ဗိုလ်မှူးချုပ်သိန်းနိုင်နှင့် လက်ထပ် ထားသူဖြစ်သည်။ အခြားသမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကြည်ကြည်သစ်ရွှေနှင့် အေးအေးသစ်ရွှေတို့သည်လည်း စင်ကာပူနိုင်ငံ မြန်မာသံရုံးတွင် ရသည့် ရာထူးဖြင့် ဝင်လုပ်နေသလိုလို သတင်းများ ထွက်နေသည်။ ကြည်ကြည်ရွှေ သည် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ အချစ်တော်မြေးတော်လေး နေရွှေသွေး အောင်၏ မိခင်လည်း ဖြစ်သည်။

သန္တာရွှေသည် ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် စိန်စီသောမက်လာ အခမ်းအနား ကြောင့် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သည့် သမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ယခင်က တရုတ်နိုင်ငံ မြန်မာသံရုံးတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီး ထိုနိုင်ငံတွင်ပင် ပညာသင်ကြား ခဲ့သည်။ သူလည်း စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဇော်ဖြိုးဝင်းနှင့် လက်ထပ်ထားသူ ဖြစ်သည်။

အခြား စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများစွာ၏ သားသမီးများသည်လည်း ကောင်း၊ အငြိမ်းစားဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ သားသမီးများသည် လည်းကောင်း သူ့နယ်ပယ် သူ့လုပ်ငန်းများဖြင့် တွင်ကျယ်ကာ ကြီးပွားချမ်းသာနေကြသည် မှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ထူးကဲသော စစ်လမ်းစဉ်ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များသည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ သားသမီးပေါင်းများစွာနှင့် ပူးပေါင်းပြီး ဟိုတယ်ကြီးများ၊ ရုံးခန်း အဆောက် အအုံကြီးများကို ရန်ကုန်မြို့ အပါအဝင်အခြားမြို့ကြီးများတွင်ပါ ဆောက်လုပ် နေကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ အစိုးရဝန်ကြီးဌာနပိုင် အဆောက်အအုံများ အားလုံးနီးပါးမှာလည်း စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများက ဘဏ်လုပ်ငန်းများ၊ ဟိုတယ်များ အသွင်ပြောင်းလိုက်ကြခြင်းမှာ အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းများနှင့် အဆက်အသွယ်မရှိဘဲ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို အားလုံး သိကြပေလိမ့်မည်။ ခရီးခိုကြီးများ၏ တရားလက်လွတ် ပြုမှုနိုင်ခွင့်များ ရနေခြင်းကလည်း အစိုးရနှင့် မည်မျှ အလွမ်းသင့်ကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ သူတို့ ဥပဒေ ဘောင်ကျော်ပြီး လုပ်ဆောင်ခြင်းများအားလည်း အစိုးရက မသိချင်ယောင် ဆောင် ပေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

အသက် ၄၀ ကျော်သာရှိသေးသည့် ဇော်ဇော်သည်လည်း မြန်မာ နိုင်ငံတွင် အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူလည်း အစိုးရထံမှာ လုပ်ငန်းကန်ထရိုက်ပေါင်းများစွာကို သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ရရှိခဲ့ပြီး ချမ်းသာလာ သည်။ နေပြည်တော် တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများတွင် စစ်အစိုးရကို အကျိုးပြုခဲ့သလို၊ သူ့အတွက်လည်း အကျိုးအမြတ်ပေါင်းများစွာ ပြန်ရခဲ့ သည်။ နိုင်ငံတော်ပိုင် ပစ္စည်းပေါင်းများစွာကို စစ်အာဏာပိုင်များနှင့် ပေါင်း ကာ ထုခွဲရောင်းချရာတွင် ကျွမ်းကျင်သဖြင့်လည်း အထူးယုံကြည်ကိုးစားခံရ သူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဘဏ်လုပ်ငန်း လုပ်ပိုင်ခွင့် လိုင်စင် များ၊ ဘီလပ်မြေစက်ရုံ လည်ပတ်ထုတ်လုပ်ခွင့်နှင့် တင်သွင်း ရောင်းချခွင့်များ အကြီးအကျယ်ရခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ လမ်းဘေးဝဲယာ အနံ့ရှိ လောင်စာဆီ ဆိုင်များ ဖွင့်ခွင့်၊ ကားတင်သွင်းခွင့်၊ ကျောက်စိမ်းမိုင်း လုပ်ခွင့်၊ ရာဘာ

စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်ခွင့်၊ အနားယူအပန်းဖြေခန်းများ တည်ဆောက်ခွင့်များ အားလုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ် သိမ်းပိုက်ကာ ထိပ်တန်းသို့ ရောက်လာရခြင်း များကို သုံးသပ်ရလျှင် မြန်တိုင်းဌာနီ မြန်မာပြည်သည် မည်သူ့ လက် အောက်သို့ ကျရောက်နေကြောင်း ပီပြင်ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

Ref : Japan Times; The Washington Post; Than Shwe Unmasking Burma's Tyrant, Benedict Rogers.

ဦးသန်းရွှေ နှင့် ခရီးစဉ်များ (၂)

ဗိုလ်ချုပ်သန်းရွှေ၏အာဏာ အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ အာဏာရှင် ဗိုလ်ချုပ်များ၏ ထုံးစံအတိုင်း ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကလည်း အတိုင်း အဆမရှိ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသည်။ ငွေနှင့် အာဏာ လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်မှုများ လွန်ကဲလာပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဤနေရာ၊ ဤရာထူး၊ ဤဥစ္စာများ ရှိလာခြင်းမှာ အတိတ်က ပြုဖူးသည့်ကံနှင့် မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဝင်စားသော ကြောင့်ဆိုသည့် အယူအဆများကလည်း ရှေ့တန်းရောက်လာသည်။ သူတို့ တစ်မိသားစုလုံး ဘုရင်မျိုး၊ ဘုရင်စိတ်တွေဝင်ကာ ဖောက်ပြန်လာကြသည်။

သူတို့နေအိမ်တွင် ဇာတ်ထဲက ဘုရင်ခန်းများအတိုင်း ဘုရားထူး ခြင်းများအပြင်၊ အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်းများကိုလည်း မင်းသုံးနန်းသုံးများ ပြောင်းလဲသုံးကြကြောင်း ကြံဖူးသူများက ပြောကြသည်။ ဘဝရှင် မင်းတရား ကြီးနှင့် မယ်မယ်ဘုရားပုံစံ ဖမ်းထားသော သူတို့နှစ်ဦးထံ ဒူးထောက်ခစားရမှု များ၊ ဦးချဝတ်တွားရသူများ နေရာရကြသည်။ သူတို့စံအိမ်တွင် ဗိုလ်ချုပ် သန်းရွှေထိုင်သည့် ကုလားထိုင်ကို အခြားသူများထိုင်သည့် ကုလားထိုင်ထက် ပိုပြီး မြင့်ထားသည်။ သူ့ယခင် အဖေကြီး ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း ပြုကျင့်ခဲ့သော စရိုက်အတိုင်း သူလည်း ဆက်လက်ကျင့်သုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သန်းရွှေတို့ မိသားစု မည်မျှခမ်းနားထည်ဝါမှုကို ကြိုက် ကြောင်းသရုပ်သည် ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော သမီးဖြစ်သူ သန္တာရွှေ မင်္ဂလာဆောင်တွင်မှ ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လာတော့သည်။ တရားမဝင် တိတ်

တိတ်ပုန်း ထွက်လာသည့် ဗီဒီယိုသည် စိန်စီသောည မင်္ဂလာဆောင်အဖြစ် နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့ရသည်။ စိန်များကို အထပ်လိုက်စီကာ လည်ဆွဲ အဖြစ် ဆွဲထားသည့် သမီးတော်မင်္ဂလာပွဲသည် YouTube ပေါ်တွင်ပါ နာမည် ကျော်သွားရုံမက ထိုအချိန်က အခွေထုတ်ပြီး ရောင်းသူများကိုခိလျှင် အရေး ယူမှုများပင် ရှိခဲ့သည်။

မင်္ဂလာပွဲတွင် မျက်နှာလို မျက်နှာရ လက်ဖွဲ့ကြသည့် ပစ္စည်းတွေက များပြားလှသည်။ ကားများ၊ တိုက်ခန်းများ၊ လက်ဝတ်ရတနာများ၊ ငွေသား နှင့် ချက်လက်မှတ်များ ထည့်ထားသည့် စာအိတ်များ ဝင်လာမဆဲ တစ် သဲသဲဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ရရှိလိုက်သော လက်ဖွဲ့ပမာဏတန်ဖိုးမှာ ဒေါ်လာ သန်း ၅၀ ခန့်ရှိမည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော မင်္ဂလာပွဲ၊ ဘူမေးစားပွဲကြီးနှင့် ရှန်ပီနီချောင်းစီးနေရုံမက အဆင့်ငါးဆင့် လက်ထပ် ကိတ်ကြီးများအတွက် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တစ်ဦးသည် မည်မျှ အကုန်အကျ ခံခဲ့ရပါသနည်း။ အမှန်တော့ ထိုကိစ္စများအတွက် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသည် သောကရောက်စရာမလို အေးဆေးစွာ ရေခဲမုန့် ထိုင်စားရုံသာ ဖြစ်သည်။ သူ့သမီး မင်္ဂလာညှော်ခံပွဲအတွက် သူ့အိတ်ထဲက တစ်ပြားမှ အကုန်အကျ ခံစရာ မလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုညှော်ခံပွဲအတွက် သူ့မြှောက်စား ထားသဖြင့် နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားသွားသော ခရိုနီများက အားလုံး အကုန်အကျ ခံပေးခဲ့ပါသည်။ မင်္ဂလာပွဲစရိတ်ချည်းသက်သက် ဒေါ်လာသုံး သိန်းခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။

ထိုမင်္ဂလာပွဲအတွက် အဓိကစပွန်ဆာအဖြစ် တာဝန်ယူထားသူမှာ ထွန်းမြင့်နိုင်ဖြစ်သည်။ နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားသော ဘိန်းရာဇာတစ်ဦး၏ သားလည်းဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ စတီဗင်လောဆိုသည့် အမည်ကို ထွန်း မြင့်နိုင်ဟု ပြန်လည်အသက်သွင်းထားသော ဘီလီယံနာသူဌေးကြီး၊ စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ သူ့ကို အမေရိကန်ပြည်ထောင် စုကလည်း စီးပွားရေးပိတ်ဆို့ အရေးယူသူများ စာရင်းတွင် ထည့်သွင်း ထားသည်။ အေးရှားဝေါလ်ဆိုသည့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အကြီးဆုံး စီးပွားရေး

လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ထူထောင်ထားပြီး ကြယ်ငါးပွင့်ဟိုတယ်ကြီးများ၊ လေဆိပ်တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်း၊ မြို့ဝင်ကြေး ကောက်ခံသည့် လုပ်ငန်းများ၊ ရေအားလျှပ်စစ် ပရောဂျက်များကို ရရှိလုပ်ကိုင်နေသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ အစိုးရကန်ထရိုက်လုပ်ငန်း အများစုကလည်း သူနှင့် မကင်းဟု ဆိုရမည်။ ဗြိတိန်သတင်းသမားများဖြစ်သည့် ပီတာဗျူးမောင့်နှင့် အဲလက်စ် ဒူဟောစမစ်တို့၏ အဆိုအရ ဗိုလ်ချုပ်သန်းရွှေ၏ သမီးဖြစ်သူ မင်္ဂလာပွဲသည် စတီဗင်လော အစီအမံဖြင့် သူ့ဟိုတယ်မှ အကုန်အကျခံကာ တည်ခင်းညှိခံ ကျွေးမွေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

အခြားနိုင်ငံခြား သတင်းစာတစ်စောင်ဖြစ်သည့် The Guardian တွင်လည်း မင်္ဂလာပွဲကို အကုန်အကျ များစွာခံပြီး တာဝန်ယူပေးသူထဲတွင် အခြားခရိုနီတစ်ဦးဖြစ်သည့် တေဇဆိုသူ ပါဝင်ကြောင်း သိရသည်။ တေဇသည် ထူးထူးရေးဒင်းကုမ္ပဏီကို ဦးဆောင်နေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူလည်း မြန်မာနိုင်ငံ၏ အဓိကကျသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ခွင့် ရထားသူ တစ်ဦးဖြစ်ကာ ပုဂံလေကြောင်းလိုင်းကို တည်ထောင်ထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ တေဇကိုလည်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက စီးပွားရေး ပိတ်ဆို့ကန့်သတ်ထားသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သန်းရွှေသည် ငွေတွင်းကြီးများကို အတူးကောင်းသူ တစ်ဦးဟု ဆိုရမည်။ ခရိုနီမွေးပြီး နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားလာသူ ဖြစ်သည့် အလျောက် သူပိုင် ငွေပေါင်းများစွာကို စင်ကာပူ၊ ဒူဘိုင်း၊ မက္ကာအိုနှင့် တရုတ်နိုင်ငံများတွင် သိမ်းဆည်းထားနိုင်ခဲ့သည်ဟု ယူဆရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ မြေရှင်ပဒေသရာဇ်များကဲ့သို့ပင် သူ့မိသားစုများသည် ရွှေတွင်း၊ ငွေတွင်း၊ ရေနံတွင်းပေါင်း များစွာနှင့်လည်း တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ပတ်သက်နေကြသည်။ သဘောဆိပ်ကမ်း၊ ဆည်၊ မြို့ပြအိမ်ယာ ပရောဂျက်ပေါင်း များစွာတွင်လည်း သူတို့မိသားစု၏ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ဖြန့်ကျက်ထားမှုကြောင့် သန်းနှင့်ချီကာ ဝင်ငွေရရှိနေကြသူများလည်း ဖြစ်သည်။ 'သန်းရွှေ' ဆိုသည့် အမည်ကပင် နာမည်စီးနေသည်ဟု ဆိုရမည်။ ရွှေ

သန်းပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဆိုသည့်သဘော သက်ရောက်နေသဖြင့် ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါကာ ချမ်းသာနေသလားဟု စဉ်းစားစရာ ရှိသည်။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် စစ်အစိုးရသည် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် မတရား သိမ်းယူထားသော ရာဘာစိုက်ခင်းကေ တစ်ထောင်ခန့်နှင့် ကျောက်စိမ်းတွင်း များ၊ ရွှေတွင်းများကို စစ်ခေါင်းဆောင်များနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆွေတော် မျိုးတော်များ လက်အတွင်း လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ကြောင်း ရန်ကုန်စီးပွားရေး အုပ်စုတွင် သတင်းများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သန်းရွှေပိုင် စံအိမ်တော်များ ရန်ကုန်မြို့တွင် အမြောက် အမြား ရှိသည်။ ငွေဆောင်ကမ်းခြေတွင်လည်း သူနှင့်မိသားစု အချိန်မရွေး သွားရောက် နေထိုင်နိုင်သည့် စံအိမ်တော်လည်း ရှိသေးသည်။ ယခင် မေမြို့ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့သော ပြင်ဦးလွင်တောင်ပေါ်မြို့၌လည်း အေးချမ်းစွာ အပန်းဖြေနိုင်ရန် စံအိမ်တော်များ ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ယခု မင်းနေပြည်တော် ဟု သတ်မှတ်ထားသော နေရာတွင်လည်း လျှို့ဝှက်မှုပေါင်းများစွာ၊ ထူထပ် သော အစောင့်အရှောက်ပေါင်းများစွာ၊ ကြွယ်ဝသည့် အခြံအရံပေါင်း များစွာဖြင့် သူ့မိသားစု နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ အငြိမ်းစားဘဝဖြင့် နေထိုင် ရသည်ဆိုစေ သူ့ကို နိုင်ငံတော်က မည်မျှအတိုင်းအတာအထိ ထောက်ပံ့ ထားရသည်၊ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ထားရသည် ဆိုခြင်းမှာ မည်သူမျှ မေးခွန်းမထုတ်ဝံ့သည့် ကိစ္စလည်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သန်းရွှေ၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင်နှင့် သူ့မိသားစုဝင် များသည် တေဇထူထောင်ထားသည့် ပုဂံလေကြောင်းလိုင်းတွင် ရှယ်ယာ ဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ သမီးတော်တွေကလည်း တေဇ၏ ကမ်းခြေဟိုတယ် ပေါင်းများစွာတွင် ရှယ်ယာဝင်တွေ ဖြစ်ကြပြန်သည်။ အင်းယားလိတ် ဟိုတယ်အနီးရှိ ဆေးရုံတစ်ရုံတွင်လည်း သူတို့ ရှယ်ယာဝင်ထားကြသည်။ ထိုဆေးရုံသည် အစိုးရက ပြည်သူပိုင် သိမ်းထားပြီးနောက် တေဇကို ရောင်းချခဲ့သော ဆေးရုံဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ နေပြည်တော်တွင် ဗိုလ်ချုပ် သန်းရွှေ သားနှစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သည့် ဟိုတယ်များ၊ ဂက်စ်အရောင်းဆိုင်

များလည်း ရှိသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်ပိုင် လုပ်ငန်းအတော်များများကို ဗိုလ်ချုပ်သန်းရွှေ မိသားစုထံ လွှဲပြောင်းပေး ခဲ့ရသည်ဟုပင် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သန်းရွှေတွင် အချစ်တော် မြေးလေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ မြေးတော်လေးအမည်က ဖိုးလပြည့် ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်းမှာ နေရွှေသွေး အောင် ဖြစ်သည်။ သူ့အထက်တန်း ကျောင်းတက်နေစဉ်လောက်ကတည်းက မြန်မာနိုင်ငံတွင် အိုင်စီတီပတ်ခ်အဖြစ် ထူထောင်ထားသော ကေတစ် ထောင်ခန့်ရှိသည့် ရတနာပုံဆိုင်ကုမ္ပဏီတီးတွင် ဒါရိုက်တာအဖြစ် သတ်မှတ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံထားရသူလည်း ဖြစ်သည်။ မြေးတော်လေးသည် နောက်ပိုင်း တွင် တက္ကသိုလ်ဘောလုံးအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌလည်း ဖြစ်လာသည်။ နေရွှေ သွေးအောင်သည် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ယခင်အစိုးရ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် မြေယာ အတော်များများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

မြေးတော်လေးသည် အသက် ၂၀ ဝန်းကျင်တွင် အနည်းငယ် သောင်းကျန်းစပြုလာသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ နာမည်ကျော် မော်ဒယ်နှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦးကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ ခေါ်ထားခဲ့သော ပြစ်မှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း မည်သူကမျှ အရေးမယူနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဧရာဝတီသတင်း မဂ္ဂဇင်းတွင် မြေးတော် လေးသည် သူနှင့်ပြိုင်ဘက် တပ်မတော်အရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သူ ဖွင့်ထားသော ကော်ဖီဆိုင်ကို အတင်းအဓမ္မ ပိတ်ခိုင်းသည့် အဖြစ်မျိုး ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

(၂)

Reuters သတင်းအဆိုအရ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ စိုးမိုးစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဒုတိယကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်အဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်မောင်အေးသည် ဂေါက်သီးကစားခြင်းတွင် မွေ့လျော်ရုံမက ယမကာကြိုက်သူအဖြစ်လည်း နာမည်ကျော်ကြားလှသည်။

သူလည်း KBZ ဘဏ်အုပ်စုမှ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူနှင့် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းဖြင့် ကြီးပွားနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ KBZ အုပ်စုသည် လေကြောင်းလိုင်းနှစ်လိုင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့်အပြင် နိုင်ငံတွင် အကြီးဆုံးပုဂ္ဂလိကဘဏ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် ထူထောင်ခွင့်ရထားသည်။ ထို့ပြင် အကျိုးအမြတ်များသည့် ကျောက်စိမ်းနှင့် ကျောက်မျက်သတ္တုတွင်း တူးဖော်ခြင်း လုပ်ငန်းများကိုလည်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ရထားသူများ ဖြစ်သည်။

DVB အဆိုအရ KBZ ဘဏ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်က စတင်ခဲ့ပြီး ကျောင်းဆရာဟောင်းဖြစ်သူ အောင်ကိုဝင်းက ထူထောင်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ သူသည် နောက်ပိုင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်မောင်အေးနှင့်တွေ့ပြီး မိတ်ဆွေများဖြစ်သွားရာမှ ဘဏ်စီးပွားရေးလည်း ပိုမိုတိုးတက်ထွန်းကားလာကာ ကြီးပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မောင်အေးသည် အရှေ့ပိုင်း တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တွင် တိုင်းမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကတည်းက အောင်ကိုဝင်းသည် တာချီလိတ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ရှမ်းရိုးမကုန်တိုက်တွင် တာဝန်ခံအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မောင်အေးက အောင်ကိုဝင်းကို မိုင်းရှူးရှိ ပတ္တမြားနှင့် နီလာကျောက်တွင်းမိုင်းများကို တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ရန် တောင်းဆိုခဲ့ကြောင်း ဧရာဝတီသတင်းတွင် ရေးသားထားသည်။ အောင်ကိုဝင်းသည် နောက်ပိုင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး၏ မွေးစားသားကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး ဘီလပ်မြေနှင့် စီးကရက်စက်ရုံ ထောင်ခွင့်များအပြင် အခြားလုပ်ပိုင်ခွင့်များကိုပါ ရရှိသွားပြန်သည်။ KBZ ဘဏ်သည် နောက်ပိုင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ အင်အားအကြီးမားဆုံးနှင့် ငွေကြေးအရလည်း အတောင့်တင်းဆုံး ဘဏ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

တစ်ချိန်က ထောက်လှမ်းရေးဌာနတွင် အာဏာအရှိဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည့် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်သည်လည်း ဦးအိုက်ထွန်းနှင့် ပတ်သက်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဦးအိုက်ထွန်းသည် အိုလံပစ်ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကို ထူထောင်ထားသူဖြစ်ပြီး အာရှနဘဏ်တွင်လည်း ပါဝင်ပတ်သက်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဦးအိုက်ထွန်းသည် မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်မှုတွင် သံသယ

ရှိခြင်း ခံရသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဖွင့်ထားသည့် အာရှနဘဏ်သည် တရုတ်အထောက်အပံ့များကို ခံယူထားသည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ ထို့ပြင် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်သည် ဦးဌေးမြင့်ဆိုသူနှင့်လည်း အနီးစပ်ဆုံး ဆက်သွယ် နေသူ ဖြစ်သည်။ ဦးဌေးမြင့်သည် ယုဇနကုမ္ပဏီကို ဖွင့်ထားသူဖြစ်ပြီး အိမ်ယာလုပ်ငန်းများ၊ စုပါမတ်ကက်ကြီးများ၊ ရေလုပ်ငန်း၊ ဟိုတယ်၊ ပလာဇာကြီးများကို ဖွင့်လှစ်လုပ်ကိုင်ခွင့် ရထားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ယုဇနကုမ္ပဏီကို ထူထောင်ထားသည့် ဦးဌေးမြင့်သည် နောက်ပိုင်း တွင် လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးအဖြစ် ဝင်ရောက်အရွေးခံခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူ့ကို ဟူးကောင်းတောင်ကြားတွင် စီမံချက်ဖြင့် ပလောပီနံနှင့် ကြံစိုက်ခြင်း လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်စေရုံမက ပလောပီနံနှင့် ထုတ်လုပ် သည့် စက်ရုံများ လည်ပတ်တည်ဆောက်ခွင့်တို့ကို ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ ကိုယ်တိုင် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ ချပေးထားခြင်း ခံရသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဟူး ကောင်းတောင်ကြားဒေသသည် ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် ကျားများကို ဘေးမဲ့ ပေးရာ ဒေသတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဗားမောင့်ပြည်နယ် အရွယ်ခန့်ရှိသော ထိုဒေသကို ကျားများသာမက မျောက်လွှဲကျော်များနှင့် ဆင်များကိုပါ ဘေးမဲ့ပေးရာ ဒေသတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ဘေးမဲ့ဒေသ အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံရသည့်အတွက် အမေရိကန် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် စောင့်ရှောက်ရေး အသင်းထံမှ ဒေါ်လာလေးသိန်းခန့် အထောက်အပံ့ပေး ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်မှ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်အထိ ယုဇနကုမ္ပဏီသည် ထို ဒေသအတွင်းသို့ ဘူဒိုဇာများ၊ ဘက်ဟိုးများ အုပ်စုလိုက်နှင့် ရောက်လာပြီး သစ်တော၊ ဝါးတောများကို ရှင်းလင်းတော့သည်။ ဒေသခံ တောင်သူ လယ်သမားများ စိုက်ပျိုးစားသောက်နေသော မြေယာများမှာလည်း အား လုံးပါသွားခဲ့ရသည်။ မြေယာချဲ့ထွင်ရေး လုပ်ငန်းများကြောင့် ကျားတွေ လည်း ဘုံပျောက်ကြပြန်သည်။ ကျားများကို ဘေးမဲ့ပေးထားရာ ထိုဒေသ သည် ချက်ချင်းဆိုသလို ရေနံတူးဖော်ရာနေရာ၊ ရွှေရှာဖွေရာ နေရာတစ်ခု

ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်က ဝိကီလီခ်ဆိုသည့် ပေါက်ကြားမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က စစ်အစိုးရအုပ်စုတွင် တတိယတန်း အဆင့်လောက်ရှိသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖွင့်ချထားရာ၌ သူနှင့် သူ့အပေါင်းအပါများသည် အကျင့်ပျက်ခြစားရာတွင် နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားရုံမက ခရိန်နီများကို လုပ်ငန်းလုပ်ပိုင်ခွင့်များ ချပေးပြီး ကိုယ်ကျိုးရှာရာတွင်လည်း နာမည်ကြီးလှသည်။ သူသည် တေဇ ထူထောင်ထားသည့် ထူးဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတွင် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်နေရုံမက၊ တတ်မြေဩဇာလုပ်ငန်း၊ ပွဲစားလုပ်ငန်း၊ နိုင်ငံခြားသို့ ငါးတင်ပို့သည့် လုပ်ငန်းများတွင်ပါ တရားမဝင် ပတ်သက်နေသူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်ထားသည်။

မဏ္ဍိမသတင်းဌာန၏ အဆိုအရ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများထဲတွင် အကျိုးအမြတ်များသည့် စက်သုံးဆီ ဖြန့်ချိသည့် ဆီဆိုင်လုပ်ငန်းများကို သူရရွှေမန်း၏ သားနှစ်ယောက်သာမက၊ တေဇ၏ ထူးထရေးဒင်းကုမ္ပဏီ၊ စတီမင်လော၏ အေးရှားဝေါလ်ကုမ္ပဏီတို့က လုပ်ပိုင်ခွင့်များ ရရှိထားခဲ့ကြသည်။ စက်သုံးဆီ လုပ်ပိုင်ခွင့်များသည် စစ်အစိုးရ၏ အဖွဲ့အစည်းများကိုလည်း လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပြည်ထောင်စုကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးရေး အသင်းပိုင် ဆီအရောင်းဆိုင် ၁၅ ဆိုင်ရှိသည်။ စစ်အစိုးရကို အသက်သွေးကြောပမာ ထောက်ပံ့ပေးနေသည့် မြန်မာ့စီးပွားရေးဦးပိုင်အဖွဲ့ကလည်း ဆိုင် ၁၄ ဆိုင်လောက် ဖွင့်ခွင့်ရထားသည်။ ဒီမိုကရက်တစ်မြန်မာ့အသံအဖွဲ့ (DVB)၏ အဆိုအရ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်ကတည်းက လုပ်ငန်းလုပ်ပိုင်ခွင့် ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့်ကို စီးပွားရေးလုပ်ပိုင်ခွင့်များ ပေးသည်ဆိုကာ ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းရှင်များအား လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ စစ်အစိုးရနှင့် ခရိန်နီတို့၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်များထဲမှ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူရရွှေမန်း၏ သားများသည် အခွင့်အရေးကို အရဆုပ်ကိုင်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သားတစ်ဦးသည် တေဇထံတွင် လုပ်ငန်းများ ဆက်ခံသူ

တစ်ဦး ဖြစ်လာပြီး၊ နောက်သားတစ်ဦးက ခရိုနိုကြီးတစ်ဦး၏ သမီးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်။ တစ်ဦးသည် မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း ကချင်ဒေသမှ ကျောက်စိမ်းတွင်းများကို လုပ်ပိုင်ခွင့်များ ရသွားခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် Redlink ဆိုသည့် အင်တာနက်ဆက်သွယ်ရေး ကုမ္ပဏီနှင့်လည်း အချိတ်အဆက် ရှိနေပြီး ယင်းကုမ္ပဏီထံကလည်း အကျိုးအမြတ်များ ရရှိခံစားနေခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသိန်းစိန်သည် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ သစ္စာတော်ခံဖြစ်ပြီး ပထမဝန်ကြီးချုပ်၊ နောက်ပိုင်း နိုင်ငံတော်သမ္မတအထိ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကို အများက လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှုနှင့် အကျင့်ပျက်ခြစားမှု အနည်းဆုံး ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။ သူ၏ သမီးတစ်ယောက် ၂၀၀၉ ခုနှစ်က နေပြည်တော်တွင် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ယခင် သူ့ဆရာသမားသမီးတစ်ဦး၏ မင်္ဂလာပွဲကဲ့သို့ နာမည်ပျက်ခဲ့ရသည့် စိန်စိသော မင်္ဂလာပွဲတစ်ခု မဖြစ်စေရန် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်ဆောင်သွားခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

(၃)

မြန်မာနိုင်ငံ ခရိုနိုများနှင့် ဗိုလ်ချုပ်များ၏ သမီးသားများကြားတွင် ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဖောက်နေကြခြင်းမှာ သူတို့ ပိုင်ဆိုင်ကြွယ်ဝမှုများကို ပိုပြီးတောက်ပစေရန် ဖြစ်သလောက်၊ ပြည်သူများကား ဆင်းရဲတွင်းနက်ပြီး ရင်း နက်ခဲ့ကြရသည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုများ စာရင်း ထုတ်ပြန်ချက် တစ်ခုဖြစ်သော World Ultra Wealth Report တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ဘီလီယံနာပေါင်း ၄၀ ရှိပြီး သူတို့တစ်ဦးချင်း ပိုင်ဆိုင်မှုမှာ ပျမ်းမျှ ၃ ဘီလီယံခန့်ရှိကြောင်း The Wall Street Journal နှင့် Reuters သတင်းများတွင် ဖော်ပြထားသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အစစအရာရာ ပွင့်လင်းမြင်သာမှု မရှိစေရန် ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ခြင်းများကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဆက်အသွယ်၊ အပေးအယူ၊ အကြံအဖန် လုပ်ရပ်များကို ခြေရာကောက်နိုင်ရန် ခက်ခဲလှသည်။ သူတို့အချင်းချင်း လက်သိပ်ထိုး လုပ်ဆောင်နေမှုများက ပိရီလွန်း

သည့်အပြင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အကျင့်ပျက်ခြစား၊ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှုများကို စနစ်တကျ လုပ်ဆောင်လာတတ်ခြင်းကြောင့် စောင့်ကြည့်သည့် အဖွဲ့များလည်း ပျက်စိလည်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ခရီးကြီးများ၏ ချမ်းသာမှု၊ ကြွယ်ဝမှု၊ အဆက်အသွယ် စသည်တို့မှာလည်း ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၉ ခုနှစ်အတွင်း ဝိကီလီမ် အစီရင်ခံစာကိုဖတ်ပြီး အမေရိကန်သံရုံး၏ ထုတ်ပြန်ချက်များကြောင့်သာ ပြည်သူတို့ သိရှိခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝိကီလီမ် ပေါက်ကြားမှုကြောင့် ပြည်သူတို့ သိခွင့်ရလာသူတစ်ဦးမှာ ဦးဝင်းအောင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဒဂုံနိုင်ငံတကာ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီနှင့် ဒဂုံသစ်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး စစ်အစိုးရနှင့်ပေါင်းကာ အလွန်အမင်း ကြွယ်ဝချမ်းသာလာသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဒဂုံနိုင်ငံတကာ ဆောက်လုပ်ရေးသည် ဖိမ်ခံအဆောက်အအုံကြီးများ၊ တိုက်ကြီးများကိုသာ ဆောက်လုပ်ပေးသည့် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုဖြစ်ပြီး နေပြည်တော်ရှိ လမ်းမကြီးများနှင့် အစိုးရလူနေဆောင်များ၊ တိုက်ခန်းများကို ဆောက်လုပ်ခွင့် ရထားသည်။ သံရုံးတစ်ရုံး၏ အဆိုအရ ဒဂုံသစ်လုပ်ငန်းဆိုသည်ကလည်း ကျွန်းသစ် အလုံးပေါင်း သန်းချီပြီး တရုတ်ပြည်ဘက်သို့ နှစ်စဉ်ထုတ်ရောင်းကာ ယင်းနိုင်ငံခြားပို့ကုန်များအတွက် ဒေါ်လာသိန်းချီပြီး အကျိုးခံစားမှုများ ရရှိနေခဲ့သည်။ ဦးဝင်းအောင်၏ အခြားဝင်ငွေရလမ်းမှာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားလုပ်ငန်းမှ ဖြစ်သည်။ သူထူထောင်ထားသော Palm Beach Resort ဆိုသည်မှာ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ အထူးနှစ်သက် သဘောကျပြီး တည်းခိုအားပေးခြင်း ခံရသော နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထင်ရှားသည့် ခရီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဇော်ဇော်အကြောင်းကိုလည်း ချန်ထားလျှင် ပြည့်စုံမည် မဟုတ်ပေ။ သူသည် မက်စ်မြန်မာ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီး၏ မန်နေဂျင်ဒါရိုက်တာတစ်ဦးသာမက မြန်မာနိုင်ငံ ဘောလုံးအဖွဲ့ချုပ်၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်လည်း တာဝန်ယူထားသူ ဖြစ်သည်။ ဇော်ဇော်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ရသမျှ အကျိုးဆောင်ပေးရင်းဖြင့် ပြိုင်ဘက်ခရီးတေဇကို သာသွားအောင် စွမ်း

ဆောင်နိုင်ခဲ့သူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်တို့၏ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများကို တန်ဖိုးနည်းနည်းဖြင့် လုပ်ပေးခြင်း၊ စေတနာဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းများကြောင့် ထိပ်တန်းရောက်လာရသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဝိကီလိမ်အဆိုအရ မြန်မာအစိုးရသည် မက်စ်မြန်မာကုမ္ပဏီကို နေပြည်တော်လမ်းမကြီး တည်ဆောက်ခွင့် ပေးခဲ့သည့်အပြင် နိုင်ငံခြားသွင်းကုန်များ တင်သွင်းခွင့်၊ အိမ်ယာစီမံကိန်း စသည့် လုပ်ပိုင်ခွင့် လိုင်စင်များကိုလည်း ချပေးခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ဇော်ဇော်ပိုင်သည် ကုမ္ပဏီအနေဖြင့် တစ်ပတ်ရစ်ကားနှင့် ဆိုင်ကယ်များ တင်သွင်းခွင့်ကိုလည်း ရရှိထားသည်။ ကျွန်းသစ်နိုင်ငံခြားပို့ခွင့်၊ ဖိမ်ခံဟိုတယ်ကြီးနှစ်လုံး တည်ဆောက်လုပ်ပိုင်ခွင့်များကိုလည်း ရရှိထားသည်။ အထူးသဖြင့် ဇော်ဇော်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်အေးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ မြေးတော်လေး နေရွှေသွေးအောင်ခေါ် ဖိုးလပြည့်နှင့် သိကျွမ်းအရောဝင်ခွင့် ရနေခြင်းကပင် သူ့အတွက် အခွင့်အရေး လမ်းကြောင်းတစ်ခုအပေါ် ရောက်နေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

မက်စ်မြန်မာသည် နေပြည်တော်တွင် ထူထောင်ဖွင့်လှစ်ထားသော ခရိုင်ကြီးများ၏ ကုမ္ပဏီကြီး ၈ ခုအနက် တစ်ခုဖြစ်သည်။ ဇော်ဇော်သည် ရွှင်ရယ်ကုမ္ပဏီဟိုတယ်ကိုလည်း နေပြည်တော်တွင် ဆောက်လုပ်ထားပြီး ကြယ်ငါးပွင့်ရ ဟိုတယ်ငါးခုတွင် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများအပြင် ပါမစ်တစ်ခုလျှင် ဒေါ်လာ ၁၈၀၀၀၀ ခန့်တန်သော ကားတင်သွင်းသည့် ပါမစ် ၁၀ ခုကိုလည်း ကိုင်ထားနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

နေပြည်တော် တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သောကြောင့် တေဇနှင့်စတီဗင်လောတို့သည် တစ်ဦးလျှင် ကားတင်သွင်းခွင့် ပါမစ် ၁၅ ခုစီ ရရှိကြသည်။ ဇော်ဇော်တစ်ယောက် ရန်ကုန်တွင် ရရှိထားသော ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများနှင့်ပင် ချမ်းသာကြွယ်ဝလောက်သည်။

(၄)

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်များမှသည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် အစောပိုင်းအထိ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် အပါအဝင် အတိုက်အခံ ခေါင်းဆောင်များကို မကြာခဏ ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းမှုများ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေသည် ဒီမိုကရေစီ ပညာတတ်လေး တစ်ဦးဖြစ်သော မောင်စာနည် ဆိုသူကို ပွဲထုတ်လာခဲ့သည်။ သူသည် လန်ဒန်ကျောင်းတွင် စီးပွားရေး ပညာသင်ကြားနေပြီး ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၏ အကျိုးစီးပွားများကို အကာအကွယ် ပေးရန် ခါးပိုက်ဆောင်စစ်တပ် အနေဖြင့် လွှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်း အားဖြင့် 'အမျိုးသားမာဖီးယား' အကျိုးစီးပွားများကို အကာအကွယ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။

ပြည်သူချစ်သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် စစ်တပ်ကို အရပ် ဘက်က ထိန်းချုပ်နိုင်ရေးအား မျှော်လင့်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ် မှူးကြီးသန်းရွှေကမူ စစ်တပ်ဖြင့် အရပ်ဘက်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရေးကို အလေး ပေး ဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်သည်။ တပ်မတော် အရာရှိများကို မွေးထုတ်ပေး နေသော တပ်မတော်ကာကွယ်ရေးတက္ကသိုလ် (DSA) ကြီး တစ်ခုလုံးသည် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေကဲ့သို့သော စစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ အောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားစည်ပင်လာခဲ့ရသည်။ DSA ၏ဆောင်ပုဒ်မှာ 'အနာဂတ်အတွက် အောင်စစ်သည်' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေ၏ လက်အောက်တွင် တပ်မတော်သား အရာရှိများသည် ပညာ သင်ကြားခွင့်ကို အခြားအရပ်သားများထက် ပိုပြီးအခွင့်အလမ်းကောင်းစွာ ရရှိထားသူများ ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အရပ်ဘက်ကျောင်း များသည် မကြာခဏ ပိတ်ထားရသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ စစ်သားဆိုလျှင် ပညာရေးကအစ အခွင့်ထူးခံများ ဖြစ်စေရန် ဖန်တီးထား ကြောင်း တွေ့ရသည်။ တပ်မတော်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်လာခြင်းသည် အဆက်အသွယ်ကောင်းခြင်း၊ အခွင့်အလမ်း ကောင်းခြင်းများအပြင် နောက် ဆုံးလက်ထပ်ရန်အတွက်ပါ ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင်ပမာ ဖြစ်လာ

စေခြင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ အစီအမံကောင်းစွာဖြင့် မွေးထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

တပ်မတော်သားအချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီစိတ်၊ အစ်ကိုညီလေးစိတ်ဓာတ်များကို စစ်ကျောင်းများမှာကတည်းက လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးလိုက်ခြင်းက စစ်တပ်၏ ငွေနှင့်အာဏာကို အတိုင်းအဆမရှိ ဆန့်ထုတ်ပြီး နယ်ပယ်ချဲ့ထွင်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းသဘောပေါက်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော အချိန်တွင် ဒီမိုကရေစီဆိုသည့် စကားကို အနောက်နိုင်ငံမှ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများ အကြိုက်တွင်တွင်ပြောပြီး အတင်းရှေ့တန်း တင်နေခြင်းအပေါ် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရန် လာမည့်သူများအနေဖြင့် သံသယဝင်ကောင်း ဝင်နိုင်ပေသည်။ Transparency International အဖွဲ့က မြန်မာနိုင်ငံသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကျင့်ပျက်ခြစားမှု အဆိုးရွားဆုံး စာရင်းတွင် ထိပ်တန်းက ရှိနေကြောင်း ထုတ်ပြန်ထားသည်။ နိုင်ငံပေါင်း ၁၇၆ နိုင်ငံတွင် အဆင့် ၁၇၂ တွင် ရှိနေသဖြင့် သူ့ထက်ဆိုးသော နိုင်ငံက အောက်တွင် လေးနိုင်ငံသာ ကျန်တော့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အကျင့်ပျက်ခြစားမှုများ ပေါများထွန်းကားခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ကိုယ်တိုင်က မိမိအနေဖြင့် ယင်းသို့ အကျင့်ပျက်ခြစားနေမှုများသည် မြန်မာနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အတားအဆီးများ ဖြစ်နေကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် New York Times သတင်းစာကြီးမှ စာရေးသူက လောဒီးယားဒေရေဖတ်စ်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရာ၌ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က ပြည်သူများ ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲဝင်မှုမှ ရပ်တန့်သွားစေရန်အတွက် တိုက်ပွဲဆင်နေသည့် ပုံစံတစ်ခုကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ တိုင်းပြည်အတွင်း ပိုက်ဆံလာရှာချင်သူများအနေဖြင့် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ လုပ်နိုင်လျှင် အရာရာအောင်မြင်နိုင်ကြောင်း၊ ငွေပေးလျှင် အရာရာ အောင်မြင်နိုင်ကြောင်း၊ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူလုပ်ခြင်းမှာ ဒီမိုကရေစီထောက်ခံသူများကို အားပေးအားမြှောက် လုပ်ခြင်းလောက် အပြစ်ကြီးသည်ဟု မထင်ကြခြင်းက မှားနေ

ကြောင်း ထောက်ပြထားသည်။

အရှေ့တောင်အာရှတစ်ခွင် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ အကျင့်ပျက်မှုများ ကို လေ့လာသုံးသပ်နေသည့် နိုင်ငံရေးလေ့လာသူ တစ်ဦးဖြစ်သူ ဘာတေး လင်တနာကလည်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဗိုလ်ချုပ်များ လောက၌ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူကိစ္စသည် မထူးဆန်းတော့ကြောင်း ထောက်ပြထားသည်။ သူက လူတိုင်းသည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်များ မင်္ဂလာဆောင်လာလျှင် လက်ဆောင်အဖြစ် ကားသော့ သို့မဟုတ် တိုက်ခန်းသော့လေးတွေ ယူလာကြသည်။ ကျောင်းသားများကလည်း ဘွဲ့ယူစာတမ်းအတွက် ပိုက်ဆံပေးမှရမည်ကို နားလည်နေကြသည်။ ဆရာဝန်တွေကလည်း ဆေးတွေကို မှောင်ခိုဈေးကွက် တွင် ရောင်းစားနေကြသည်။ စနစ်က လူတိုင်းကို ပြစ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန် ထားသလို စိတ်ထဲတွင် ထင်မှတ်နေစေပြီး သိမ်ငယ်စေရန် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူက ထင်နေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဒီမိုကရေစီကို အထောက်အပံ့ပေးနေသူများ အနေ ဖြင့် အဓိကပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ဖွယ်ရာရှိသည်။ သပွတ်အူ လိုက်ပြီး အထုံးဖြေရန် အစဥှာမရနိုင်လောက်အောင် စစ်တပ်နဲ့ စီးပွားရေး လောကသားများ၊ ခရိုနီများ ပါဝင်ပတ်သက်နေမှုက ထဲထဲဝင်ဝင် ဖြစ်နေ သည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က စိတ်ဓာတ်တော်လှန်ရေး တစ်ရပ်ကို မဆင်နွှဲဘဲ မရနိုင်ဟု ဆိုထားသည်။ စစ်တပ်သည် သူတို့ရှုပ်ထားသည့် အမယ်ဘုတ်၏ သူ့ချည်ခင်ကို ဘယ်တော့မှ ရှင်းနိုင်မည်မထင်။ ပြည်သူက ဝင်ရှင်းပေးလျှင်လည်း လက်ခံမည်မထင်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာတစ်ဦး အနေဖြင့် နောင်ဘဝကို ဆက်ပြီးဆုတောင်းရမလို ဖြစ်နေသည်။

(၅)

တေထေသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမဆုံး ဘီလီယံနာသူဌေးကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လာသူဟု ဆိုရမည်။ သူများတွေ ချမ်းသာစေရန် ကြိုးစားနေ ကတည်းက သူသည် အချမ်းသာဆုံး သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက တေဇကို လက်နက်ကုန်သည်တစ်ယောက်ဟု စွပ်စွဲထားသည်။ လက်နက်ရောင်းချရသော အကျိုးအမြတ်များက ရသည့် ငွေများဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံကြီးကို ဖိနှိပ်အုပ်ချုပ်နေသော စစ်တပ်အာဏာရှင်များကို ငွေကြေးအားဖြင့် အထောက်အပံ့ ပေးနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုထားသည်။ သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ ထိပ်တန်းခရီးစဉ်ကြီး တစ်ဦးအနေဖြင့် ရပ်တည်ခဲ့သည်။ သံတမန်များက Reuters သတင်းသို့ ပြောကြားချက်အရ တေဇ၏ အစွမ်းသည် အဖားတော်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ အဝင်အထွက် အဖားကောင်းခြင်းကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး အပါအဝင် ဗိုလ်ချုပ်များ၏ အရေးပေးမှုကို အခံရဆုံး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူက ဗိုလ်ချုပ်တို့၏ သားသမီးများကို သူ့စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများထဲတွင် ထည့်သွင်းပေးပြီး စီးပွားရေးများကို အကျိုးတူ ဆောင်ရွက်သည် ဆိုခြင်းဖြင့် လုပ်ငန်းကန်ထရိုက် မှန်သမျှကို သိမ်းပိုက်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ကုန်သွယ်ရေး၊ ပို့ဆောင်ရေး၊ အိုးအိမ်ဆောက်လုပ်ရေး၊ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်ရေး၊ နိုင်ငံခြားခရီးသွားလုပ်ငန်း၊ ရေနံ၊ အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းမှန်သမျှသည် သူ့လုပ်ငန်းချည်း ဖြစ်ကုန်သည်အထိ ဗျူဟာကောင်းသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကုန်လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များအတွင်း ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေနှင့် သူ့မိသားစု အပန်းဖြေခရီး မကြာခဏ ထွက်တတ်သည်။ သူတို့သည် တေဇပိုင်ဆိုင်သည့် ကမ်းခြေဟိုတယ်ကြီးသို့ ရောက်လာပြီး တည်းခိုလေ့ ရှိကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေက ကျည်လုံတိုယိုတာ လင်ခရူဇာ လိုချင်သည်ဆိုသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး ဆေးကုသမှု ခံယူရန် လိုအပ်လာသည့် အခါတွင်လည်း မြန်မာနိုင်ငံ ဆေးရုံများတွင် ဆေးဝါးနှင့် ပစ္စည်းအလုံအလောက် မရှိသောကြောင့် တေဇကိုယ်တိုင် စင်ကာပူနိုင်ငံသို့ ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူရန် အရောက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

တေဇသည် အဘယ်ကြောင့် ထိုထိုသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ အနီးသို့ ကပ်နိုင်ခဲ့ပြီး ဩဇာအာဏာ ထက်မြက်လာရသနည်း။ သူ့ကို ၁၉၆၄

ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသည်။ သို့ဖြစ်သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေတ်ကတည်းက တပ်မတော်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော အရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဖခင်က သူ့သားကိုပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အမည်တစ်မျိုးဖြစ်သော တေဇဆိုသည့် အမည်ကို အလေးအမြတ်ထားပြီး ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တေဇသည် သူ့ဖခင် ခြေရာနင်းသည့်အနေဖြင့် စစ်တပ်သင်တန်းကျောင်းတစ်ခုကို တက်ရောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ကျသွားသဖြင့် စစ်တပ်က ထွက်လိုက်ရသည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် တိုင်းပြည်အတွင်း စစ်တပ်နှင့် အာဏာရှင်ပုန်ကန်ထကြွမှုဖြစ်ချိန်တွင် သူသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို စတင်လုပ်ကိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့အတွင်း ဆန္ဒပြသူများ ချီတက်ရာတွင် သူလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ့မိသားစုသည် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးခဲ့ကြောင်း သူပြောခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် အဖမ်းမခံရမီ အချိန်တွင် သူတို့ပိုင်ဆိုင်သည့် ရန်ကုန်မြို့ပြင်ရှိ နေအိမ်တွင်နေခဲ့ပြီး သူကိုယ်တိုင် သူမကို ကားဖြင့် မောင်းပို့ပေးခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

တေဇသည် အစိုးရဆန့်ကျင်ရေး ဆန္ဒပြပွဲများတွင် ရေရှည်ပါဝင်ဆင်နွှဲခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် သူသည် ထူးထူးရေးဒင်းကုမ္ပဏီကို ထူထောင်ခဲ့သည်။ ကုန်သည်မျိုးရိုးဖြစ်သော သူ့မိန်းမဘက်မှ အမည်ကို သုံးထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ပထမလုပ်ငန်းမှာ ယောက္ခမထံမှ ဆန်စက်ကို ငှားပြီး ဆန်စပါးလုပ်ငန်းများ စတင်လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သစ်လုပ်ငန်းဘက်ကို ကူးပြောင်းလုပ်ကိုင်ပြီး သူ့အစွမ်းကို ပြနိုင်ခဲ့သည်။ ကျေးလက်တောရွာများတွင် သစ်ခုတ်လှဲခွင့် ထုတ်လုပ်ခွင့်ပါမစ်များကို ရအောင်ယူပြနိုင်ခဲ့ပြီး သစ်တစ်လုံးကို ၁၀ ဒေါ်လာဖြင့် ခုတ်ခိုင်းပြီး ဒေါ်လာ ၅၀၀ ကျော်နှင့် ပြန်လည်ရောင်းချခဲ့သည့်အတွက် အကျိုးအမြတ်များစွာ ရရှိခဲ့သည်။ လူကလည်း လေလုံးထွားသောကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အကြီးကျယ်ဆုံး သစ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးပမာ ကြွေးကြော်ခဲ့သည်။ သစ်လုပ်ငန်းသည်

နောက်ပိုင်း အိမ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် သူ၏ ပထမဆုံး ဟိုတယ်လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်စေရန် အထောက်အကူပြုခဲ့သည်။

အမေရိကန်သံတမန်များ အဆိုအရ တေဇသည် စစ်တပ်နှင့် အဆက်အသွယ် ရလာခြင်းသည် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် အစောပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ အဝယ်တော်များနှင့် ပထမဆုံး ချိတ်ဆက် လိုက်မိခြင်းသည် သူ့ဘဝအတွက် အလှည့်အပြောင်းတစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရုရှားသံတမန်များနှင့် ချိတ်ဆက်လိုက်မိပြီး ရုရှားကုမ္ပဏီများ နှင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်ရာတွင် ကြားခံကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ ရုရှားတို့နှင့် ကုန်သွယ်ရာတွင် MAPO ဆိုသည့် စစ်တပ်သုံးပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် Avia export နှင့် ရဟတ်ယာဉ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုဖြစ်သည့် Rostvertol တို့လည်း ပါဝင်ခဲ့သေး သည်။ သူသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် Myanmar Avia Export ဆိုသည့် ကုမ္ပဏီကို ထူထောင်ပြီး စစ်တပ်ကို လက်နက်များ၊ ကျည်ဆံများ၊ စစ်သုံးပစ္စည်းများ၊ Mi-17 ရဟတ်ယာဉ်များ၊ MiG-29 လေယာဉ်များ ရောင်းချရာမှ ကော်မရှင်ပွဲ များရပြီး အလွန်အမင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝလာခဲ့သည်။ သူက စစ်အစိုးရအား MiG-29 လေယာဉ် ၁၀ စီး ဝယ်ယူရန် ဆွယ်ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ရုရှားတို့ထံမှ ပွဲခသက်သက် ဒေါ်လာသန်း ၁၃၀ ခန့် ရရှိခဲ့သည်။

အခြားလုပ်ငန်းကြီးများ လုပ်နေသော်လည်း သူသည် သစ်လုပ်ငန်း ကို ဆက်လက်လုပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် တေဇသည် မြန်မာနိုင်ငံ သစ်လုပ်ငန်း၏ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် အညိုရောင်နယ်မြေအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော အစိုးရနှင့် သူပုန်များ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားနေသည့် နယ်မြေများအတွင်းမှ လူတိုင်းမရနိုင်သည့် သစ်ထုတ်ယူခွင့်များကိုလည်း ရရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။ အမေရိကန် သံတမန်လောက အဆိုအရ အစိုးရသည် ထူးကုမ္ပဏီကို ကချင်ပြည်နယ်အတွင်း သစ်ထုတ်လုပ် ခွင့်များ ပေးခဲ့သည်။ ထိုဒေသသည် အစိုးရကို နှစ်ပေါင်း ၆၀ ခန့် ခုခံ စစ်များ ဆင်နွှဲနေသည့် ဒေသဖြစ်သည်။ ဒေသခံကုန်သည်များသည် တေဇ

၏ အလှမ်းကျယ်ပြီး အခွင့်အရေး ယူလွန်းသောကြောင့် လုပ်စားကိုင်စား မရတော့သဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်လာကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထူးကုမ္ပဏီပိုင် ထရပ်ကားကြီးများသည် နိုင်ငံခြားပို့မည့် သစ်လုံးကြီးများတင်ကာ ကချင် ပြည်နယ် လမ်းများပေါ်တွင် လွတ်လပ်စွာ ဖြတ်သန်းကူးလာနေကြသည် သာဖြစ်သည်။

တေဇသည် ၂၀၁၀ မတိုင်မီ ကာလများအထိ သစ်လုပ်ငန်း၊ ဘီလပ်မြေ၊ အရက် စသည့် လုပ်ငန်းကြီး အတော်များများတွင် နယ်ချဲ့ထွင်ပြီး အုပ်စိုးထားနိုင်ခဲ့သည်။ ထူးအုပ်စုသည်လည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပေါင်း များစွာကို ပိုင်ဆိုင်ရင်း အင်ပါယာ ချဲ့သည်ထက်ချဲ့ပြီး ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာလာသည်။ တေဇသည် ပုဂံလေကြောင်းလိုင်းကို ထူထောင်လိုက်ပြန် သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမဆုံး ပုဂ္ဂလိက လေကြောင်းလိုင်းကို ထူထောင် ခွင့်ရလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ထံ၌ ဖိမ်ခံဟိုတယ်ကြီးပေါင်း ၁၇ ခုကို နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်များ အဓိက လာရောက်လည်ပတ်ကြသည့် ဒေသများတွင် တည်ဆောက်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

တေဇ နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားချမ်းသာလာခြင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်မှူး ကြီးသန်းရွှေမိသားစု၏ ငွေအား၊ ဩဇာအား အထောက်အပံ့များကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ကောလာဟလများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သို့သော် တေဇက ထိုအချက်ကို ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသည် အပန်းဖြေခဏီထွက်ချိန် တေဇပိုင် ကမ်းခြေဟိုတယ်ကြီးများတွင် တည်းခိုရင်းက သူ၏ တောက်ပြောင် ပြီး ဝင့်ထည်သည့် စတိုင်ကို သဘောကျ အထင်ကြီးသွားသည်။ တေဇက လည်း ပေါင်းတတ်သင်းတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ယခု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများကို ဗိုလ်မှူးကြီးများ ဘဝကတည်းက အပိုင်ကပ်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ခရီးအများစု သည် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားစွာ နေထိုင်မှုကို ရှောင်ရှားလေ့ရှိကြသည်။ သို့သော် တေဇကတော့ တခြားစီဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညစာစားပွဲများတွင် စတိတ်ပေါ်တက်ပြီး မိုက်ခရိုဖုန်းကိုင်ကာ သီချင်းဆိုချင် ဆိုနေတတ်သည်။ တက္ကသိုလ်ဒဂိုင်ဘာများကလည်း သူ့အိမ်ဆိုလျှင် ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် လမ်းညွှန်

ပို့ဆောင်ပေးလျက်ရှိသည်။ သူ့အိမ်က အမေရိကန်သံရုံးနှင့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် အိမ်ကြားတွင် ရှိသည်။ သူ့ကို အင်ယားလမ်းနှင့် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းထောင့်ရှိ သူ့အိမ်ကြီးအတွင်း တန်ဖိုးကြီးလှသော အဝါရောင်လမ်ဘော်ဂနီ၊ ဖာယာရီနှင့် ရိုးလ်ရွိုက်စ်ကားများ ထားရာအိမ် ဖြစ်နေသောကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရှားရှားပါးပါး စီးနိုင်သော လူတန်းစားအဖြစ် အလွယ်တကူ သတိထားမိနိုင်သည်။

တေဇသည် အလွန်အောင်မြင်သော စီအီးအိုတစ်ယောက်အနေဖြင့် အနက်ရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဈေးကြီးသော အပေါ်အင်္ကျီဆွယ်တာကို သားရေဖိနပ်နှင့် စတိုင်ကျကျဝတ်ပြီး အင်တာဗျူးများကိုလည်း တွေ့ဆုံဖြေကြားလေ့ရှိသည်။ သူသည် ဟာသပြောတတ်သူ၊ ရက်ရောသည့် သူဌေးစသည်ဖြင့် နာမည်ကောင်းတွေလည်း ရထားသည်။ ကုမ္ပဏီပျော်ပွဲစားထွက်ချိန်များတွင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်တတ်သည်။ သူ့ဝန်ထမ်းများကို နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်လွှတ်ခြင်း၊ အမျိုးသမီး လေယာဉ်မှူးတစ်ဦးကို နိုင်ငံခြားမှ ပထမဆုံး ငှားရမ်းအသုံးပြုသူဖြစ်ခြင်း၊ ထိပ်တန်းမန်နေဂျာများနှင့် အကျိုးအမြတ်များကို ခွဲဝေယူခြင်းတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်သည်။ မော်ဒိုက်ကဲ့သို့ နိုင်ငံသို့ သူ့ဝန်ထမ်းများကို စေလွှတ်ပြီး တန်ဖိုးကြီးဟိုတယ်တွင်ထားကာ အပန်းဖြေစေသည်ဆိုသည့် ဂုဏ်သတင်းများလည်း ပေါ်ထွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေသည် သူ့မြေးတော်လေးကဲ့သို့ပင် ဘောလုံးဝါသနာအိုး ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဘောလုံးအသင်းကြီးများ ထူထောင်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအသွင် လုပ်ဆောင်ရန် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုခေါ်ပြီး အကောင်အထည် ဖော်ခိုင်းရာ တေဇက လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်ယူနိုက်တက် ဘောလုံးအသင်းကို ကလပ်အသင်း တစ်ခုအနေဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ငွေအားများ ထောက်ပံ့ပြီး ထူထောင်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ပြိုင်ဘက် ခရိုနီစတီဗင်လောက မကွေးဘောလုံးကလပ်ကို ထူထောင်ခဲ့သည်။

တေဇကို အောင်မြင်သော စွန့်ဦးတီထွင် လုပ်ငန်းရှင်ကြီး

တစ်ယောက်အနေဖြင့် မြင်ကြသော်လည်း သူ့ကို အလွန်လျင်သော မန်နေဂျာ တစ်ယောက်အနေဖြင့်ကား သိသူရှားလှသည်။ သူ၏ အုပ်ချုပ်မှုမှာ အဝေးမှ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သော စနစ်မျိုး ဖြစ်သောကြောင့် လုပ်ငန်းအားလုံးတွင် ထိန်းချုပ်လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းသူတစ်ဦးဟု ဆိုရမည်သာဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းတွင် အောင်မြင်သလောက် နောက်ပိုင်းတွင် ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေမှာ အနောက်နိုင်ငံများ၏ စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှုများကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရကြောင်း သူက ထုတ်ဖော်ပြောကြားသည်။ စီးပွားရေးပိတ်ဆို့လိုက်ခြင်းက သူ့အကျိုးစီးပွားများကို ရပ်ဆိုင်းသွားစေရန် လုပ်ဆောင်လိုက်သလို ဖြစ်ရုံမက သူ့သားသမီးများ နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး နာမည်ကြီးကျောင်းများတွင် တက်ရောက် ပညာသင်ကြားခွင့်များကိုပါ ရပ်ဆိုင်းထားခြင်း ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူ့သားတစ်ဦးကို လန်ဒန်နှင့် ဆစ်ဒနီတို့တွင် ရှိသည့် အထက်တန်းစား ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် တက်ရောက် ပညာသင်ကြားခွင့်အား ပိတ်ပင်တားဆီးမှု ခံလိုက်ရသည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူက ဥရောပသမဂ္ဂသို့ တက်ပြီး သူ့ဖခင်ကြောင့် သူ့အား အပြစ်မပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့ရာ တရားရုံးက လက်ခံခဲ့သည်။

သို့သော် တေဇလုပ်ကိုင်နေသော ပရောဂျက်များသည် အောင်မြင်နေပြီး အကျိုးအမြတ်များကလည်း လိုဝံ့ဝင်နေသည်။ သူ့ကို မည်မျှပင် စီးပွားရေး ပိတ်ဆို့ထားသည်ဆိုစေ ဘာတစ်ခုမျှ မဖြစ်ကြောင်း ကြွားလုံးထုတ်ပြန်သည်။ အမေရိကန်သံတမန်အဖွဲ့၏ ပြောကြားချက်အရ တေဇသည် မကြာခဏ စင်ကာပူနိုင်ငံသို့ ခရီးထွက်တတ်သည်။ ထိုနိုင်ငံတွင် သူ့ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းများ ရှိသည်။ စင်ကာပူနိုင်ငံ သံအမတ်ကြီးတစ်ဦး အဆိုအရ တေဇတွင် ဒေါ်လာ ၇ သန်းတန် အိမ်နှစ်လုံး၊ လောင်းကစားခန်းတစ်ခု စင်ကာပူနိုင်ငံအတွင်း ရှိကြောင်းသိရသည်။ သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုများ အဆက်အသွယ်များနှင့်ပင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် ဆေးကုသမှုရယူရန် အရေးပေါ် စီစဉ်ပေးခဲ့ရုံမက သူ့မိသားစုဝင်များအားလုံး နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက်ပါ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏

ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင်က အလွန်ချစ်ခင်သည်။ သူပိုင်သည့် မာစီဒီး ဘင့်စ်ကားကိုစီးလျက် ရန်ကုန်မြို့အတွင်း ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင်ကို မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် သူသည် ဗိုလ်ချုပ်များကိုလည်း ဂေါက်ရိုက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ပြီး အရက်၊ ညစာ၊ ဖျော်ဖြေပွဲ၊ မော်ဒယ်ဂဲလ်၊ မင်းသမီးများကို အလှူပယ်ထားပေးပြီး ပြုစုသည်။ ဗိုလ်ချုပ်များ၏ ဇနီးများ စင်ကာပူသို့ ဈေးဝယ်ထွက်ချင်သည်ဆိုလျှင်လည်း ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းပြီး အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

သူ့အတွင်းရေးများကို ၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်သံရုံးက ဖွင့်ချခဲ့သည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်များကို ဟိုတယ်နှင့် လေယာဉ်များ အခမဲ့ စီးခွင့်၊ တည်းခိုခွင့်များပေးပြီး ပရောဂျက်အတော်များများကို ရယူသိမ်းပိုက် နိုင်ခဲ့သည်။ စစ်အစိုးရနှင့် တရုတ်၊ ရုရှားတို့ကြားတွင် သူသည် အဓိက ကျသည့် ပွဲစားတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ အစိုးရပရောဂျက်နှင့် ပုဂ္ဂလိက ပရောဂျက်ပေါင်းများစွာကိုလည်း နိုင်ငံခြားကသာမက ပြည်တွင်းမှ လုပ်ကိုင် လိုသူများကြားတွင်လည်း ပွဲစားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဆောက်လုပ် ရေးလုပ်ငန်းများ၊ အဖိုးတန်သွင်းကုန် ပါမစ်များကို စစ်အာဏာရှင်များနှင့် အကြောင်းအပေါင်း သင့်စေရန် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက်လည်း သူ့ အကျိုးစီးပွားများသည် တဟုန်ထိုး တက်သွားခဲ့ရသည်။

တေဇ၏ ဟိတ်ဟန်များမှုနှင့် ဝါကြားမှုတို့ကို ဗိုလ်ချုပ်တိုင်းက နှစ်သက်သည်တော့ မဟုတ်ပေ။ သံရုံးတစ်ရုံး၏ အဆိုအရ ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် သူရရွှေမန်းက တိုင်းပြည်ဆင်းရဲရသည့်အကြောင်း အနောက် နိုင်ငံများက စွပ်စွဲမှုသည် တေဇ တာဝန်မကင်းဟုဆိုကြောင်း ကြားသိရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မောင်အေးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ရွှေမန်းတို့သည် ခရီးစဉ်များကို လုပ်ပိုင်ခွင့်များ လိုင်စင်များ ချပေးခြင်းဖြင့် သူတို့၏ သစ္စာခံများအဖြစ် မွေးထားတတ် ကြောင်း သံတမန်ရပ်ကွက်က ဆိုသည်။ ယင်းသို့ မျက်နှာသာ အပေးခံရ သည့် ခရီးစဉ်များထဲတွင် ဇော်ဇော်တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ အချစ်တော်မြေးဖြစ်သူနှင့် အလွန်

ရင်းနှီးသူလည်းဖြစ်သည်။ ဇော်ဇော်သည် မြေးတော်လေးကို သူပိုင်သည့် ရောဝတီဘောလုံးအသင်းတွင် ရာထူးပေးပြီး မြှောက်စားကာ အချစ်တော် ဖြစ်အောင် လုပ်ယူခဲ့သူဖြစ်သည်။ အပြန်အလှန်သဘောဖြင့် ဇော်ဇော် ပိုင်သည့် မက်စ်မြန်မာကုမ္ပဏီသည် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း အများအပြား ရရှိခဲ့ရာ ယင်းတို့အထဲတွင် နေပြည်တော်-ရန်ကုန် အဝေးပြေးလမ်းမကြီး စီမံချက်လည်း ပါသည်။ မက်စ်မြန်မာကုမ္ပဏီသည် စတီဗင်လောပိုင်သည့် အေးရှားဝေါလ်ကုမ္ပဏီနှင့်လည်း ပူးပေါင်းပြီး လွှတ်တော် အဆောက်အအုံ ကြီးနှင့် သမ္မတနေထိုင်ရာအိမ်တော်ကို ဆောက်လုပ်ခွင့်ရထားသည်။ ယင်း ဆောက်လုပ်ရေးများမှာ တေဇနှင့် လုပ်ငန်းများ ပျက်ပျယ်ပြီးမှ သူတို့ ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမြင့်တွင် ပျံသန်းနေသော တေဇသည် လုပ်ငန်းများ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော်လည်း လုံးဝမဖြေသူဖြစ်သည်။ စစ်အစိုးရ၏ တောင်းဆိုချက်အရ မြန်မာနိုင်ငံ ကျောက်မျက်ကုန်သည်များအသင်းကို ဦးဆောင်ပြီး မြန်မာ နိုင်ငံထွက် ကျောက်မျက်နှင့် ကျောက်စိမ်းများကို တရုတ်နိုင်ငံ ကူမင်းတွင် သွားရောက်ပြသခဲ့ကြသည်။ ကုန်သည်ပေါင်း ၄၀ ကို သူပိုင်ဆိုင်သည့် ပုဂံလေကြောင်းဖြင့် ကူမင်းသို့ အခမဲ့ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ ကုမ္ပဏီသည် ရှယ်ယာများကို မိုဘိုင်းလ်ဆက်သွယ်ရေးဘက်တွင် တိုးချဲ့ပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလိုက်သည်။ သူနှင့် တရုတ်ဆဲလ်ဖုန်းကုမ္ပဏီတို့ ပူးပေါင်းပြီး မိုဘိုင်းလ်ဖုန်း SIM ကတ်များ ထုတ်ရောင်းရန် ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။ ယင်းအတွက် သူက ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ အပန်းဖြေရန်အတွက် ပြင်ဦး လွင်တွင် အိမ်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သည်။

တေဇ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များသည် တစ်နေ့တခြား သံသယ ဖြစ်စရာကောင်းလာသည်။ ပြင်ဦးလွင်ရှိ သမိုင်းဝင်အစိုးရ အဆောက်အအုံ ကြီးတစ်ခုကို သူက ဖိမ်ခံဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု အသွင်ပြောင်းပြီး ဝိုင်ပိုင် ဆက်သွယ်ရေးစနစ်၊ ရေခွေးချိုးကန်၊ ဂြိုဟ်တုစလောင်းတီဗီများ တပ်ဆင် ကာ ပုံစံပြောင်းလိုက်သည်။ ရန်ကုန်မြို့လယ်တွင်ရှိသော ကန်တော်ကြီး ဟိုတယ်ကိုလည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားစေရန် သူပဲ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ပြင်သစ်

စာကြိုက်သူများအတွက် ပြင်သစ်စားသောက်ဆိုင် Agnes ကို ကန်တော်ကြီး ဟိုတယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထည့်သွင်းလိုက်ပြီး ပုံစံပြောင်းလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အသိုင်းအဝိုင်းကြီး တစ်ခုအတွင်း သူ့ကိုမသိသူ မရှိသလောက် ကျော်ကြားမှု ကို ရသွားစေခဲ့သည်။ သံတမန်ရပ်ကွက် သတင်းအရ တေတစ်ယောက် စစ်အစိုးရခေါင်းဆောင်များထံမှ အလွန်အကျိုးအမြတ်ရှိသည့် ပါမစ်များ အပြင် လယ်ယာနှင့် စိုက်ပျိုးရေးဆိုင်ရာ သွင်းကုန်၊ ထုတ်ကုန် တင်ပို့ ရောင်းချခွင့်များကိုပါ ရရှိသွားခဲ့သည်။ ပြည်တွင်းသို့ စားအုန်းဆီ တင်သွင်း ခွင့်များအပြင် ပြည်ပသို့ ပဲအမျိုးမျိုး တင်ပို့ခွင့်များ ရရှိသွားခဲ့ပြီး ယင်း တို့မှ အကျိုးအမြတ် သန်း ၆၀ ကျော် ရရှိလိုက်သည်။ ထို့ပြင် သူသည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ဘီလပ်မြေ တင်သွင်းခွင့် ရရှိသူ အနည်းစုထဲမှ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်သည် နေပြည်တော်ကြီး တည်ဆောက်နေ ချိန် ဖြစ်သောကြောင့် လိုအပ်သော ဘီလပ်မြေများကို တင်သွင်းခွင့် ရလိုက် ခြင်းက သူ့အကျိုးစီးပွားများကို တိုးပွားပြီးရင်း တိုးပွားသွားစေခဲ့သည်။ သူပိုင်ဆိုင်သည့် ထူးဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းသည် နေပြည်တော် မီးရထား ဘူတာရုံ ဆောက်လုပ်ခွင့် ရသွားသလို လူနေတိုက်ခန်းများ ဆောက်လုပ်ခွင့် ကိုလည်း ရရှိထားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၏ တောင်းဆိုချက်အရ သူက ဆူးလေဘုရားအနီးတွင် ဒေါ်လာ ၂ သန်းတန် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကို ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ရသည်။ သူ၏ အခြားလုပ်ငန်းများကိုကြည့်လျှင် မြေယာ လုပ်ငန်းများ၊ ရေကြောင်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေး၊ စိုက်ပျိုးရေး၊ ဆက်သွယ် ရေး၊ ရေနံရှာဖွေရေး၊ ဆန်စက်လုပ်ငန်း၊ ကားတင်သွင်းသည့် လုပ်ငန်းများ ဖြစ်နေကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ သူ့ဇနီး သီတာဇော်သည် နိုင်ငံခြားက စီးပွားရေး ပိတ်ဆို့ထားသည့် စာရင်းတွင် ပါဝင်နေသော်လည်း လန်ဒန် စီးကရက် ကုမ္ပဏီကိုယ်ပြီး မြန်မာ့ဆေးရွက်ကြီး လုပ်ငန်းကို ချုပ်ကိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်ဟု ရောဂတီသတင်းအဖွဲ့၏ အဆိုအရ သိရသည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် တေဇသည် အလွန်ထင်ရှား ကျော်ကြားလာသူ တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ပိုင် အိမ်များသည် ရန်ကုန်နှင့် စင်ကာပူတို့တွင်

အလုံး ၂၀ ခန့် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ပြင် သူသည် နိုင်ငံခြားက တင်သွင်း လာသော တန်ဖိုးကြီးကားများဖြင့် ရန်ကုန်မြို့အတွင်း လှည့်လည်သွား လာနေတတ်သည်။ သူသည် စစ်အစိုးရအတွက် လက်နက်များ ဝယ်ယူ ပေးကာ ပွဲစားလုပ်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် စစ်ခေါင်းဆောင်ပိုင်း ကိုလည်း တန်ဖိုးကြီးဖိမ်ခံပစ္စည်းများ ဝယ်ယူလက်ဆောင်ပေးတတ်ပြီး သူတို့ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတိုင်းလည်း သူပိုင်သည့် ပုဂံလေကြောင်းဖြင့် ပြန်ခေါ် လာတတ်သည်။ သူ့အကျိုးဆောင်ခမှာ ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်ကြောင်း သံတမန် ရပ်ကွက်က ပြောကြသည်။

သံတမန်များက “တေဇဟာ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ သြဇာတိက္ကမနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ ရက်ရောတယ်” ဟု မှတ်ချက်ပေးကြသည်။ သူသည် ပုဂံ လေကြောင်း နှစ်ပတ်လည် မိတ်ဆုံစားပွဲကို ဒေါ်လာ ၂၅၀၀၀ ခန့် အကုန် အကျခံပြီး လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုနှစ်က ပုဂံလေကြောင်းလိုင်း၏ အမြတ်ငွေ သည် ဒေါ်လာ ၅၁၀၀၀ ခန့် ရခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တေဇသည် အစိုးရသို့ ရဟတ်ယာဉ်နှစ်စီး လက်ဆောင်ဝယ်ပေးပြီးသည့်နောက်တွင် ပုဂံ၌ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု ဆောက်လုပ်ခွင့် ရရှိသွားတော့သည်။ ပုဂံယဉ်ကျေး မှု အမွေအနှစ်များ ထိန်းသိမ်းရန် သတ်မှတ်ထားသည့် နယ်မြေအတွင်း ၁၃ ထပ်ခန့်မြင့်သည့် မျှော်စင်ကြီးတစ်ခုကို ဆောက်လုပ်ခွင့် ရသွားသော ကြောင့် အငြင်းပွားစရာ ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်။ ထိုရှေးဟောင်း နယ်အတွင်း သမိုင်းဝင် ဘုရားပုထိုးပေါင်း ၂၂၀၀ ခန့်ရှိသည်။ ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင် နယ်မြေအတွင်း ခေတ်သစ်မျှော်စင်ကြီးတစ်ခု ရှိနေခြင်းကို များစွာ ဝေဖန်ပြစ်တင်မှုများကို ခံခဲ့ရသည်။ တေဇပိုင် Aureum Palace ကြယ်ငါးပွင့် ဟိုတယ်ကြီး ဆောက်ရန်အတွက်လည်း ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ အဖိုးတန် ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ်ပေါင်းများစွာ ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရသည်ဟု ဧရာဝတီ မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားထားသည်။ ထိုသို့ ခေတ်သစ်အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်နေခြင်းအတွက်လည်း UNESCO ကလည်း ပုဂံကို ကမ္ဘာ့ ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ် နယ်မြေတစ်ခုအဖြစ် ထိန်းသိမ်းရန် သတ်မှတ်

ပေးမည့် အစီအစဉ်နှင့် အထောက်အပံ့များကို ရပ်ဆိုင်းခဲ့ရသည်။ တေဇကို ထောက်ခံသူများက သူသည် ပုဂံမင်းအနော်ရထာ၏ နန်းတော်ရာနေရာကို ပြန်လည် ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် သူပိုင်ငွေဖြင့် အထောက်အကူပြုသူ ဖြစ်သောကြောင့် နိုင်ငံတော်ကို ကူညီနေသူ ဖြစ်သည်ဟု ခုခံကြသည်။

၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိန်အခြေစိုက် Global Witness အဖွဲ့က ထူး ကုမ္ပဏီအား ကျောက်စိမ်းနှင့် ရွှေများ တူးခြင်းကြောင့် သစ်တောများ ပြုန်းတီးစေခြင်းနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ပျက်စီးစေသည့် အဓိက တာဝန်ရှိသူများဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့သည်။ ကချင် ပြည်နယ်အတွင်း ရွှေရှာခြင်းလုပ်ငန်းကို ခရိုနီများနှင့် စစ်တပ်လက်ခွဲ ကုမ္ပဏီ များက လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြကြောင်းကို E-Desk (Images Asia Environment Desk) အဖွဲ့က Pan ကချင်ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးအဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းပြီး ၂၀၀၄ ခုနှစ် ကတည်းက ထုတ်ပြန်ကြေညာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သူတို့အဖွဲ့ ထုတ်ပြန်သည့် ဓာတ်ပုံများထဲတွင် မြစ်ချောင်းများသည် ရွှေထုတ်ရာတွင် အသုံးပြုသော ပြဒါးနှင့် ဆိုင်ရာခိုက်အဆိပ်များကြောင့် ပျက်စီးနေပုံများကို ဖော်ပြထားသည်။ ကချင်ပြည်နယ်တစ်ဝန်းတွင် ရွှေများစွာ ထွက်သောကြောင့် ဟိုက်ဒြောလစ် စက်ပစ္စည်းများနှင့် မြစ်ချောင်းများအတွင်း တူးဖော်ရွှေရှာနေကြခြင်းမှာ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ပျက်ဆီးရာ ရောက်စေခဲ့သည်။ ရော့တီမြစ် အတွင်း စီးဝင်သည့် မလိခမြစ်သည် ယခင်က ကြည်လင်သန့်ရှင်းနေရာမှ ယခုအခါ ရွှေတူးဖော်သော လုပ်ငန်းများကြောင့် ဓာတုအဆိပ်များဖြင့် ညစ်ညမ်းနေတော့သည်။ ရွှေတူးဖော်ရာ မြစ်ဝှမ်းတစ်ခုလုံးရှိ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပျက်စီးသွားသဖြင့် ထိုမြစ်ကို မှီခိုလုပ်ကိုင်စားသောက် နေကြရသည့် လူပေါင်းသန်း ၂၀ ခန့်ကိုလည်း ထိခိုက်နစ်နာမှုများ သက်ရောက်စေခဲ့သည်။

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် တေဇပိုင် ရဟတ်ယာဉ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်း တောင်တန်းတစ်နေရာတွင် ပျက်ကျခဲ့သည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ရန် လိုက်လံကြည့်ရှုရင်းက ပျက်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့လေယာဉ် ပျက်ကျသည့်အဖွဲ့တွင် ခြောက်ဦးပါဝင်ပြီး ခါးလောက် နှစ်သည့် နှင်းတောက်ကိုဖြတ်ပြီး ဒိုနားရမည့် ကျောက်တောင်တစ်ခုရောက် အောင် သွားခဲ့ကြရသည်။ သူတို့တွင် သကြားလုံးနည်းနည်းနှင့် ရေနွစ်ပုလင်း လောက်သာ ပါသည်။ ထိုကျောက်တောင်ကို အကာအကွယ်ယူပြီး သူတို့ လေဒဏ်အအေးဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံကာ နေကြရသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်း ငါးမိနစ်တစ်ကြိမ် သတိပေးပြီး ခေါ်ထူးလုပ်နေကြသည်။ အသက် ၄၇ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော တေဇက နောက်မှ ပြန်ပြောပြသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဤမျှခက်ခဲသည့် အနေအထားတွင် နေနိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ထားခဲ့ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ပျောက်ဆုံးနေသော သူဌေးကြီးနှင့်အဖွဲ့ကို စစ်တပ်ပိုင် လေယာဉ် များဖြင့် ရှာဖွေပေးကြသည်။ သုံးရက်ကြာမှ ထိုအဖွဲ့ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ ကြသည်။ တေဇသည် နှင်းကိုက်ထားသည့် ဒဏ်ရာများ ရထားရုံမက ကျောက်ကပ်လည်း ပျက်စီးသွားသည်။

သူ၏ ထူးဖောင်ဒေးရှင်းသည် သောက်ရေတွင်းများ တူးပေးခြင်း၊ မျက်စိကုသရေး လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းနှင့် ကျောင်းများ ဆောက်လုပ်ပေးခြင်းတို့အတွက် နိုင်ငံတော်အစိုးရက ချီးမြှင့်သည့် လူမှု ထူးချွန်ဆုကို ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် ရရှိခဲ့သည်။ သမ္မတပေးသည့် ယင်းဆုကို တေဇကိုယ်တိုင် နေပြည်တော်တွင်တက်ပြီး ယူခဲ့သည်။ သူက သတင်းစာ သင်တန်းဖောင်ဒေးရှင်းတစ်ခု ထူထောင်ရန် ဒေါ်လာတစ်သန်း လှူဒါန်းမည် ဟုပင် ကတိပေးခဲ့သည်။ ထိုလုပ်ဆောင်ချက်များသည် တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့အမည်ကို ပြန်ပြီးအဖတ်ဆယ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ဝါရှင်တန်ဒီစီမှ PR အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကိုငှားပြီး သူ့အမည်ကို အမေရိကန်အစိုးရက ဆန်ရှင်လုပ်ထားခြင်းမှ ပယ်ဖျက်ပေးရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့သည်။

Ref : The Burma Spring, Rena Pederson

ဦးသန်းရွှေ နေပြည်တော်ကို ပြောင်းရွှေ့ရတဲ့အကြောင်းအရင်း

မြန်မာနိုင်ငံ လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းအတွင်း ဗေဒင်ယုံခြင်းမှာ နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်မည့် ခေါင်းဆောင်များအတွင်း၌ပင် ခေတ်အဆက်ဆက် ထွန်းကားခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အုပ်စိုးခဲ့သော မင်းအပေါင်းသည်လည်း ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သည်ဆိုစေ ဟိန္ဒူတို့၏ နက္ခတ်ဗေဒဆိုင်ရာ ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်းတို့ကို ယုံကြည်ခဲ့ရုံမက မြဟ္မဏပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဟောပြောညွှန်ကြားချက်များအတိုင်း တိုင်းပြည်ကို အစီအရင်အဆောင်ယတြာများဖြင့် အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ မြန်မာ့မင်းဆက်များအတွင်း ပုဂ္ဂိုလ်ဖြူ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ညို စသူတို့သည် မြန်မာ့နန်းတွင်း၌ အရေးပါ အရာရောက်ကာ ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပခဲ့သူများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

မြန်မာ့ပထမစစ်ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း လက်ထက်ကလည်း အလုပ်က စစ်သား၊ ထူထောင်သည့်စနစ်က ဆိုရှယ်လစ်၊ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုက ဗေဒင်နှင့်ယတြာဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့အဆောင်ဂဏန်းမှာ ၉ ဖြစ်ပြီး ၉ နှင့်ပတ်သက်၍ အလွန်အယူသီးသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဘာလုပ်လုပ် ၉ ဂဏန်းနှင့် တိုက်ဆိုင်အောင်လည်း လုပ်တတ်သည်။ တိုင်းပြည်ကို ဒုတိယအကြိမ် အာဏာပြန်သိမ်းနိုင်ရေးအတွက် အကြံပေးသည့် ရက်သည်ပင် စက်တင်ဘာလ ၁၈ ရက် ဖြစ်နေသည်ကို သိနိုင်ပါသည်။

စစ်ခေါင်းဆောင်များ လက်ထက်တွင် ဗေဒင်ဆရာများ၊ အကြား အမြင်ရ ပုဂ္ဂိုလ်များ နေရာရကြသည်။ နိုင်ငံတော်အတွက် အခါပေး၊ ယတြာပေး၊ နေ့ကောင်းရက်မြတ် ရွေးရန်အတွက် ဗေဒင်နက္ခတ်ဆရာများ ကိုပင် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအနေဖြင့် တရားဝင် ထူထောင်ဖွဲ့စည်းခွင့် ပေးထား ခဲ့ကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် စစ်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးလည်းဖြစ်၊ ဝန်ကြီးချုပ် အဆင့်လောက်လည်း ရှိခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်၏ အခါတော်ပေး ဗေဒင် ဆရာမှာ ဘိုးတော်သန်းလှ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် မင်းဆရာ ဘိုးတော်သန်းလှသည် မိမိကို မြှောက်စားထားသည့် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် အရာကျမည်ကို ကြိုတင်မှန်းဆ တွက်ချက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့သောကြောင့် နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ဘဝဖြင့် စံမြန်းခဲ့ရုံမက သူလည်း လွင့်သွားခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေသည် မိမိကိုယ်မိမိ ရှေးမင်းတစ်ပါး ဝင်စား သူဟု ထင်နေပြီး ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင်၏ဗေဒင်၊ ယတြာအစီအရင်များ ကြားတွင် တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်နေသူဟု ပြောစမှတ်ပြုခြင်း ခံရသူဖြစ်သည်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ ၂၆ ရက်နေ့နှင့် ၂၇ ရက်နေ့များတွင် အင်္ဂါ ဂြိုဟ်သည် ကမ္ဘာနှင့်အနီးစပ်ဆုံး ကျရောက်သည့် ကာလဖြစ်သည်။ နိုင်ငံ တော်က ခန့်ထားသည့် ဗေဒင်ဆရာများက ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေအား ရုတ်တရက် ကပ်ဘေးကြီးတစ်ခု ကျရောက်နိုင်ကြောင်း၊ မိမိအာဏာကို လုယူမည့်သူ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ကြောင်း ဟောကြားကြသည်။ ထိုအန္တရာယ် ကို မည်သို့ကျော်လွှားရမည်နည်းဟု မေးမြန်းခဲ့ရာတွင် ဗေဒင်ဆရာများက ယတြာချေရန် ပြောကြသည်။

အဆိုပါ ကောလာဟလသည် စစ်ခေါင်းဆောင်များအတွင်း ပျံ့သွားသလို အရပ်ဖက်ကပါ တစွန်းတစ ကြားကြရသောကြောင့် ရွှေဈေး များ လှုပ်ခတ်ပြီး ထုတ်ရောင်းသူရောင်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အမှန်မှာ နိုင်ငံရေးကို လှုပ်ခတ်လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ် ပေါ်လာသည့် အကျိုးဆက်မှာ ရွှေများ ထုတ်ရောင်းခြင်းဖြစ်ပြီး ယတြာအစီအရင်အတိုင်း လုပ်ဆောင်လိုက်

ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ စုဆောင်းထားသည့် ရွှေများကို ထုတ်ရောင်းလိုက်သောကြောင့် သန်းနဲ့ချီပြီး ရွှေတွေရောင်းထွက်သွားပြီ ဆိုသည့်အဖြစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာစေရန် ဆောင်ရွက်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းစကားကို အတိုကောက်ယူလျှင် သန်းရွှေထွက်ဆိုသည့် သဘောသက်ရောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေအပေါ် ကျရောက်နေသည့် မကောင်းမှုများ၊ ဘေးဆိုးများထွက်သွားပြီဟု ယူဆပြီး ယတြာအစီအရင် လုပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် အန္တရာယ်ကင်း ယတြာချေခြင်းသည် ဤတွင် ရပ်မသွားပေ။ အခါပေး ပေဒင်ဆရာများက ရန်ကုန်က မထွက်လျှင် အစိုးရ ပြုတ်ကျလိမ့်မည်ဆိုသောကြောင့် နေပြည်တော်သို့ပါ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းကို အပူတပြင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။ ထိုနှစ်တွင် ဖေဖော်ဝါရီနှင့် ဧပြီလများသည် သူ့အတွက် ကံကြမ္မာသည် အနိမ့်ဆုံးဖြစ်နေပြီး အကျကို ရောက်နေသောကြောင့် ပေဒင်ဆရာများ ပြောထားသည့်အတိုင်း နေပြည်တော်ကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ တိုက်ဆိုင်သည်ဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ငလျင်ကလည်း သူ့အတွက် သတိထားစရာ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ရွာပေါင်း ၂၉ ရွာတွင် အိမ်ခြေ ၆၀၀ ခန့် ပျက်စီးသွားပြီး၊ လူပေါင်း ၃၄၆၀ ခန့်အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ တနင်္သာရီ၊ ရန်ကုန်၊ ပဲခူး၊ ဧရာဝတီနှင့် ရခိုင်ဒေသများတွင် အပျက်အစီး အဆုံးအရှုံး များခဲ့ရသည်။ ဧရာဝတီတိုင်းအတွင်းရှိ မော်တင်စွန်းဘုရားသည် ငလျင်ကြောင့် အကြီးအကျယ် ပျက်စီးသွားခဲ့ရပြီး ထိုအချိန်သည် နတ်တော်လပြည့်နေ့ ဘုရားပွဲနှင့်လည်း တိုက်ဆိုင်နေသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာအယူဖြင့် ကြည့်လျှင်လည်း ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျလာနိုင်သည့် နိမိတ်ကို ပြလိုက်ခြင်းဟု ယူဆနေကြသည်။

မြန်မာ့ပေဒင်နှင့် အကြားအမြင်ဆရာတွေလည်း အလုပ်ရှုပ်ကုန်သည်။ ငလျင်လှုပ်ခြင်းနှင့် လပြည့်ရက်က တိုက်ဆိုင်နေရုံမက ဆုမတြာငလျင်

သည် နိုင်ငံရေးအရ အပြောင်းအလဲတစ်ခုခု ဖြစ်တော့မည်ဟု တွက်ချက်မိကြ လေတော့သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ငလျင်နီမိတ်သည် မင်းပြောင်းမင်းလွှဲ နှင့် သက်ဆိုင်လိမ့်မည်ဆိုသော အယူအဆများ ပျံ့နှံ့နေတော့သည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်သည် စစ်ခေါင်းဆောင်တို့အဖို့ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသည့် အချိန်ကာလဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ပေါ်ထွက်နေသည့် ကောလာဟလများအတိုင်း ဖြစ်မသွားဘဲ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ထိန်းနိုင်ရန်သူတို့အတွက် ပိုပြီးအရေးကြီးသည့် ကာလဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ အတိတ်ကိုပြန်ကြည့်လျှင် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်ကလည်း ပဲခူး ငလျင်ကြောင့် ရန်ကုန်ပါ အဖျားခတ်ကာ အကြီးအကျယ် ပျက်စီးခဲ့ရဖူးသည်။ ရာနှင့်ချီပြီး သေဆုံးခဲ့ရသော ငလျင်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်သည် အင်္ဂလိပ် အစိုးရ အုပ်ချုပ်နေသည့်ကာလဖြစ်ပြီး ဆူပူအုံကြွမှုများ အတောမသတ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရဖူးသည်။

၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် အလွန်ပြင်းထန်သော ငလျင်ကြီးတစ်ကြိမ် ထပ်မံလှုပ်ခဲ့ပြန်သည်။ မြန်မာ့ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ် ပုဂံဘုရားများ ပြိုကျ ပျက်စီးခဲ့ရသည်။ ထိုနှစ်ကစတင်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံတွင် အလုပ်သမားနှင့် ကျောင်းသားများ၏ ဆူပူအုံကြွမှုများ မရပ်မနား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် ရစ်ချက်တာစကေး ၆ ဒသမ ၈ အဆင့်ရှိ ငလျင်ကြီးတစ်ခု လှုပ်ခဲ့ပြန်သည်။ ယင်းငလျင်သည် အိန္ဒိယ-မြန်မာနယ်စပ်တွင် ဗဟိုပြုကာ လှုပ်ခတ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံကို ၂၆ နှစ်တာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့သည့် စစ်အစိုးရ ပြုတ်ကျခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ငလျင်သည် မင်းပြောင်းမင်းလွှဲ၊ ဆူပူအုံကြွမှုများနှင့် ဆက်စပ်နေသော ကြောင့် အာဏာကို လက်လွှတ်ရမည်ကို ကြောက်သော စစ်အစိုးရ ခေါင်းဆောင်အဖို့ အတုန်လှုပ်ဆုံး ကာလဟုလည်း ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အခါတော်ပေးနှင့် ဗေဒင်ဆရာတို့၏ အကြံပေးချက်နှင့်အညီ နေပြည်တော်ကို ရွှေ့ပြောင်းခဲ့သည်ဆိုရာတွင်လည်း စနစ်တကျ အကွက်ချကာ ထွက်ခွာခဲ့ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဗေဒင်က အခါပေးသည့် အချိန်မှာ နိုဝင်ဘာလ

၆ ရက်နေ့၊ နံနက် ၆ နာရီ ၃၇ မိနစ်ဖြစ်သည်။ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်
 နေ့တွင် ဝန်ကြီးဌာန ၁၁ ခုသည်၊ နေ့လည် ၁၁ နာရီတိတိအချိန်၌
 စတင် ရွှေ့ပြောင်းကြရသည်။ ၁၁ ရက်၊ ၁၁ လပိုင်း၊ ၁၁ နာရီအချိန်၊
 ဝန်ကြီးဌာန ၁၁ ခု ပြောင်းရွှေ့သည်ဟု ယူနိုင်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး
 သန်းရွှေ၏ ကံကောင်းသော နံပါတ်မှာ ၆ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် နေပြည်
 တော်အတွက် ကံကောင်းခြင်းနံပါတ်မှာ ၁၁ ဖြစ်သည်။ သတ်မှတ်ရက်
 ၁၁ ရက်နေ့တွင် တပ်မ ၁၁ က ကားအစီး ၁၁၀၀ ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ခြင်းကို
 ထပ်မံအားဖြည့် ပေးလိုက်ပါသေးသည်။ ထိုမျှတိုက်ဆိုင်လွန်းသည်ကား
 အဆောင်အယောင်၊ အစီအရင်မဟုတ်ဟု မြန်မာနိုင်ငံသားများကို မည်သို့
 ရှင်းပြသည်ဆိုစေ ယုံကြည်ကြမည်တော့ မထင်ပေ။

ထို့ပြင် မြန်မာနိုင်ငံ စစ်ခေါင်းဆောင်များသည် အနောက်တိုင်းနှင့်
 အနောက်ကိုလိုနီနယ်ချဲ့စနစ်ကို အလွန်ကြောက်သူများ ဖြစ်ကြသည်။
 ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ခေတ်တစ်လျှောက်လုံး အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှု၊
 ဝေလေ့ထုံးစံ၊ အတွေးအခေါ်များ ဖုံးလွှမ်းမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် တံခါး
 ပိတ်ဝါဒကို ကျင့်သုံးခဲ့ကြောင်းလည်း တွေ့ရပါသည်။ အလားတူ စစ်
 ခေါင်းဆောင်အသစ်များကလည်း ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ဝါဒသစ် မြန်မာနိုင်ငံကို
 စိုးမိုးသွားမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်ခဲ့ခြင်းမှာ စစ်အာဏာ မတည်မြဲမှုကို
 ကြောက်ရွံ့ခြင်းအပြင် ဒီမိုကရေစီဆိုသည်ကိုပါ ထိတ်လန့်နေသောကြောင့်
 လည်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်သည် ကိုလိုနီအနံ့အသက်များ၊ အရိပ်များ၊
 လွှမ်းမိုးခြင်း ခံထားရသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထီးဆန်
 နန်းဟန်ပေါက်နေစေသော နေပြည်တော်ကြီးကို စိတ်ကြိုက်ထူထောင်ပြီး
 လမ်းအမည်၊ ရပ်ကွက်အမည်များကအစ ရှေးဆန်ဆန် မှည့်ခေါ်ခဲ့ခြင်းမှာ
 မင်းနေပြည်တော်သစ်ကို စစ်ဘုရင်ခေတ်တွင် ထူထောင်နိုင်ခဲ့ကြောင်း သမိုင်း
 တွင် စာတင်ရစ်စေရန်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ရှေးမင်းများ ကွယ်လွန်သွားသောကြောင့် ဝင်စား
 သည်ဆိုသော ဗေဒင်ဆရာတို့၏ မြှောက်လုံးများကြားတွင် ခေတ်ဆက်ဆက်

ယစ်မူးခဲ့ကြသော မြန်မာမင်းများကဲ့သို့ ခေတ်သစ်မင်းတရားကြီးကလည်း မိမိအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရစဉ်ကာလတွင် နန်းတည်မြို့စံမင်းဘွဲ့ခံကာ ဗုဒ္ဓဟာ မြောက်အုပ်ချုပ်နိုင်သည့် နေရာတစ်နေရာကို ထူထောင်သွားခဲ့ခြင်းကား အထင်အရှား ဖြစ်တော့သည်။ နေပြည်တော်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး နှစ် အနည်းငယ် ကြာသည်အထိ နိုင်ငံခြားသားများလို ပြည်တော်ထဲသို့ ဝင် ခွင့်မပြုခဲ့သေးပေ။

ဦးသန်းရွှေ၏ သမီးတော် မင်္ဂလာဆောင်

ဗိုလ်ချုပ်မင်း အပေါင်းစုံသည့် ပွဲတစ်ပွဲကို မကြာမီ ပြည်သူများသည် ဗီဒီယိုခွေဖြင့် ကြည့်ရှု ခွင့် ရရှိလိုက်ကြသည်။ ထိုပွဲသည် ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၏ သမီးဖြစ်သူနှင့် တပ်မတော်မှ ဗိုလ်မှူး တစ်ဦးတို့ လက်ထပ်သည့်ပွဲ ဖြစ်သည်။

ထိုလက်ထပ်ပွဲသည် အမှန်ဆိုရလျှင် သီးသန့်မင်းပွဲစိုးပွဲ တစ်ခု အနေဖြင့် ကျင်းပခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘယ်ကဘယ်လို ပေါက် ထွက်သွားသည် မသိ။ လက်ထပ်ပွဲ အခမ်းအနား ဗီဒီယိုသည် ပြင်ပကို ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ပထမဆုံး အကြိမ်အနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသားများ သာမက ကမ္ဘာ့ကပါ You Tube ပေါ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးနှင့်တကွ စစ်တပ်မှ အာဏာပိုင်များကို စုံညီစွာ တွေ့ရှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းဗီဒီယိုကို တစ်ကမ္ဘာလုံးကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုခဲ့ကြသဖြင့် You Tube ပေါ်တွင် ကမ္ဘာကျော်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုပွဲသည် မင်္ဂလာသတို့သမီးဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ သမီးဖြစ်သူအား ပွဲထုတ်အမွမ်းတင်သည့် ပွဲဖြစ်ကြောင်းကတော့ ထင်ရှား သည်။ ဗီဒီယိုပြကွက်များတွင် အခမ်းအနား မစတင်မီ သတို့သမီး၏

ဝတ်စားဆင်ယင်နေပုံများကိုလည်း အသေးစိတ် ရိုက်ပြထားသည်။ သူ့ကို မိတ်ကပ်လိမ်းပေးသူက ခြယ်သပေးနေပုံများလည်း ပါသည်။ သူ၏ သူငယ် ချင်းများနှင့် အမျိုးသမီးကြီးများက ရေးကြီးခွင်ကျယ် ဟိတ်ဟန်လုပ်နေ ပုံများလည်း တွေ့ရသည်။ အထင်ရှားဆုံး ပုံရိပ်များမှာ စိန်ဆံထိုး၊ စိန် လည်ဆွဲများကို တပ်ဆင်ပေးနေကြပုံ ဖြစ်သည်။ သတို့သမီး လည်ပင်းတွင် စိန်လည်ဆွဲများ အထပ်ထပ်၊ အရောင်တွေ တဖိတ်ဖိတ် တလက်လက် တောက်ပနေသည်။ လက်ကောက်ဝတ်များတွင်လည်း စိန်လက်ကောက် များ၊ လက်ချောင်းများတွင်လည်း စိန်လက်စွပ်များနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး စိန်တွေ ဖုံးထားသည့်အလား ထင်မှတ်မှားရလောက်အောင် ဆင်ယင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

သတို့သမီး တစ်ကိုယ်လုံး တန်ဖိုးရှိသော စိန်တွေ လွှမ်းမိုးထား သည့်နည်းတူ မင်္ဂလာပွဲ အခမ်းအနားကလည်း ခမ်းနားကြီးကျယ် ထည်ဝါ လှသည်။ မင်္ဂလာပွဲကို ဝင်ရောက်လာသော ဧည့်သည်များသည် ကော်ဇောနီ များအပေါ် နင်းလျှောက်လာရပြီး ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် စိုက်ထိုး ထားသော ပန်းများကို ဖြတ်သန်းလာကြရသည်။ ခန်းမအဝင်တွင် သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့၏ လက်ထပ်ဝတ်စုံပြည့် ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံကြီးများကို ထောင်ထားသည်။ မင်္ဂလာခန်းမအတွင်း၌ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့ မင်္ဂလာယူမည့် နေရာကို ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ခန်းမထဲရှိ ဧည့်ပရိသတ် ဗိုလ်မင်းအပေါင်းတို့ကြားတွင် စားပွဲထိုးများကလည်း လစ်ဟာခြင်း မရှိရလေအောင် တာဝန်ကျေနေကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်များနှင့် သူတို့၏ ဇနီးများကလည်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်၊ လက်လက်ထ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ အားလုံး မြန်မာဆန်ဆန် ချိတ်ထမီ များ၊ စီးကွင့်ထိုးထားသော ပြောင်လက်လက် အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလူအုပ်ကြားတွင် ရှိနေသည့် အမျိုးသားများသည် ရာထူး အဆင့်အတန်း မြင့်မားသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများနှင့် စစ်အာဏာပိုင်များကို အလုပ်အကျွေး ပြုနေကြသော ခရီးနီကြီးများ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားများ

ကလည်း ထိုနေ့တွင် သိုက်ပုဆိုး၊ ပိုးပုဆိုးများ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး အပေါ်တွင် တိုက်ပုံကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။

ညွှန်ကြားမှုများက ဗိုလ်ချုပ်များနှင့် ခရီးစဉ်ကြီးများ အပါအဝင် သူတို့၏ ဇနီးမယားများကို ဦးဆောင်ခေါ်လာပြီး သတ်မှတ်ထားသည့် စားပွဲများတွင် နေရာချထားပေးလိုက်သည့်အခါ သူတို့အားလုံး တောင့်တောင့်မတ်မတ် မသက်မသာ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံး အခမ်းအနား စတင်မည့် အချိန်ကို စောင့်စားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများက တစ်ဦးဘက် တစ်ဦးကောင်းပြီး တီးတိုးပြောနေကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေသည် လူမြင်ကွင်းသို့ စစ်ဝတ်စုံမပါဘဲ ထွက်ခွာလှသည်။ သို့သော် သမီးဖြစ်သူ မင်္ဂလာပွဲတွင် ရွှေရောင်ပိုးလုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကင်မရာဆရာကလည်း ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး အားရပါးရ ကိတ်မုန့်စားနေသည်ကို သေသေချာချာ ရိုက်ပြနေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၏ ဇနီး ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင်သည် သူ့ဘေးတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။ သူလည်း တန်ဖိုးမနည်းသော စိန်ရွှေရတနာများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်လျှင် ထိုပွဲသည် အုပ်စိုးသည့် စစ်အာဏာ ဖွင့် လူတန်းစားသည် မည်မျှချမ်းသာ ကြွယ်ဝနေကြောင်း၊ သာမန်ပြည်သူ များထက် မည်မျှချမ်းသာနေကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြသလိုက်သည့် ပွဲတစ်ပွဲ လည်း ဖြစ်တော့သည်။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများက အဖိုးတန် ရတနာများ ဝတ်ဆင်၊ တန်ဖိုးရှိသည့် ကားကြီးများစီးပြီး မင်္ဂလာသတို့သမီးက မည်သူမျှ အိပ်မက်ပင် မမက်ရဲလောက်သော စိန်များကို တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးပြနေချိန်တွင် တိုင်းပြည်၏ ပကတိအနေထားမှာ ဆင်းရဲတွင်းထဲကျနေချိန် ဖြစ်သည်။ မည်သည့်နည်းနှင့် ရမုန်းမသိသော ဝင်ငွေများဖြင့် ကျိကျိတက် ချမ်းသာနေ ကြသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ ဘဝသည် အားကျစရာ ကောင်းလောက်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် ပင်ကိုယ်အားဖြင့် သဘာဝသယံဇာတများ ပေါကြွယ်ဝ သည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ ကျောက်မျက်ရတနာများ၊ ကျောက်စိမ်းနှင့် ကျွန်းသစ်များကို ရောင်းချခြင်းဖြင့် ဝင်ငွေရနေသော နိုင်ငံလည်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ သဘာဝတွင်းထွက်များဖြစ်သည့် ရေနံနှင့် သဘာဝဓာတ်ငွေ့များသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများအတွက် ချမ်းသာစေနိုင်သည့် ရင်းမြစ်များ ဖြစ်တော့သည်။

Earth Rights International အစီရင်ခံစာ၌ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှ ၂၀၀၉ ခုနှစ်အတွင်း စစ်အစိုးရသည် ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုဖြစ်သည့် Total နှင့် အမေရိကန်ပိုင် Chevron တို့မှ ရရှိသည့် ဝင်ငွေမှာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၄ ဒသမ ၈၃ ဘီလီယံဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထိုဝင်ငွေများကို နိုင်ငံတော်ဘဏ်ဂျက်အတွင်း ထည့်သွင်းကြေညာခြင်း မရှိဟုလည်း ယင်းအစီရင်ခံစာက ဆိုထားသည်။ ထိုငွေများသည် နိုင်ငံခြားဘဏ်များ အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရသည့် ငွေများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံပတ်လည်တွင် စွမ်းအင် ငတ်နေသည့် ထိုင်းနှင့်တရုတ်နိုင်ငံတို့က ရှိနေသည်။ ရေနံနှင့်ဓာတ်ငွေ့ ရောင်းစားသည့် လုပ်ငန်းသည် သူတို့အတွက် အကျိုးအမြတ် များစေသည့် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသန်းရွှေ၏ သမီးဖြစ်သူ လက်ထပ်ပွဲတွင် အသုံးပြုခဲ့သော အဆောင်အယောင်၊ အခမ်းအနား၊ အဝတ်အစားနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများအတွက် ကုန်ကျမည့် ငွေကြေးပမာဏကို မခန့်မှန်းရဲလောက်အောင် ဖြစ်သည်။ သတို့သမီးတစ်ဦးတည်း ဝတ်စားထားသည်ကပင် ဒေါ်လာသိန်းချီပြီး တန်ကြေးရှိလောက်သည်။ တိုင်းပြည်က ဆင်းရဲနေချိန်တွင် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သူတို့က အဘယ်ကြောင့် အလွန်တန်ဖိုးကြီးသည့် မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ဝှဲချိုးကျင်းပပြုနေရသနည်း။

မင်္ဂလာပွဲအတွက် လက်ဖွဲ့များကို ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးက လက်ခံယူသည်။ ထိုလက်ဖွဲ့များထဲတွင် ဇိမ်ခံကားများ၊ တန်ဖိုးကြီးသည့် တိုက်အိမ်ကြီးများ ပါဝင်သည်။ ပြောသံဆိုသံတွေက ထိုမင်္ဂလာပွဲတွင် ရလိုက်သော လက်ဖွဲ့ကြေးကပင် ဒေါ်လာသန်း ၅၀ တန်ဖိုးခန့် ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကျွမ်းကျင်သူများ၏ တွက်ချက်ပြချက်အရ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ကျင်းပခဲ့သော ထိုမင်္ဂလာပွဲ ကုန်ကျစရိတ်သည် နိုင်ငံတော်က ကျွန်းမာရေးအတွက်

အသုံးပြုသော ဘတ်ဂျက်ငွေပမာဏ၏ သုံးဆဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ မင်္ဂလာပွဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကောလာဟာလတွေကလည်း နားမဆန့်အောင် ကြားကြရသည်။ မည်သို့ဆိုစေ အားလုံးသည် အတွင်းစကားတွေကလွဲပြီး ထွက်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာပွဲကို သာမန်ဟု ထင်ရကောင်းသော်လည်း အချင်းချင်း ပြိုင်ဆိုင်ပွဲတစ်ခုဟု ဆိုသူတွေက ဆိုကြသည်။ စစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်အေး၏ သမီးသည်လည်း မင်္ဂလာပွဲတစ်ခု ကျင်းပခဲ့သည်။ ယင်းမင်္ဂလာပွဲကို ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဆီးဒိုးနားဟိုတယ်တွင် ခမ်းနားစွာ ကျင်းပ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အခမ်းနား အကြီးကျယ်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ခဲ့ ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးလာသော စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးကမူ ဗိုလ်ချုပ် မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ သမီးဖြစ်သူ မင်္ဂလာဆောင်သည် ထိုမင်္ဂလာဆောင်ကို ပြိုင်ဆိုင်သည့်ပွဲ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

သူ၏အဆိုအရ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသမီး၏ မင်္ဂလာပွဲသို့ တက်ရောက် လာသည့် ဗိုလ်ချုပ်တိုင်းသည် မတန်တဆ များပြားလှသည့် ပမာဏများကို လက်ဖွဲ့ကြရသည်ဟု သိရသည်။ တိုင်းမှူး၊ တပ်ရင်းမှူး အဆင့်ဆင့်က ထိုလက်ဖွဲ့အတွက် ရှာဖွေဆက်သကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ အားလုံးသည် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး မျက်နှာသာ အပေးခံရရေးအတွက် ဖားဆက်ကြရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကား ထင်ရှားလှသည်။

ပြင်ပသို့ ပေါက်ထွက်လာခဲ့သည့် ဗီဒီယိုခွေသည် လူတိုင်းလက်ထဲ သို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်တိုင်းလိုလို ဗီဒီယိုဖွင့်စက်လေးတွေ ဝယ်ထားနိုင်ကြသဖြင့် ရန်ကုန်နှင့် နယ်တိုင်းလိုလိုတွင် စိန်စီသောညဆိုသည့် မင်္ဂလာဆောင်အခွေသည် လူတိုင်းကြည့်ပြီး စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်စရာ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင်ပင် လမ်းဘေးသာမက၊ ကားရပ်လိုက် သည်နှင့် စိန်စီသောညအခွေကို လိုက်ရောင်းနေသော သူများလည်း အတော်ပင် အလုပ်ဖြစ်လိုက်ကြသည်။ အဖြေကတော့ ရှင်းသည်။ ဗိုလ်ချုပ် မှူးကြီး၏ ပွပေါက်တိုးနေခြင်းကို အပုပ်ချပြီး ဖြုတ်ချရန် နောက်ကွယ်က

လုပ်ဆောင်နေသည့် တိုက်ကွက်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။

အဖြစ်က ဇင်ဘာဘွေ နိုင်ငံကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ဇင်ဘာဘွေ အာဏာရှင်ကြီးကလည်း သူ၏ ၈၃ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ကို ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ကျင်းပခဲ့သည်။ အလွန်ကြီးမားလှသော မွေးနေ့ကိတ်ကြီးကိုလှီးပြီး သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် ရေပေါ်ဆီလူတန်းစားများကို ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဇင်ဘာဘွေပြည်သူများသည် စားစရာမရှိ။ နေထိုင်စရာ အိုးအိမ်မရှိ၊ ငတ်ပြတ်နေကြသည်။ မူဂါဘီသည် သူ့မွေးနေ့ကို ဒေါ်လာ သန်းချီပြီး အကုန်ခံကာ ကျင်းပခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အတ္ထုပ္ပတ္တိရေး ဆရာ ဟေဒီဟော်လန် ပြောပုံအရဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေသမီး မင်လာ ပွဲအတွက် ခရီးစဉ်များ အကုန်အကျ ခံပေးသည့် ငွေပမာဏသည် မူဂါဘီ မွေးနေ့တွင် သုံးစွဲခဲ့သည့် ငွေကြေးထက် အဆငါးဆယ်ခန့် ပိုများသည်ဟု ဆိုသည်။

Ref : No Bad News For The King, Emma Larkin and Than Shwe Unmasking Burms's Tyrant, Benedict Rogers

အဘသည် ညွှန်ကြားချက်များပေးပြီးနောက်
တပည့်တစ်ယောက်ကို လက်မြဲလိုက်ရာ ကြိတ်မလေးတစ်ကောင်ကို ယူလာသည်။
အဘက ဓာတ်ပုံကိုတောင်းလိုက်ပြီး တပည့်လေးကို ကိုင်ခိုင်းထားကာ
ကြိတ်မလေးကို ခါးကြားထဲက မီးကိုထုတ်ပြီး တစ်ချက်တည်း ခုတ်လိုက်သည်။
ပန်းထွက်လာသော သွေးများကို ဓာတ်ပုံနှစ်ဖက်လေးသို့ ဖြန့်ပက်လိုက်သည်။
သမီးတော်ကြီးမျက်နှာကား နှစ်တွဲတွဲဖြစ်သွားသည်။